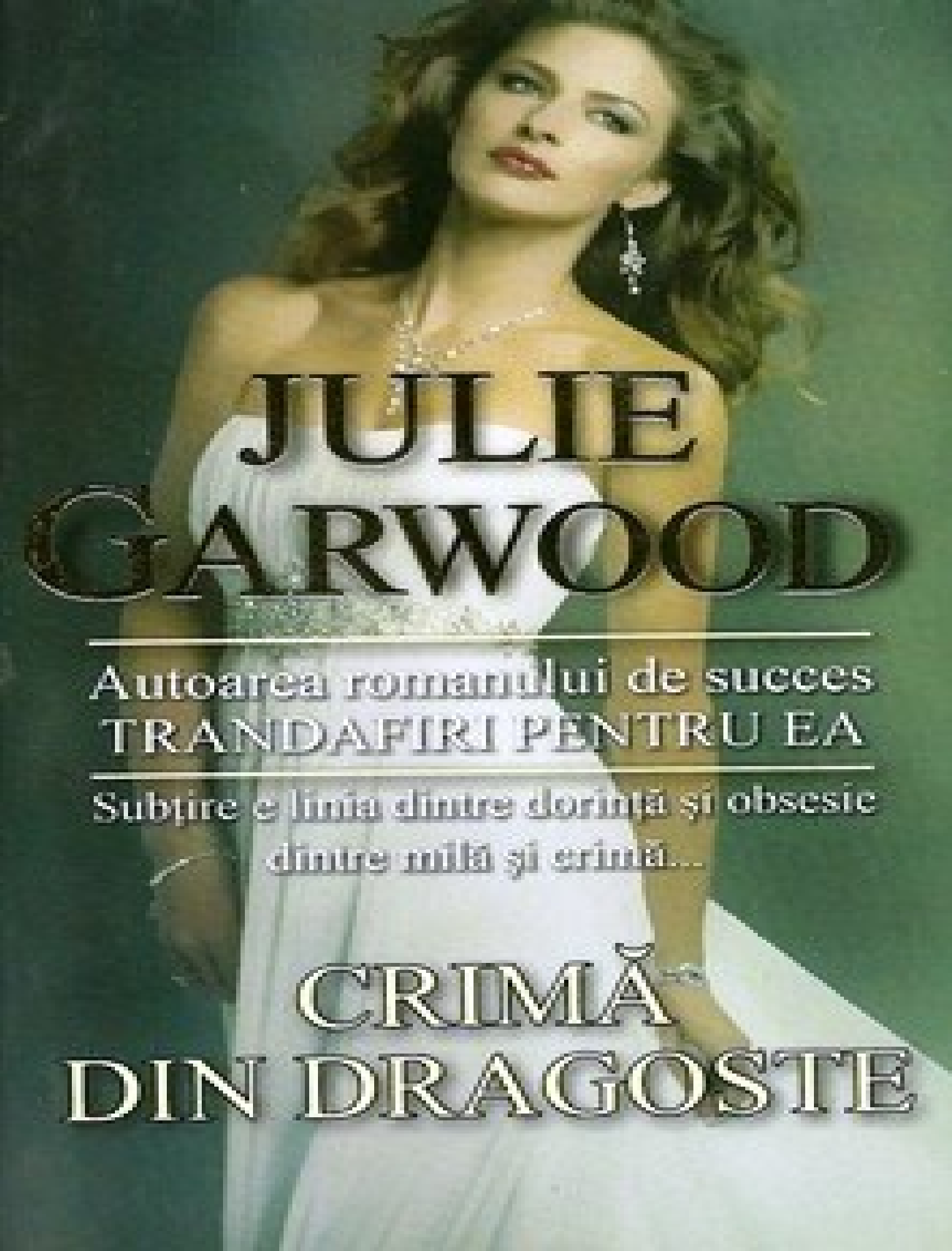
JULIE
GARWOOD
Autoarea romanului de succes
TRANDAFIRI PENTRU EA
Subțire e linia dintre dorință și obsesie
dintre milă și crimă...
CRIMĂ
DIN DRAGOSTE

JULIE GARWOOD

CRIMĂ DIN

DRAGOSTE

Traducere de
MIHNEA
COLUMBEANU

PROLOG

Fata era de-a dreptul uimitoare cu cuţitul. Avea un talent înnăscut, un har de la Dumnezeu Atotputernicul, sau cel puţin aşa i-a spus tatăl ei, Big Daddy Jake Renard, când a eviscerat primul păstrăv, la

frageda vârstă de cinci ani şi jumătate, cu precizia şi iscusinţa unui profesionist.

Tatăl ei a fost atât de mândru, încât a luat-o în braţe, a ridicat-o pe umeri şi a coborât cu ea la cârciuma lui preferată, Lebăda. Acolo a aşezat-o pe bar şi şi-a

adunat prietenii ca să vadă cum spinteca încă un peşte, pe care-l adusese în buzunarul de la spate al salopetei roase. Milo Mullen a fost atât de impresionat, încât s-a oferit s-o cumpere cu cincizeci de dolari, banii pe loc, lăudându-se că putea

scoate de trei ori pe-atâta închiriind-o la cherhanalele locale de pe bayou.

Ştiind că Milo încerca doar să fie drăguţ, Big Daddy Jake n-a fost jignit. În plus, Milo i-a făcut cinste c-un pahar şi a închinat în cinstea talentatei lui fiice.

Jake avea trei copii. Remy, cel mai mare, şi John Paul, cu un an mai mic, încă nu ajunseseră la vârsta adolescenței, dar se vedea deja că aveau să fie mai înalți decât el. Băieții erau ca două pistoale, făcând zilnic boroboațe, amândoi fiind isteți

brici.

Jake era mândru de fiii lui, dar favorita sa era mica Michelle. Niciodată nu i-a purtat pică pentru că era s-o coste viaţa pe mama ei, la naştere. Scumpa lui Ellie făcuse un atac grav de apoplexie chiar în momentul naşterii, iar

după ce fiica ei fusese spălată şi învelită în pături curate, a fost dusă din patul conjugal la spitalul local, în cealaltă parte a oraşului St. Claire.

O săptămână mai târziu, când s-a stabilit că niciodată n-avea să-şi mai revină, a fost dusă

cu ambulanța la o instituție de stat. Medicul însărcinat cu îngrijirea ei numea cocina aia „sanatoriu“, dar Big Daddy, văzând clădirea golașă de piatră cenușie înconjurată cu un gard de fier, a știut că doctorul îl mințea.

Nici nu era un spital,

ci un purgatoriu, pur şi simplu, un loc de pe pământ unde toate sufletele pierdute îşi ispăşeau păcatele înainte ca Dumnezeu să le primească în cer. Jake a plâns prima dată când s-a dus să-şi viziteze soţia, dar după aceea a rămas cu ochii uscaţi.

Lacrimile n-ar fi ajutat-o cu nimic pe Ellie, şi nici n-ar fi înfrumuseţat locul acela oribil unde zăcea.

Culoarul prelung din mijlocul clădirii dădea în camere cu pereţi verzi şi linoleum gri pe jos, unde paturile vechi şi şubrede scârţâiau

când li se ridicau sau coborau gratiile. Ellie se afla într-un salon mare, cu încă unsprezece paciente, unele lucide, dar cele mai multe nu, şi nu era nici măcar atâta loc cât să pună un scaun lângă pat şi să stea un timp de vorbă cu ea.

Jake s-ar fi simţit mai prost dacă soţia lui ar fi ştiut unde ajunsese, dar creierul ei rămânea într-o stare de somn continuu. Ceea ce nu ştia nu putea s-o tulbure, conchise el, iar acest lucru îl liniştea considerabil.

În fiecare duminică

după-amiază, după ce se dădea jos din pat, o lua pe Michelle în vizită la mama ei. Stăteau amândoi, ţinându-se de mână, la picioarele patului lui Ellie, privind-o zece, cincisprezece minute, după care plecau. Uneori, Michelle aducea

un bucheţel de flori de câmp, legat cu o fundă, pe care-l lăsa pe perna mamei, ca să le simtă parfumul. De două ori, a împletit câte o coroniţă de margarete şi i-a pus-o pe cap. Tăticul ei îi spunea că aşa mama arăta mai frumoasă, ca o prinţesă.

Norocul lui Jake Renard s-a schimbat peste doi ani, când a câştigat şaizeci de mii de dolari la un joc particular de noroc. Întrucât jocul nu era legal, iar guvernul nu ştia despre el, Jake n-a trebuit să plătească impozit pe câştig.

Se gândea să folosească banii pentru a-şi muta soţia într-un loc mai plăcut, dar, undeva în adâncul lui, auzea vocea lui Ellie mustrându-l pentru că era nepractic şi insistând să cheltuiască banii pe ceva mai util.

Şi astfel Jake s-a

hotărât să folosească o mică parte din câştig ca să cumpere Lebăda. Voia ca băieţii lui să aibă viitorul asigurat ca barmani, când creşteau, nu se mai ţineau după fuste şi se aşezau la casa lor, să-şi vadă de neveste şi copii. Restul banilor i-a pus deoparte,

pentru pensie.

Când Michelle nu era la şcoală – Jake nu considera că avea nevoie să înveţe, dar statul era de altă părere – o lua cu el oriunde se ducea. În zilele de pescuit, fetiţa stătea lângă el şi-şi petrecea timpul turuind ca o

gaiță sau citindu-i poveşti din cărţile pe care-l punea să le ia de la bibliotecă. În timp ce Jake îşi făcea siesta, Michelle punea masa, iar fraţii ei pregăteau cina. Era ca o mică gospodină.

Ţinea casa lună, treabă deloc uşoară, de

vreme ce tatăl şi fraţii ei erau nişte dezordonaţi incorijibili. Vara, punea zilnic flori proaspăt culese în borcane, pe mese.

Seara, Michelle î însoţea pe Big Daddy la Lebăda, pentru schimbul de noapte.

În unele nopţi, fetiţa

adormea ghemuită ca o pisică în colțul barului, iar Jake o ducea în magazia din spate, unde-i amenajase un pat. Prețuia fiecare minut pe care îl petrecea cu fiica lui, considerând că, la fel ca multe alte fete din parohie, avea să rămână

gravidă şi să se mărite înainte de a împlini optsprezece ani.

Nu o desconsidera pe Michelle, dar era un om realist, iar în Bowen, Louisiana, toate fetele drăguţe se măritau de tinere. Aşa mergeau lucrurile acolo, iar Jake nu vedea de ce fiica lui

ar fi făcut excepţie. Băieţii şi fetele din oraş nu prea aveau ce să facă decât să se giugiulească şi era inevitabil ca până la urmă fetele să ajungă cu burta la gură.

Jake avea un acru de pământ. Când se căsătorise cu Ellie construise o cabană cu

un dormitor, căreia-i adăugase camere pe măsură ce se înmulțiseră. Când băieții crescuseră destul ca să-l ajute, înălțase acoperișul, construind un pod, pentru ca Michelle să aibă camera ei.

Familia locuia în

adâncul mlaştinilor, la capătul unui drum întortocheat care se numea Mercy Road. Peste tot creşteau copacii, unii bătrâni de până la o sută de ani.

În curtea din spate, două sălcii plângătoare acoperite cu muşchi îşi aplecau spre pământ

coroanele ca niște eșarfe zdrențuite Când venea ceața și vântul se înteția și începea să geamă, mușchiul începea să arate spectral, ca niște fantome în lumina lunii. În acele nopți, Michelle cobora din pod și se cuibărea în pat cu Remy sau John Paul.

De la casa lor şi până în oraşul St. Claire se ajungea în douăzeci de minute pe jos. Acolo erau străzi asfaltate şi mărginite cu copaci, dar St. Claire nu era nici la fel de frumos, nici la fel de sărac ca satul Bowen.

Vecinii lui Jake erau obişnuiţi cu sărăcia.

Făceau tot ce puteau ca să-şi câştige traiul şi puneau deoparte câte un dolar ca să joace în fiecare miercuri seara, cu speranţa că le va cădea pe cap o pleaşcă precum aceea a lui Jake Renard.

Viaţa a luat o nouă întorsătură

surprinzătoare pentru familia Renard când Michelle a intrat în clasa a treia, ta Şcoala Elementară Horatio Herbert. A fost repartizată la o învăţătoare nouă, domnişoara Jennifer Perine.

În cea de-a patra

săptămână de şcoală, domnişoara Perine le-a dat un test, a primit rezultatele, apoi a trimis-o pe Michelle acasă cu o cerere urgentă ca tatăl ei să vină la şcoală.

Jake nu mai fusese niciodată chemat la şcoală. S-a gândit că

fiica lui intrase într-o belea, poate vreo încăierare. Putea fi foarte bătăioasă, când era provocată. Fraţii ei o învăţaseră să se apere.

Era mică pentru vârsta ei şi presupuseseră că ar fi fost ţinta uşoară o bătăuşilor de la şcoală,

aşa că se asiguraseră că ştia să lupte – şi nu lupta deloc fairplay.

Jake bănuia că trebuia s-o calmeze pe învăţătoare. Şi-a luat hainele bune de duminică, a adăugat câteva picături de Aqua Velva pe care o folosea doar cu ocazii deosebite,

şi a pornit spre şcoală.

Domnişoara Perine era o pacoste, aşa cum se aşteptase Jake, dar mai era şi drăguţă, lucru la care nu se aşteptase deloc. Imediat, a intrat la bănuieli. De ce voia o femeie tânără, atrăgătoare şi nemăritată să predea într-un cătun

prăpădit ca Bowen? Cu
faţa ei frumoasă şi
silueta zveltă, şi-ar fi
putut găsi o slujbă în
altă parte. Şi cum de
încă nu se măritase?
Părea să aibă douăzeci şi
ceva de ani, iar în
parohie asta însemna că
era fată bătrână.

Învăţătoarea l-a

asigurat că nu avea nicio veste proastă pentru el. Dimpotrivă – voia să-i spună ce elevă excepţională era Michelle. Jake deveni rigid. Pentru el, cuvintele învăţătoarei însemnau că fiica lui nu era tocmai întreagă la minte. Toată lumea din

sat îl numea pe Buddy Dupont un copil excepţional, chiar şi după ce-l luase poliţia şi-l băgase la balamuc pentru că dăduse foc casei părinţilor lui.

Buddy nu voise să facă niciun rău şi nu umbla să omoare pe nimeni. Atâta numai că-

l fascina focul. Aprinsese vreo duzină de focuri zdravene – toate, în mlaştină, unde nu conta. I-a spus mamei lui că-i plăcea focul – şi cu asta, basta.

Îi plăcea mirosul, lucirea portocalie, galbenă şi roşie în întuneric, dar cel mai

mult îi plăceau trosnetele, pârâielile şi pocniturile flăcărilor. Făceau exact ca fulgii de cereale. Medicul care-l examinase pe Bunny l-a găsit excepţional, nici pomeneală, şi i-a mai dat şi un nume sucit. Piromanul.

A reieşit că, de fapt,

domnişoara Perine nu voia s-o insulte pe fetiţa lui Jake, care s-a relaxat aflând acest lucru. Învăţătoarea i-a spus că, după ce primise prima serie de teste şi citise rezultatele, o pusese pe Michelle să fie testată de experţi.

Jake nu ştia o iotă

despre I.Q. și despre felul cum puteau măsura acei experți inteligența unui copil de opt ani, dar nu s-a mirat că Michelle a lui era – cum cu mândrie i-a spus el domnișoarei Perine – isteață foc.

Era obligatoriu să se ocupe serios de fată.

Domnişoara Perine i-a spus lui Jake că Michelle citea deja literatură pentru adulţi şi, în lunea următoare, avea să-şi echivaleze două clase. Ştia că Michelle avea aptitudini pentru ştiinţe şi matematică? Pentru Jake, concluzia nu putea

fi decât una singură: fetiţa lui era un geniu din naştere.

Domnişoara Perine i-a spus că, deşi se considera o învăţătoare bună, ştia că n-ar fi putut face faţă necesităţilor de învăţământ ale Michellei. Voia ca fetiţa

să fie transferată la o şcoală particulară, unde talentele să-i fie cultivate şi să-şi poată stabili propria curbă de învăţătură – ce parascovenia mă-sii o mai fi însemnat şi aia.

Jake se ridică în picioare, dominând-o pe învăţătoare cu statura

lui, îi strânse mâna şi-i mulţumi pentru lucrurile frumoase pe care le spusese despre Michelle.

Totuşi, adăugă că nu-l interesa să-şi trimită fiica de-acasă. Nu era decât o fetiţă, în fond, şi ar fi fost prea curând ca să-şi părăsească familia.

Domnişoara Perine îl convinse s-o asculte până la capăt. Îi oferi un pahar de limonadă, rugându-l să ia loc din nou. Întrucât se deranjase să pregătească o tratație – pe masă era şi o farfurioară cu fursecuri – Jake consideră că trebuia să

fie politicos şi s-o asculte.

Învăţătoarea începu să turuie ca o mitralieră, explicându-i despre avantajele pe care le-ar fi avut fiica lui dacă era instruită corespunzător şi exprimându-şi convingerea că Jake n-ar fi vrut s-o lipsească de

minunatele posibilităţi care o aşteptau.

Scoase din sertarul biroului un dosar roz şi-i dădu o broşură lucioasă cu fotografii, ca să vadă cum arăta şcoala. Îi promise că Michellei avea să-i placă acolo. Urma să înveţe din greu, desigur, dar îi

rămânea timp şi pentru distracţie. Jake dorea numai binele pentru fiica lui, aşa că ascultă tot ce avea de spus domnişoara Perine.

Se înţelegeau de minune, sorbind limonadă şi mestecând fursecuri dulci cu unt de arahide, în timp ce

conversau amical despre fiica lui, dar a dracului să fi fost dacă nu se simțea jignit că domnişoara Perine îi sugera să ceară asistență de stat pentru plata taxelor de studii, ba poate chiar să solicite şi o bursă pe care n-ar fi trebuit s-o achite pe

urmă. Femeia era nouă în Bowen şi nu-l cunoştea. Cu siguranţă, nu avusese niciun gând rău. Încerca doar să-l ajute. Dar, pentru că era nouă în parohie, n-avea idee cât de importantă era mândria prin partea locului. Ia-i unui om mândria, şi ar fi fost

totuna cu a-i înfige un cuţit în inimă.

Jake scrâşni din dinţi, în timp ce explica politicos că el nu depindea de mila nimănui şi n-ar fi lăsat pe nimeni să plătească studiile fiicei sale.

Unii îl considerau înstărit, datorită

norocului său la joc, dar domnişoara Perine nu ştia nimic despre asta, desigur. Oamenii nu discutau cu străinii despre micile lor jocuri de noroc ilegale. Totuşi, lui Jake nu-i prea convenea că învăţătoarea se repezea să tragă concluzii

despre o familie numai pe baza felului cum se îmbrăca sau pentru casa în care locuia.

Dacă se hotăra să-şi trimită fata la şcoala aia pretenţioasă, Jake avea să-i plătească taxele din economiile lui pentru pensie, iar când banii aceia se terminau,

atunci fiii lui puteau să-
şi ia câte o slujbă în plus
ca să contribuie.

Dar, înainte de a lua
vreo hotărâre, trebuia să
discute problema cu
soţia lui. Vorbea cu Ellie
tot timpul, în minte cel
puţin, plăcându-i să
creadă că-i plăcea că
ţinea seama de părerile

ei şi că, în felul ei magic, îl ajuta să ia hotărâri importante pentru familie.

Considera că ar fi trebuit să discute şi cu Michelle. Merita să aibă şi ea un cuvânt de spus, când era vorba de viitorul ei. În duminica următoare, o luă la

pescuit.

Se aşezară unul lângă altul pe ponton, cu undiţele în apa tulbure. Cuţitul mare al lui Jake stătea în teaca de piele, ca măsură de prevedere contra animalelor de pradă.

— Nu prea muşcă, nu-i aşa, remarcă el,

încercând să găsească o cale de a aborda subiectul schimbării şcolii.

— Sigur că nu muşcă, tăticule. Nici nu ştiu ce ne-a venit să pescuim la ora asta. Mereu îmi spui că-n zorii zilei e cel mai bine ca să prindem peşte.

Cum de-ai vrut să venim la pescuit aşa de târziu? Merge deja pe patru.

— Ştiu cât e ceasu', deşteapto. Am vrut doar să te iau de lângă fraţii tăi, ca să discutăm ceva… important.

— Atunci, de ce nu dai pe gură? întrebă ea.

— Nu mă pisa.

— Nu te pisez. Cinstit! spuse Michelle, făcându-şi o cruce cu degetele peste inimă.

Era drăgălașă-foc, aşa cum îl privea cu ochii ei mari şi albaştri.

Avea nevoie să-şi mai tundă bretonul. Îi crescuse prea lung şi i

se agăța de gene.

Jake se gândi să pună mâna pe foarfece, după cină.

— Domnişoara Perine aia e foarte cumsecade. Şi-i şi drăguță.

Michelle întoarse capul spre apă.

— Nu ştiu ce să zic.

Miroase frumos, da' nu prea zâmbeşte.

— Învăţătura-i treabă serioasă, îi explică Jake. Poate că de-asta nu prea zâmbeşte. Te-nţelegi bine cu ea?

— Cred că da.

— Am stat de vorbă foarte frumos despre tine, alaltăieri seară.

— Despre asta voiai să-mi vorbeşti, nu-i aşa? Am ştiut eu!

— Acuma taci şi m-ascultă. Domnişoara Perine zice că eşti un copil excepţional.

Michelle făcu ochii mari şi clătină din cap.

— Eu nu dau foc la nimic, tăticule. Cinstit.

— Ştiu că nu dai foc. Nu vrea să spuie că eşti excepţională ca Buddy Dupont. Zice că eşti foarte deşteaptă.

— Mie nu-mi place de ea, replică Michelle, întorcând din nou capul spre apă.

Jake o înghionti uşor, făcând-o să-l privească.

— Cum de nu-ți place? Te pune să muncești prea mult? Îți cere prea multe?

— Nu-nțeleg ce vrei să spui, tăticule.

— Învățătura e prea grea pentru tine?

Michelle chicoti, ca și cum ar fi auzit o glumă.

— A, nu. E groaznic

de uşoară, şi câteodată mă plictisesc pentru că termin prea repede şi trebuie să stau acolo şi s-aştept până când domnişoara Perine îmi găseşte altceva de făcut. Unii dintre copii abia acum învaţă să citească, da' eu citesc de când eram mică. Mai ţii

minte?

Jake zâmbi.

— Ţiu minte când ai început să-mi ceteşti ziaru-n timp ce mă bărbiream. Ai învăţat aproape singură.

— Ba n-a fost aşa. Tu m-ai învăţat literele.

— Da, da' tu le puneai laolaltă singură-

singurică. Eu nu făceam decât să-ţi cetesc. Ai prins repede. Te descurcai ca o răţuşcă…

— … în apă, încheie ea.

— Aşa e, dulceaţă. Ia zi şi mie, de ce nu-ţi place de domnişoara Perine? Fiindcă trebuie să faci tot ce-ţi zice ea?

— Nu.

— E, atuncea?

— Vrea să mă trimită de-aici! izbucni Michelle, cu ochii umplându-i-se de lacrimi, nu-i aşa, tăticule? Mi-a spus că vrea să te pună să mă dai la altă şcoală, unde nu cunosc pe nimeni!

— E, acuma ar trebui sa ştii că nimenea n-o să-l oblige pe tăticu' tău să facă ceva ce el nu vrea, da' domnişoara Perine asta… ştii, m-a pus pe gânduri…

— Vorbeşte să se afle-n treabă. Nu-i da atenţie.

Jake clătină din cap.

Fetița lui tocmai îi răspunsese cu una dintre vorbele lui favorite. Când frații ei o tachinau, el îi spunea mereu să nu le dea atenție.

— Învățătoarea ta zice că ai un ichiu foarte mare.

— Nu c-aș fi vrut eu

să-l am aşa.

— Nu-i nimica-n neregulă dacă eşti deşteaptă, da' domnişoara Perine gândeşte c-ar trebui să găsim o cale ca să te instruieşti cât se poate de bine. Gândeşte că poţi s-ajungi cineva în viaţă. Eu pân-acuma nu

m-am mai gândit, da' cred că nu scrie nicăierea că trebuie să te măriți și să faci copii cât ai bate din palme. Poate că-n familia asta am început să ne pierdem ambițiile.

— Poate tăticule…

Din tonul vocii ei, Jake înțelese că încerca

să-l împace.

— Dar nu vreau să se schimbe nimic, adăugă ea.

— Ştiu că nu vrei. Da' şi tu ştii că mama ta ar vrea să facem ce trebuie.

— Mama e deşteaptă?

— Vai de mine, ba bine că nu!

— S-a măritat şi a
făcut copii cât ai bat din
palme.

Doamne, da-i mergea
mintea, ba bine că nu! Şi
cum de fusese nevoie
de-o învăţătoare nouă-n
sat ca să-l facă să-şi dea
seama?

— Fiindc-am apărut
eu şi i-am sucit minţile.

— Fin’că erai irezistibil. Aşa-i?

— Just.

— Poate-ar trebui să stai de vorbă cu mama până te hotărăşti dacă să mă trimiţi sau nu. S-ar putea să ştie ea ce-i cel mai bine să faci.

Jake fu atât de şocat de cuvintele ei încât

tresări.

— Ştii că-mi place să mă sfătuiesc cu mama ta?

— M-hmm…

— Cum ai aflat?

Michelle îi zâmbi, cu ochi strălucitori.

— Câteodată, vorbeşti cu voce tare. Nu-i nimic, tăticule. Şi

mie-mi place să stau de vorbă cu mama.

— Bine, atunci. Mâine, când ne ducem în vizită, o să discutăm amândoi cu ea.

Michelle începu să plescăie cu picioarele în apă.

— Cred c-o să-mi spună să stau acasă, cu

tine, Remy şi John Paul.

— E, ia ascultă…

— Tăticule, povesteşte-mi cum v-aţi cunoscut tu şi cu mama. Ştiu că mi-ai povestit de-o sută de ori, da' niciodată nu mă satur să ascult.

Se abătuseră de la subiect, iar Jake ştia că

fiica lui o făcuse anume.

— Acum nu era vorba despre mama şi mine. De tine era vorba. Vreau să te-ntreb ceva important. Lasă undiţa jos şi fii atentă.

Michelle se conformă, aşteptând cu mâinile împreunate în poală.

Arăta exact ca o domnişorică, îşi spuse Jake. Cum naiba reuşea, când toată viaţa trăise lângă trei catâri greoi?

— Dacă ai putea s-ajungi ceva pe lumea asta, orice, ce-ai vrea să fii?

Fetiţa îşi împreunase vârfurile degetelor. Jake

o trase de coadă, ca să-i atragă atenţia.

— Nu trebuie să-ţi fie ruşine de tăticul tău. Mie poţi să-mi spui.

— Nu mi-e ruşine.

— Ţi se face părul roşu, şi pistruii la fel.

Michelle chicoti.

— Părul meu e deja roşu, iar pistruii nu pot

să-şi schimbe culoarea.

— Îmi spui sau nu?

— Trebuie să-mi promiţi că n-ai să râzi.

— N-am să râd.

— Poate că Remy şi John Paul au să râdă.

— Fraţii tăi sunt nişte idioţi. Râd de orice, da' ştii că te iubesc şi-au să muncească pe brânci ca

să ajungi unde vrei tu.

— Ştiu, răspunse ea.

— E, îmi zici sau nu? Se pare că ţi-ai făcut deja o idee ce-ai vrea să fii.

— Mi-am făcut, recunoscu ea.

Îl privi drept în ochi, ca să se asigure că nu râdea de ea, şi şopti:

— Vreau să fiu

medic.

Jake îşi ascunse surprinderea şi un minut întreg nu scoase o vorbă, rumegând ideea.

— Şi de ce-ai vrea tu să fii doctor? întrebă el, simţind că începea să i se trezească interesul.

— Fiindcă atunci

poate aş reuşi să… dreg un lucru. Mă gândesc de mult, de când eram mică.

— Tot mică eşti, replică el. Iar doctorii dreg oameni, nu lucruri.

— Ştiu, tăticule! răspunse Michelle pe un ton autoritar care-l

făcu să zâmbească.

— Ai în minte pe cineva pe care vrei să-l dregi?

Big Daddy îşi cuprinse fiica pe după umeri şi o strânse lângă el.

Ştia deja răspunsul, dar voia s-o audă spunând cu cuvintele ei.

Michelle îşi dădu la o
parte bretonul din ochi
şi dădu din cap, încet.

— Mă gândeam că
poate am să reuşesc să
dreg capul lui mama.
Atunci, ar putea veni
acasă.

Capitolul 1

NEW ORLEANS, Î
ZILELE NOASTRE

Prima a fost o
ucidere din milă. Murea
încet, foarte încet. În

fiecare zi suferea câte o nouă înjosire, încă o părticică din trupul ei cândva magnific distrusă de boală. Biata, biata Catherine... Cu şapte ani în urmă, fusese o mireasă frumoasă, cu o siluetă zveltă ca a unei clepsidre, pe care

bărbaţii o doreau şi femeile o invidiau, dar acum trupul ei era gras şi umflat, iar pielea odinioară de alabastru devenise smeadă şi pătată.

Existau momente când soţul ei, John, n-o mai recunoştea. Îşi amintea cum arătase

înainte şi vedea cu o limpezime şocantă în ce se transformase.

Ochii aceia verzi şi scânteietori, minunaţi, care-l captivaseră atâta când o cunoscuse, erau acum sticloşi şi tulburaţi de analgezice. Monstrul o ucidea pe îndelete şi, pentru el, nu mai exista

nicio clipă de răgaz.

Îi era groază să se ducă seara acasă. Întotdeauna se oprea pe Royal Street să-i cumpere mai întâi o cutie de ciocolată Godiva. Era un ritual pe care-l începuse cu luni în urmă, pentru a-i dovedi că încă o mai

iubea, în pofida înfăţişării ei. A doua zi dimineaţa, cutia aurie, aproape goală, zăcea în vasul de porţelan pentru gunoi de lângă patul cu baldachin de proporţii regale. Se prefăcea că nu observa că se îndopa cu dulciuri, şi ea la fel.

John n-o mai condamna că era mâncăcioasă. Ciocolata îi plăcea, iar în viaţa ei mohorâtă şi tragică din ultima vreme nu mai avea aproape nicio plăcere. În unele seri, după ce cumpăra ciocolata, se întorcea la birou şi lucra până-l

răpunea oboseala şi era nevoit să se ducă acasă.

În timp ce-şi conducea BMW-u decapotabil pe St. Charles, spre Garder District din New Orleans, începea inevitabil să tremure ca şi cum ar fi suferit de hipotermie, dar nu i se

făcea rău fizic decât când intra în antreul decorat cu alb şi negru al casei.

Strângând în mână cutia de ciocolată, îşi punea servieta Gucci pe masa din hol şi stătea câteva minute în faţa oglinzii aurite, inspirând adânc ca să se

calmeze. Nu se calma niciodată, dar făcea acest lucru în fiecare seară. Respirațiile lui aspre erau acompaniate de ticăitul pendulei de lângă oglindă. Tic-tac-ul îi amintea de ceasul unei bombe. O bombă amorsată în capul lui, gata să explodeze.

Se gândea adesea la nunta lor, amintindu-şi cu câtă disperare o dorise. Acum, se temea să stea în aceeaşi cameră cu ea – dormea în apartamentul pentru oaspeţi – iar chinul îi ardea stomacul ca un acid, devorându-l de viu. Înainte de a se

culca din necesitate cu ea, pusese ca spaţiosul apartament să fie decorat în tonuri verzi palide. Mobila era italiană renascentistă, iar pe două socluri încadrând bovindoul stăteau busturile de ipsos ale unor poeţi romani favoriţi –

Ovidiu şi Virgiliu.

Oricât încerca, nu reuşea să scape de amintiri. Cu două săptămâni în urmă, îl întâlnise pe unul dintre partenerii lui la un bistrou nou şi modern de pe Bienville, dar imediat ce intrase şi văzuse pereţii verzi i se

întorsese stomacul pe dos şi începuse să se sufoce. Câteva clipe, îngrozit, fusese sigur că făcea un infarct. Ar fi trebuit să sune la 911, după ajutor. În schimb, ieşise la soare, inspirând adânc, gâfâit. Îşi mai revenise, apoi îşi dăduse seama că suferea un

acces de anxietate.

În unele momente, era convins că-şi pierdea minţile. Slavă Domnului pentru ajutorul pe care i-l dădeau cei mai buni trei prieteni ai lui. Se întâlnea cu ei în fiecare vineri după-amiază, ca să bea şi să se relaxeze.

Ei îl ascultau şi-l consolau. Ce întorsătură ironică a sorţii, că bea cu prietenii în timp ce Catherine se stingea în singurătate! Dacă Soarta îl pedepsea pe unul dintre ei pentru păcatele din trecut, de ce o alesese pe ea şi nu pe el? Catherine fusese

întotdeauna partenera superioară moral în căsnicie. În viața ei nu încălcase nicio lege, nici măcar o amendă pentru parcarea interzisă nu plătise, şi ar fi fost uluită să afle tot ce făcuseră John şi prietenii lui.

Îşi spuneau Clubul Semănătorilor.

Cameron, la treizeci şi patru de ani, era cel mai vârstnic din grup. Dallas şi John aveau fiecare treizeci şi trei de ani, iar Preston, pe care-l porecliseră Pretty Boy, pentru aspectul său oacheş şi arătos, era cel mai tânăr, de numai treizeci şi doi de ani.

Cei patru prieteni învăţaseră la aceeaşi şcoală particulară şi, cu toate că fuseseră în clase diferite, se simţiseră atraşi unul spre altul fiindcă împărtăşeau aceleaşi scopuri, aceleaşi elanuri şi aceleaşi ambiţii. Aveau în comun şi aceleaşi

gusturi costisitoare şi nu-i deranja să încalce legea ca să obţină tot ce voiau. O apucaseră pe calea fărădelegii în liceu, când descoperiseră cât de uşor puteau să scape cu furtişagurile mărunte. Dar mai descoperiseră şi că acestea nu erau prea

lucrative. În colegiu, au comis prima infracţiune serioasă – jefuirea unei bijuterii dintr-un oraş învecinat – şi au plasat pietrele preţioase ca nişte profesionişti. Apoi John, cel mai analitic membru al grupului, a conchis că riscurile erau prea mari pentru

beneficiile pe care le obţineau – chiar şi cele mai bine gândite planuri puteau eşua, din cauza factorilor de hazard şi surpriză – aşa că au început să comită delicte administrative mai sofisticate, folosindu-şi studiile pentru a lega relaţii

utile.

Primul tun adevărat l-au dat prin Internet. Folosindu-şi laptopurile, au cumpărat acţiuni fără valoare sub nume false, au inundat camerele de chat cu zvonuri şi date false, după care, când preţul acţiunilor a

crescut impetuos, le-au vândut înainte ca moderatorii de securitate să descopere ce se întâmpla. Această mică afacere le-a adus un câştig de douăzeci şi cinci la sută.

Fiecare dolar pe care-l extorcau sau furau era depus în contul

Clubului Semănătorilor
din Insulele Cayman.
La vremea când toți
patru și-au terminat
studiile și s-au angajat
în New Orleans,
adunaseră peste patru
milioane de dolari.

Iar această sumă nu
făcea decât să le ațâțe
pofta. În timpul unei

întruniri, Cameron le-a spus celorlalţi că, dacă l-ar fi examinat vreodată un psihiatru, ar fi descoperit că toţi patru erau sociopaţi. John l-a contrazis. Un sociopat nu ţine seama de dorinţele sau nevoile nimănui altcuiva. Ei, dimpotrivă, erau

devotaţi clubului şi pactului pe care-l încheiaseră pentru a face tot ceea ce era necesar ca să obţină ce voiau. Urmăreau să adune optzeci de milioane de dolari până în momentul când cel mai vârstnic dintre ei împlinea patruzeci de

ani. Când Cameron şi-a sărbătorit cea de-a treizecea aniversare, ajunseseră deja la jumătatea drumului.

Nimic nu-i putea opri. De-a lungul anilor, legătura dintre cei patru prieteni se întărise, şi ar fi făcut orice, absolut orice ca să se apere unul

pe altul. Deşi fiecare dintre ei contribuia cu propriile lui talente, Cameron, Preston şi Dallas ştiau că John era creierul clubului şi, fără el, n-ar fi ajuns niciodată atât de departe. Nu-şi puteau permite să-l piardă, şi deveneau tot mai

alarmaţi de degradarea stării lui de spirit. John avea necazuri, dar nu ştiau cum să-l ajute.

Aşa că nu făceau decât să-l asculte în timp ce-şi descărca sufletul. Inevitabil, venea vorba despre iubita lui soţie, iar John le povestea ultimele

orori. Niciunul dintre ei n-o mai văzuse pe Catherine de ani de zile, din cauza bolii. Ea hotărâse aşa, nu ei, căci dorea s-o ţină minte aşa cum fusese, nu cum era acum. Îi trimiteau cadouri şi ilustrate, desigur. John le era ca un frate şi, oricât de

sincer îi preocupa starea soţiei lui, mult mai îngrijoraţi erau pentru el însuşi. După părerea lor, Catherine era oricum o cauză pierdută. El, însă, nu. Şi puteau să vadă că-l păştea o nenorocire. Ştiau că nu se mai putea concentra la birou – o

tendință periculoasă, dată fiind ocupația lui – și că bea prea mult.

Acum, John se îmbăta încet dar sigur. Preston îi invitase pe toți în noul lui apartament de la mansardă, ca să sărbătorească succesul ultimei afaceri. Stăteau

la masa din sufragerie, pe scaune pluşate, înconjuraţi de o vedere panoramică a fluviului Mississippi.

Era târziu, aproape miezul nopţii, iar afară se vedeau luminiţe licărind în beznă. Din câteva în câteva minute, sunetul unei sirene de

ceață se tânguia jalnic în depărtare.

Acest zgomot îl făcea pe John să se simtă melancolic.

— De când suntem noi prieteni? întrebă el cu glas împleticit. Mai ține minte cineva?

— De vreun milion de ani, răspunse

Cameron, luând sticla de Chivas.

Dallas pufni în râs.

— Dom'le, chiar atât de mult pare?

— Din liceu, spuse Preston, când am înfiinţat Clubul Semănătorilor.

Se întoarse spre John.

— Mă intimidai

îngrozitor. Mereu erai aşa de calm şi sigur pe tine… Erai mai cizelat şi decât profesorii.

— Pe mine cum mă găseaţi? vru să ştie Cameron.

— Nervos, răspunse Preston. Erai mereu… în gardă. Înţelegi ce vreau să zic? Şi încă mai

eşti, adăugă el.

Dallas dădu din cap.

— Mereu ai fost prevăzătorul grupului.

— Grijuliul, completă Preston. Pe când Dallas şi cu mine am fost întotdeauna mai…

— Îndrăzneţi, sugeră Dallas. Nu m-aş fi

împrietenit cu niciunul dintre voi, dacă nu ne aduna John laolaltă.

— Eu am văzut ceea ce tu nu observaseşi, s p u s e atunci John. Talent şi rapacitate.

— Să ne trăiască! ridică glumeţ Cameron paharul într-un toast.

— Cred că eu aveam

doar şaişpe ani când am pus bazele Clubului Semănătorilor, spuse Dallas.

— Erai încă flăcău, nu? îl întrebă Cameron.

— Pe dracu'! Mi-am pierdut virginitatea încă de pe la vreo nouă ani.

Această exagerare îi făcu pe ceilalţi să râdă.

— Bine, poate că eram puţin mai mare, consimţi Dallas.

— Doamne, ţanţoşi căcăţei mai eram pe vremea aia, nu? comentă Preston. Ne credeam aşa deştepţi, cu clubul nostru secret!

— *Eram* deştepţi, sublinie Cameron. Şi

băftoşi. Vă daţi seama ce prosteşte riscam?

— Ori de câte ori voiam să ne-mbătăm, convocam câte o şedinţă a clubului, îşi aminti Dallas. Mare noroc pe capul nostru că n-am devenit alcoolici.

— Cine zice că n-am devenit? râse Cameron.

John ridică paharul.

— Un toast pentru club şi pentru profitul frumuşel pe care tocmai l-am scos, graţie delicioaselor informaţii confidenţiale ale lui Paterson.

— Să ne trăiască! închină Cameron, ciocnind cu ceilalţi.

Totuşi, eu tot nu pot să pricep cum ai dezgropat informaţiile alea.

— Tu cum crezi că le-am dezgropat? i-o întoarse Preston. Am îmbătat-o, am cordit-o de i-au ieşit ochii, şi după ce-a dat în primire, mi-am băgat nasul prin fişierele de

computer. O noapte de
muncă, şi gata.

— I-ai scăpat-o?
hohoti Cameron.

— „Scăpat-o“? repetă
Preston. Cine mai
vorbeşte aşa în zilele
noastre?

— Vreau să ştiu cum
ai reuşit să ţi se scoale,
interveni Dallas. Am

văzut-o şi eu pe aia. E o scroafă.

— Auzi, am făcut şi eu ce-a trebuit. Mă tot gândeam la alea opt sute de mii care-aveau să iasă şi am…

— Şi ce? întrebă Cameron.

— Şi am închis ochii, e bine? Totuşi, a doua

oară nu cred că mai sunt în stare. Va trebui s-o ia-n primire unul din voi. A fost destul de… naşpa, recunoscu el, zâmbind.

Cameron îşi goli paharul şi luă din nou sticla.

— Ei, cu atât mai rău. Rămâi pe post atâta

vreme cât au să se-omoare femeile pentru muşchii ăştia şi mutra ta de actor de cinema.

— Încă cinci ani, şi toţi o să fim aranjaţi pe viaţă. O să putem să facem paşi, să dispărem dacă n-avem încotro, să ne facem de cap, spuse Dallas. Nu pierdeţi dir

vedere scopul.

John clătină din cap.

— Eu nu cred că mai pot rezista cinci ani. *Ştiu* că nu mai pot.

— Auzi, fă bine şi adună-te, îi spuse Cameron. Avem prea mult de pierdut dacă ne laşi de izbelişte. Auzi ce-ţi spun? Tu eşti

creierul, în toată combinaţia asta. Noi nu suntem decât…

Nu-şi găsea cuvântul. Preston îi veni în ajutor:

— Conspiratori?

— Asta suntem, confirmă Dallas. Dar toţi ne-am adus contribuţia. John nu-i singurul care are creieri.

Eu l-am adus pe Monk, mai ştiţi?

— Of, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i momentul să te umfli-n pene! mormăi Preston. Nu e nevoie să ne spui cât de mult faci, Dallas. Ştim cu toţii cât munceşti. De fapt, asta-i tot ce faci. N-ai nimic,

în afară de slujbă şi de Clubul Semănătorilor. Când ţi-ai luat ultima dată o zi liberă, sau te-ai dus la cumpărături? Niciodată, cred. În fiecare zi porţi acelaşi costum, bleumarin sau negru. Încă-ţi mai aduci prânzul în pungă – şi pariez că până şi punga

o iei înapoi acasă ca s-o
mai foloseşti şi a doua
zi.

— Vrei să zici că-s
zgârcit? ripostă Dallas.

Înainte ca Preston să
răspundă, Dallas îl
întrerupse:

— Ia mai terminaţi!
Nu contează nici care
din noi e cel mai

deştept, nici care munceşte cel mai mult. Toţi suntem în aceeaşi oală. Ştiţi câţi ani luăm dacă află cineva vreodată ce-am făcut?

— Nimeni n-o să afle nimic.

John se enervase.

— N-ar şti unde să caute. Am avut eu grijă.

Nu există niciun document, decât pe dischetele mele de-acasă, iar la alea nimeni n-o să aibă acces vreodată. Alte înregistrări nu există, nici telefoane, nici hârtii. Chiar dacă poliția sau alții intră la bănuieli, tot n-ar găsi

nici cea mai mică dovadă pe care să ne-o pună-n cârcă. Suntem curaţi.

— Monk ar putea să ne aducă poliţia pe cap.

Cameron nu avusese niciodată încredere în curieri, sau „ajutorul angajat“, cum îl numea John, dar aveau nevoie

de un om de nădejde, care să pună deciziile în aplicare, iar Monk corespundea. Era la fel de lacom şi corupt ca ei şi risca să piardă totul dacă nu le îndeplinea ordinele.

— Lucrează pentru noi de destul timp ca să poţi începe să ai

încredere-n el, Cameron, spuse Preston. Și-n plus, dacă se duce la poliție, ar încasa-o mult mai nasol decât noi.

— Aici ai dreptate, mormăi John. Ascultați, știu c-am spus c-o s-o ținem tot așa până-mplinește Cameron

patruzeci de ani, dar vă spun clar că eu atâta timp nu mai rezist. În unele zile, am impresia că-mi pierd… Of, la dracu', nici eu nu ştiu.

Se ridică de pe scaun şi se duse la fereastră, cu mâinile la spate, privind luminile de afară.

— V-am spus

vreodată cum ne-am cunoscut, Catherine şi cu mine? Eram la Centrul de Artă Contemporană.
Amândoi voiam să cumpărăm acelaşi tablou şi cumva, în timp ce ne certam, m-am îndrăgostit. Dom'le, ce scântei săreau între

noi…! Era ceva… Şi-
acuma, după atâţia ani,
scânteia e tot acolo. Iar
ea moare, şi eu nu pot
să fac nimic ca s-o
opresc.

Cameron se uită la
Preston şi Dallas, care
dădură din capete, apoi
spuse:

— Ştim cât de mult o

iubeşti pe Catherine.

— Nu face din ea o sfântă, John, spuse Dallas. Nu-i perfectă.

— Bă, da' ştiu c-ai zis-o…! bombăni Preston.

— N-are nimic. Ştiu că nu e perfectă. Are şi ea cusururile ei, cum le-avem cu toţii. Cine să n-

aibă o mică suceală? Meteahna ei e să nu rămână fără, aşa că trebuie să aibă câte două din fiecare. Are două televizoare, identice, puse unul lângă altul pe masa de lângă pat. Unul din ele merge zi şi noapte, dar se teme să nu se strice, aşa că şi-a

luat şi unul de rezervă. La fel face şi când comandă ceva de la magazin, sau dintr-un catalog. Mereu cumpără câte două – da' ce-i rău în asta? Nu face rău nimănui, iar în ultima vreme mai are atât de puţine bucurii… Mă suportă fiindcă mă

iubește.

Aplecând capul, şopti:

— Ea e viața mea.

— Da, ştim, fu Cameron de acord. Dar noi suntem îngrijorați pentru tine.

John se întoarse cu fața spre ei. Avea chipul schimonosit de furie.

— Pe naiba, pentru voi sunteţi îngrijoraţi. Credeţi c-am să greşesc ceva şi-am să-ncurc totul, nu?

— Ne-a trecut şi ideea asta prin minte, recunoscu Cameron.

— John, nu ne putem permite să înnebuneşti, spuse

Preston.

— N-am să-nnebunesc.

— Mda, bine, murmură Dallas. Uite cum facem: John o să ne spună dacă are nevoie de ajutor. E bine aşa?

John dădu din cap:

— Da, sigur.

Prietenii săi

abandonară subiectul şi-şi petrecură restul serii plănuind următorul proiect.

Au continuat să se întâlnească vinerea după-amiaza, dar păstrau tăcerea cu privire la deprimarea tot mai profundă a lui

John. Oricum, niciunul dintre ei nu avea idee ce-ar fi putut să facă.

Trecură trei luni fără ca nimeni s-o mai menţioneze pe Catherine. Apoi, Johr se prăbuşi. Nu mai suporta să-şi vadă soţia suferind, şi le spuse că acum era îngrijorat tot

timpul din cauza banilor, ceea ce i se părea ridicol, din moment ce aveau milioane puse bine în contul Clubului Semănătorilor. Milioane de care nu se puteau atinge timp de încă cinci ani. Le spuse că asigurarea acoperea

doar o câtime din tratamentul de care avea nevoie Catherine, iar dacă soţia lui continua să lâncezească, depozitul urma să se epuizeze şi atunci avea să fie ruinat. Doar dacă nu cumva, desigur, ceilalţi erau de acord să-l lase să facă o retragere

din Clubul Semănătorilor.

Cameron protestă:

— Ştii cât mă doare *pe mine* nevoia de bani, cu divorţul care se apropie şi toate celelalte, dar dacă facem o retragere acum, fără să închidem tot contul, am putea crea o urmă de

hârtie, iar I.R.S.-ul…

— Ştiu, îl întrerupse John. E prea riscant Nici n-ar fi trebuit să pun problema. Am să găsesc eu o soluţie.

În vinerea următoare, se întâlniră la barul lor favorit, Dooley's. În timp ce afară ploua torenţial, iar

Jimmy Buffett cânta
despre Margaritaville
din boxele stereo, John
se aplecă peste masă şi-
şi exprimă în şoaptă
cumplita dorinţă. Voia
să se sinucidă, ca să
scape de tot chinul.
Prietenii lui erau
scandalizaţi şi îngroziţi.
Îl certară că lăsa să-i

treacă asemenea sminteli prin cap, dar nu trecu mult până-şi dădură seama că mustrările lor nu foloseau la nimic. Dimpotrivă, nu făceau decât să-i sporească nefericirea şi depresia. Cuvintele aspre fură curând înlocuite de

altele, pline de solicitudine. Ce puteau face ca să-l ajute?

Trebuia să existe o soluţie.

Continuară să vorbească, adunaţi în jurul unei mese din colţul barului, în căutarea unei rezolvări pentru situaţia

insuportabilă a prietenului lor. Mai târziu, spre miezul nopții, după ore întregi de discuții, unul dintre ei avu curajul să sugereze lucrul la care se gândeau cu toții. Biata femeie era deja condamnată la moarte. Dacă trebuia să moară

cineva, aceasta nu putea fi decât ea, care oricum suferise destul.

Dacă…

Mai târziu, niciunul dintre ei nu şi-a mai amintit cine formulase primul propunerea de a o ucide. În următoarele trei după-amiezi de vineri, au discutat

posibilităţile, dar după ce au încheiat dezbaterile şi au supus la vot, cale de întoarcere n-a mai existat. Decizia, când s-a luat în sfârşit, a fost unanimă. Nimeni n-a mai stat pe gânduri, niciun membru al clubului nu a mai fost hărţuit de îndoieli.

Era o concluzie la fel de absolută ca sângele uscat pe un covor alb. Nu se considerau niște monștri, nici nu recunoșteau că fapta lor era motivată de rapacitate. Nu, erau doar niște funcționari ambițioși care munceau dur și jucau și mai dur.

Şi totuşi, în ciuda aroganţei şi a îndrăznelii lor, niciunul dintre ei nu avea curajul să numească planul ca pe ceea ce era cu adevărat – o crimă aşa că se refereau la el cu termenul „evenimentul“.

Aveau un curaj

inimaginabil, ţinând seama de faptul că barul Dooley's se afla în acelaşi cvartal cu secţia opt de poliţie din New Orleans. În timp ce plănuiau fapta, erau înconjuraţi de detectivi şi poliţişti. Agenţii şi avocaţii considerau Dooley's adăpătoarea

lor personală, dar la fel gândeau şi internii şi asistenţii suprasolicitaţi şi subapreciaţi de la Charity Hospital şi L.S.U. Cele două grupuri nu se amestecau decât rareori.

Clubul Semănătorilor nu lua partea nici unuia. Stăteau în colţul

lor. Oricum, toţi ştiau cine erau şi, până începea băutul serios, erau salutaţi încontinuu de colegi şi pupincurişti. O, da, aveau tupeu şi curaj să discute calm în mijlocul copoilor din New Orleans, despre o crimă din milă. Discuţia n-ar

fi ajuns niciodată atât de departe, dacă n-ar fi avut relaţiile necesare. Monk ucisese pentru bani şi în niciun caz nu s-ar fi codit să mai omoare. Dallas fusese primul care-i întrezărise posibilităţile şi profitase, salvându-l pe Monk din sistemul judiciar. Monk

era conştient de datoria pe care o avea de plătit. Îi promisese lui Dallas că ar fi făcut orice, absolut orice, cu condiţia ca riscurile să fie rezonabile şi preţul adecvat. Lăsând la o parte sentimentele, ucigaşul lor era, în primul rând, un om de

afaceri.

S-au întâlnit cu toţii să discute termenii într-unul dintre localurile favorite ale lui Monk, Frankie's, o baracă dărăpănată de pe Interstatala 10, dincolo de Metairie. Barul mirosea a tutun, coji de alune şi peşte stricat.

Monk jura că la Frankie's se găseau cei mai buni creveți prăjiți din sud.

Întârzie și nu se scuză pentru nepunctualitate. Se așează, își împreună mâinile pe masă și-și expuse imediat condițiile, înainte de a

le accepta banii. Monk era un om cultivat – unul dintre principalele motive pentru care Dallas îl salvase de injecţia letală. Aveau nevoie de un om isteţ. Mai era şi distins, foarte rafinat şi şocant de şlefuit, având în vedere că era un ucigaş de

profesie. Până la arestarea pentru omor, dosarul lui fusese curat. După ce încheiase târgul cu Dallas, se cam lăudase cu antecedentele lui, care includeau incendieri, şantaje, extorcări şi o omucidere. Poliţia nu le ştia pe toate, fireşte, dar

obţinuse destule dovezi ca să-l condamne pentru crimă – dovezi care se rătăciseră intenţionat.

Ceilalţi îl cunoscuseră pe Monk acasă la Dallas, şi le făcuse o impresie de neuitat. Se aşteptaseră să întâlnească un haidamac, dar când colo

cunoscuseră un om pe care aproape puteau să şi-l imagineze ca pe unul de-ai lor, un profesionist exigent – până-l priveau cu atenţie în ochi. Erau reci şi lipsiţi de viaţă ca ai unui ţipar. Dacă era adevărat că ochii sunt ferestre ale sufletului,

atunci Monk îşi vânduse deja sufletul dracului.

După ce comandă o bere, se rezemă de spătar şi, calm, ceru un preţ dublu faţă de cel pe care i-l oferise Dallas.

— Îţi arde de glumă, răspunse Preston. Asta-i extorcare.

— Ba nu, e crimă, ripostă Monk. Un risc mai mare înseamnă bani mai mulți.

— Nu e... o crimă, spuse Cameron. E un caz special.

— Ce-are așa de special? întrebă Monk. Vreți s-o omor pe nevasta lui John, nu?

Sau mă înşel?

— Da, dar…

— Dar ce, Cameron? Te deranjează că sunt brutal? Aş putea folosi şi alt cuvânt în loc de crimă, dacă vrei, dar asta n-o să schimbe faptul că mă angajaţi pe mine ca s-o fac.

Ridică din umeri,

apoi spuse:

— Vreau mai mulți bani.

— Te-am îmbogățit deja, îi aminti John.

— Așa e.

— Ascultă, boule, ne-am înțeles la un preț! strigă Preston, apoi se uită peste umăr, să vadă dacă nu-l auzise cineva.

— Într-adevăr, răspunse Monk, părând complet netulburat. Dar nu mi-ați explicat ce vreți să fac, nu? Imaginează-ți cât de surprins am fost când am vorbit cu Dallas şi am aflat detaliile.

— Ce ți-a spus Dallas? vru să ştie

Cameron.

— Că aveţi o problemă pe care vreţi s-o eliminaţi. Ei, şi acum, că ştiu care-i problema, dublez preţul. Mi se pare absolut rezonabil. Riscul e mai substanţial

Se lăsă tăcerea. Apoi, Cameron spuse:

— Eu sunt pe jantă. De unde-o să scoatem restul de bani?

— Asta-i problema mea, nu a voastră, răspunse John.

Se întoarse spre Monk.

— Plusez cu încă zece mii, dacă aşteptţi plata până după citirea

testamentului.

Monk îşi înclină capul într-o parte.

— Încă zece mii… Sigur, am să aştept. Ştiu unde să vă găsesc. Şi acum, spuneţi-mi detaliile. Ştiu pe cine vreţi să omor, aşa că spuneţi-mi când, unde şi cât de mult vreţi să

sufere.

John fu zguduit. Îşi drese glasul, bău un pahar de bere, apoi şopti:

— O, Doamne, nu. Nu vreau să sufere. A suferit destul.

— E bolnavă, pe moarte, explică şi Cameron.

John dădu din cap.

— Nu mai are nicio speranţă. Nu suport s-o mai văd cum se chinuieşte. E… o tortură continuă, nu se mai termină. Şi…

Era prea răvăşit ca să mai continue. Cameron prelua imediat ştafeta:

— Când John a-

nceput să spună că vrea să se sinucidă, am ştiut că trebuia să facem ceva ca să-l ajutăm.

Monk le făcu semn să tacă, în timp ce ospătăriţa se apropia de masă. Le puse în faţă încă un rând de beri şi le spuse că peste un minut urma să le ia

comanda pentru cină.

De cum plecă, Monk spuse:

— Ascultă, John. Nu ştiam că soţia ta e bolnavă. Cred că am părut cam rece. Îmi pare rău.

— Destul de rău ca să mai laşi din preţ?

— Nu, nu chiar atât

de rău.

— Deci ai s-o faci, sau ce? întrebă John, nervos.

— Mă intrigă, răspunse Monk. De fapt, aş face o faptă bună, nu?

Ceru amănunte despre starea lui Catherine şi mai vru să

ştie cine locuia în casă. În timp ce John îi răspundea la întrebări, Monk se aplecă înainte, cu palmele desfăcute pe masă. Avea unghiile manichiurate periodic şi degetele cu perniţe moi, fără bătături. Privea drept înainte, părând pierdut în gânduri, ca şi

cum ar fi pus la cale detaliile în minte.

După ce termină de descris topografia casei, sistemul de alarmă şi programul zilnic al personalului, John aşteptă, încordat, şi alte întrebări.

— Deci, camerista se duce acasă în fiecare

seară. Şi menajera?

— Rosa... O cheamă Rosa Vincetti. Stă în fiecare seară până la zece, mai puţin lunea când de obicei sunt acasă, aşa că poate pleca la şase.

— Ceva prieteni sau rude la care ar trebui să fiu atent?

John clătină din cap.

— Catherine nu s-a mai văzut cu prietenii ei de ani de zile. Nu-i plac vizitele. E jenată de… starea în care este.

— Şi rudele?

— Are un unchi şi doi veri, dar a rupt legăturile cu ei. Zice că-s nişte parveniţi.

Unchiul ei îi dă telefon o dată pe lună. Încearcă să fie politicoasă cu el, dar nu vorbeşte mult la telefon. O oboseşte.

— Unchiul ăsta nu vine niciodată neinvitat?

— Nu. Nu l-a mai văzut de câţiva ani. N-ai de ce să-ţi faci griji cu el.

— Atunci, n-am să-mi fac, răspunse calm Monk.

— Nu vreau să sufere… Vreau să zic, atunci când ai să… Se poate?

— Sigur că se poate, spuse Monk. Am o fire simţitoare. Nu-s un monstru. Mă credeţi sau

nu, am valori morale solide şi o etică neabătută, se lăudă el.

Niciunul dintre ei nu încercă să râdă. Un ucigaş plătit care era etic? O nebunie, da – şi totuşi, dădură din capete a încuviinţare. Dacă Monk le-ar fi spus că putea să umble pe

apă, s-ar fi prefăcut că-l credeau.

Deşi promisese că în timpul „evenimentului“ Catherine avea să sufere foarte puţin, Monk sugeră, ca măsură de prevedere, ca John să-i dea o cantitate mai mare de analgezice înainte de culcare. În rest, nu se

schimba nimic.

Monk le garantă, cu o certitudine pe care o găsită obscen de liniştitoare, că până dimineaţa avea să fie moartă.

Monk era un om de cuvânt. O ucisese în timpul nopţii. Cum

intrase în casă şi cum ieşise fără să declanşeze alarma, John nu putea să înţeleagă. Casa era supravegheată cu detectoare de sunet şi mişcare înăuntru şi camere video afară, dar etericul Monk intrase nevăzut şi neauzit şi o expediase eficient pe

lumea cealaltă pe femeia care suferise atât de mult.

Pentru a dovedi că trecuse pe-acolo, puse pe perna de lângă a ei un trandafir, aşa cum îi spusese lui John, ca să nu încapă nicio îndoială că i se cuvenea plata pentru crimă. John luă

trandafirul înainte de a chema în ajutor.

Raportul medicului legist arătă că victima murise prin înecare cu ciocolată. În esofag i se blocase o caramea învelită în ciocolată.

Avea vânătăi în jurul gâtului, dar se presupuse că şi le făcuse

singură, încercând să disloce obstrucţia în timp ce se sufoca. Moartea fu catalogată ca accidentală; dosarul se închise oficial, iar trupul fu eliberat pentru funeralii.

Din cauza volumului ei considerabil, ar fi fost necesari cel puţin opt

ciocli puternici care să ducă sicriul, iar antreprenorul de pompe funebre, cu o expresie destul de jenată şi sincer îndurerată, îi spuse văduvului că trebuia să-i facă un sicriu de comandă. Mai sugeră şi că era indicat să incinereze cadavrul,

iar John acceptă imediat.

Slujba fu privată, cu participarea doar a câtorva prieteni şi rude. Cameron veni, dar Preston şi Dallas îl rugară pe John să-i scuze.

În timp ce pastorul se ruga pentru ea, ploua

torenţial, cu fulgere şi tunete, iar aversa nu încetă decât după ce urna cu cenuşă fu introdusă în lăcaş.

Catherine îşi găsise în sfârşit liniştea, iar chinul soţului ei se terminase. În ciuda insistenţelor celorlalţi de a-şi lua puţin timp liber,

John reveni la birou a doua zi după incinerare, explicând că avea nevoie de o ocupaţie.

Porni pe St. Charles spre serviciu, într-o zi senină şi însorită. Din boxele maşinii se auzea *„Hurts So Cood“*, CD-ul lui favorit.

În termen de două

săptămâni după „eveniment“, John se debarasă de toate amintirile dureroase, inclusiv mobila italiană renascentistă care-i plăcuse atât de mult lui Catherine.

Îi concedie pe servitorii care-i fuseseră loiali ei şi angajă o

menajeră care n-o cunoscuse. Zugrăvi casa în culori vesele, reamenajă grădina şi construi fântâna arteziană pe care şi-o dorise, cu un heruvim scuipând apă pe gură. Când i-o arătase într-un catalog, Catherine o găsise de prost-gust.

Cumpără mobilă nouă, modernă, pentru că avea contururi mai simple, iar când ultimul camion plecă de pe alee, John şi decoratoarea tânără şi frumoasă botezară patul cel nou. Se regulară toată noaptea sub baldachinul cu stâlpi de lac negru –

aşa cum John îi promisese de peste un an.

Capitolul 2

Theo Buchanan nu reuşea să scape de virus. Avea febră şi frisoane şi-l dureau toate oasele din trup. Totuşi, refuza să recunoască faptul că era bolnav; era doar puţin indispus, atâta tot. Numai că junghiul din

coaste nu-l mai slăbea de câteva zile.

Pentru această durere, dădea vina pe Dylan, fratele lui. Îl pocnise zdravăn, când jucaseră fotbal la o reuniune de familie în curtea din față, la Nathan's Bay. Da, Dylan era de vină pentru

întinderea de muşchi, dar Theo îşi spunea că, dacă n-o lua în seamă, avea să-i treacă până la urmă. La naiba, se simţea ca un bătrân, şi n-avea nici măcar treizeci şi trei de ani.

Îşi vârî pistolul în teacă. Îl deranja, dar era obligat să-l poarte

deocamdată – sau cel puţin, până încetau ameninţările cu moartea pe care le primise în timp ce judeca dosarul cu mafia. Luă pe el sacoul de smoking, intră în baia camerei de hotel şi-şi potrivi cravata în oglindă. Îşi studie chipul. Arăta

aproape ca un cadavru. Chipul îi era năclăit de sudoare.

În seara aceea avea loc primul dintre cele trei dineuri oficiale. Mâncarea era preparată de cinci din cei mai buni bucătari ai oraşului, dar lui Theo i se întorcea stomacul pe

dos numai gândindu-se că ar fi înghiţit ceva. Nu mai mâncase nimic, din după-amiaza trecută. Nu se îndoia că-n seara aceea n-avea să facă faţă conversaţiilor mărunte. Îşi vârî în buzunar cheia camerei şi tocmai întindea mâna spre clanţă, când auzi

telefonul.

Era Nick, fratele lui.

— Ce făceai?

— Tocmai ieşeam pe uşă. De unde suni, din Boston, sau din Holy Oaks?

— Din Boston, răspunse Nick. Am ajutat-o pe Laurant să închidă casa de pe

malul lacului, şi pe urmă am venit împreună spre casă.

— Stă cu tine până la nuntă?

— Glumeşti? Tommy m-ar trimite drept la dracu-n praznic.

Theo râse.

— Cred că prezenţa unui preot ca viitor

cumnat îți cam bagă bețe-n roatele vieții sexuale.

— Încă două luni, și-am să fiu căsătorit. Greu de crezut, nu-i așa?

— Greu de crezut că s-a uitat o femeie și la tine.

— Laurant e mioapă. I-am spus că arăt bine și

m-a crezut. Stă cu mama şi tata până ne vom întoarce cu toţii în Iowa, pentru nuntă. Ce faci diseară?

— Am o acţiune de colectare de fonduri la care trebuie să mă duc. Ia zi, de ce m-ai sunat?

— Mă gândeam să văd ce mai faci.

— Aiurea. Vrei tu ceva. Ce e? Haide, Nick nu mă ține, că întârzii.

— Theo, trebuie să te-nveți s-o lași mai moale. N-o poți ține numai așa, într-o alergătură, toată viața. Știu ce urmărești. Crezi că, dacă te-ngropi în muncă, n-ai să te mai

gândești la Rebecca. Au trecut patru ani de când a murit, dar tu…

Theo îl întrerupse:

— Îmi place viața mea așa cum e, și n-am chef să vorbesc despre Rebecca.

— Ești un maniac al muncii.

— De-asta m-ai

sunat, ca să-mi ţii predici?

— Nu, am sunat ca să aud ce mai faci.

— Mhm…!

— Eşti într-un oraş frumos, cu femei frumoase, mâncare incredibilă…

— Bine, şi ce vrei de la mine?

Nick se dădu bătut.

— Tommy şi cu
mine vrem să ieşim
mâine cu barca ta cu
pânze.

— Părintele Tom e
acolo?

— Mda. A venit cu
mine şi Laurant.

— Să ne înţelegem.
Tu şi Tommy vreţi să

ieşiţi cu barca mea cu pânze, şi niciunul din voi nu ştie să navigheze?

— Ce vrei să spui?

— De ce nu luaţi barca de pescuit? De ce n-o luaţi în schimb pe *„Mary Beth”?* E mai solidă.

— Nu vrem să

pescuim. Vrem să navigăm.

Theo oftă.

— Încercaţi să n-o scufundaţi, bine? Şi n-o luaţi şi pe Laurant cu voi. Familia ei ţine la ea. Ar fi păcat să se înece. Acum trebuie să te las.

— Stai… Mai e ceva.

— Ce?

— Laurant m-a tot bătut la cap să te sun…

— E acolo? Dă-mi-o la telefon.

Theo se aşează pe marginea patului şi-şi dădu seama că se simţea mai bine. Logodnica lui Nick avea acest efect asupra tuturor fraţilor Buchanan. Făcea pe

oricine să se simtă bine.

— Nu-i aici. A ieşit cu Jordan, şi o ştii pe sora noastră cum e. Dumnezeu ştie la ce oră au să se-ntoarcă. Oricum, i-am promis lui Laurant că te găsesc şi te rog…

— Ce?

— Vrea să te rog, dar

cred că nu e nevoie. Este de la sine înțeles.

Theo ajungea la capătul răbdării.

— Ce e de la sine înțeles?

— Ai să-mi fii cavaler de onoare la nuntă.

— Şi Noah?

— Vine şi el la nuntă,

normal, dar vreau ca tu să-mi fii cavaler de onoare. Cred că ştiai deja, dar Laurant s-a gândit să te rog oricum.

— Mda?

— Ce mda?

Theo zâmbi.

— Mda, bine.

Fratele lui era un om zgârcit la vorbă.

— Atunci e-n regulă. Ţi-ai ţinut cuvântarea?

— Nu, aia-i abia pentru mâine seară.

— Şi când te duci să-ţi iei trofeul?

— E o placă, şi-am să mi-o iau imediat ce-mi ţin cuvântarea.

— Aşa că, dacă o-ncurci şi-i adormi pe

toţi ofiţerii ăia, n-au să-ţi mai poată lua trofeul înapoi, nu?

— Hai că-nchid.

— Auzi, Theo? Măcar o dată, încetează şi tu să te mai gândeşti la muncă. Admiră şi tu peisajele. Trage-ţi-o. Înţelegi, fă-ţi de cap. Stai, ştiu…! Ce-ar fi să-i

dai lui Noah un telefon? E în deplasare la Biloxi, pentru câteva luni. Ar putea să vină până la New Orleans, şi v-aţi distra bine împreună.

Dacă exista un om care ştia să se distreze, acesta era Noah Clayborne.

Agentul F.B.I se

împrietenise strâns cu familia după ce colaborase cu Nick la câteva cazuri, iar apoi îl asistase pe Theo la investigaţii ca procuror federal din partea Departamentului Justiţiei. Noah era ur om de treabă, dar avea un umor răutăcios, iar

Theo nu era sigur c-ar fi putut rezista o noapte cu el tocmai acum.

— Bine, poate, răspunse el.

Închise telefonul, se ridică şi imediat se cocoşă de durerea care-l înjunghie în dreapta. Începuse din burtă, dar coborâse şi, al draculuí,

îl înțepa rău de tot! Mușchiul întins parcă-i luase foc.

Un amărât de accident la fotbal n-avea să-l țină pe loc. Bombănind de unul singur, își luă telefonul celular din încărcător, și-l puse în buzunarul de la piept lângă

ochelarii de citit, şi ieşi din cameră. Când ajunse în hol, durerea slăbise şi se simţea din nou aproape om. Ceea ce, desigur, nu făcea decât să confirme regula de fier: ignoră durerea şi-o să treacă. Şi-n plus, un Buchanan rezista la orice.

Capitolul 3

Era o seară de neuitat.

Michelle nu mai participase niciodată la o petrecere atât de extravagantă şi, în timp ce stătea pe treptele cu vedere spre sala de bal a hotelului, se simţea ca

Alice înainte de a cădea prin oglindă în Ţara Minunilor.

Peste tot erau flori de primăvară în urne sculptate puse pe pardoselile de marmură şi în vaze de cristal aflate pe toate mesele acoperite cu feţe de in alb. În centrul sălii, sub

un magnific candelabru de cristal, se înălța un mănunchi de magnolii de seră imense, în plină floare. Parfumul lor îmbătător umplea aerul.

Chelnerii lunecau lin prin mulțime, purtând tăvi de argint cu cupe de șampanie, în timp ce alții se repezeau de la o

masă la alta, aprinzând lumânările albe conice, prelungi.

Mary Ann Winters, care-i era prietenă din copilărie, stătea lângă Michelle, admirând totul.

— Aici nu mai sunt în elementul meu, şopti Michelle. Mă simt ca c

adolescentă stângace.

— Nu s-ar zice, răspunse Mary Ann. Eu parc-aş fi invizibilă. Toţi bărbaţii se uită la tine.

— Nu-i adevărat, se uită la rochia asta obscen de strâmtă. Cum poate ceva care arată atât de simplu şi banal pe umeraş…

— Să devină atât de sexy pe tine? Se mulează în toate tocurile potrivite. Recunoaşte, ai o siluetă extraordinară.

— N-ar fi trebuit să dau atâţia bani pe o rochie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Michelle, e

Armani. Ai luat-o pe-o nimica toată, aş putea să adaug.

Michelle îşi trecu jenată mâna peste materialul moale. Ar fi trebuit să poarte rochia de vreo douăzeci de ori, ca să-i acopere costul. Existau atât de multe lucruri mai importante

pentru care ar fi putut să cheltuiască banii, şi când, pentru numele lui Dumnezeu, mai avea ocazia să poarte iar rochia? În niciun caz în Bowen. Nici într-ur milion de ani.

— La ce mă gândeam? Că nu trebuia să te las să mă convingi

s-o cumpăr.

Mary Ann îşi dădu la o parte de pe umăr o şuviţă de păr blond albicios, nervoasă.

— Să nu-ndrăznești să mi te plângi iar ce scumpă a fost. Niciodată nu cheltuieşti un ban pentru tine. Pariez că-i prima rochie cu

adevărat elegantă pe care ai avut-o vreodată, nu-i aşa? În seara asta eşti de-a dreptul o frumuseţe. Promite-mi că nu-ţi mai faci griji şi-ai să te distrezi.

Michelle dădu din cap:

— Ai dreptate. N-am să-mi mai fac griji.

— Bine. Şi-acum, hai să umblăm printre lume. În curte se servesc hors d'oeuvres şi şampanie, şi trebuie să mâncăm în valoare de cel puţin o mie de dolari fiecare. Atâta am auzit că a costat biletul de intrare. Ne vedem acolo.

Prietena ei tocmai coborâse scara, când doctorul Cooper o zări pe Michelle şi-i făcu semn să se apropie. Era şeful departamentului de chirurgie la Brethern Hospital, unde Michelle îşi făcuse stagiul luna trecută. Cooper era de obicei rezervat, dar

şampania îi alungase inhibiţiile, aşa că acum se purta foarte afectuos. Îi tot spunea cât se bucura că folosea biletele pe care i le dăduse el şi cât de bine îi stătea îmbrăcată elegant. Michelle îşi spunea că, dacă doctorul Cooper ajungea doar

puţin mai fericit de-atât, avea să leşine cu nasu-n supă.

În timp ce doctorul Cooper îşi dădea cu presupusul despre atributele racilor, stropind cu salivă ori de câte ori spunea „peşte“, Michelle se retrase în afara razei de acţiune a

precipitaţiilor. Peste câteva minute li se alătură şi soţia lui Cooper, cu încă un cuplu la remorcă. Michelle profită de ocazie ca s-o şteargă.

Nu voia să nimerească lângă Cooper la masă. Ur singur lucru era mai

nesuferit decât un beţiv fericit: unul care flirta, iar Cooper dădea semne clare că se îndrepta în acea direcţie. Întrucât el şi soţia lui stăteau lângă ieşirea în curte şi ar fi văzut-o dacă trecea pe-acolo, Michelle ocoli prin holul alăturat, sperând să ajungă în

curte prin partea opusă.

Şi atunci îl observă. Stătea rezemat de o coloană, cu umerii aduşi şi trupul uşor înclinat într-o parte. Era înalt, lat în umeri, bine clădit, cu o constituţie de atlet. Dar tenul lui avea o paloare bolnăvicioasă şi, în timp ce mergea spre

el, Michelle îl văzu strâmbându-se şi apucându-se de abdomen.

Se vedea clar că avea probleme. Îl atinse pe braţ, ca să-i atragă atenţia, tocmai când uşile liftului se deschiseră. Bărbatul se îndreptă, nesigur,

privind-o. Ochii lui cenuşii erau sticloşi de durere.

— Aveţi nevoie de ajutor?

Îi răspunse vomând pe ea. Michelle nu se putu da la o parte, pentru că o apucase de braţ. Genunchii necunoscutului i se

îndoiră, iar Michelle îşi dădu seama că se prăbuşea. Îl cuprinse cu braţele de mijloc şi încercă să-l ajute să se aşeze pe podea, dar în acelaşi timp bărbatul se răsturnă înainte, trăgând-o după el.

Lui Theo i se învârtea

capul. Căzu peste femeie. O auzi gemând şi încercă disperat să-şi adune puterile pentru a se ridica. Durerea devenise insuportabilă. Se întrebă dacă aşa se simţea un om înjunghiat de nenumărate ori.

Apoi leşină – şi, când

deschise din nou ochii, zăcea pe spate, iar femeia era aplecată deasupra lui. Încercă să-i vadă faţa mai clar. Avea ochi albaştri şi frumoşi, bătând mai mult în violet, şi pistrui pe nas. Apoi, dintr-o dată, un spasm îi încleştă stomacul,

făcându-l să se smucească.

— Porcăria dracu'…!

Femeia îi vorbea, dar Theo nu reuşea să-i înţeleagă cuvintele. Şi ce naiba făcea cu el? Îl jefuia? Mâinile ei îl trăgeau de sacou, de cravată, de cămaşă… Încerca să-i îndrepte

picioarele şi, de fiecare dată când Theo voia să-i dea mâinile la o parte, acestea reveneau, apăsându-l şi împungându-l.

Theo îşi pierdea intermitent cunoştinţa. Simţi o mişcare de balans şi auzi o sirenă undeva deasupra. Ochi

Albaştri era tot acolo, continuând să-l hărţuiască. Iar îi punea întrebări. Ceva în legătură cu nişte alergii. Voia să fie alergic la ceva?

— Mda, sigur.

O simţi descheindu-i sacoul, ştiu că-i vedea pistolul, în teaca de

deasupra şoldului. Acum era înnebunit de durere, nu mai putea să gândească limpede. Nu ştia decât că nu trebuia să-i ia arma.

Era o hoaţă a naibii de guralivă. Arăta ca un model J. Crew. Dulce.. Nu, nu era dulce. Îl tot chinuia.

— Ascultă, cucoană, poţi să-mi iei portofelul, da' de pistol nu te-atingi. Ai priceput? abia reuşi el să pronunţe cuvintele printre dinţi.

Mâna ei îl apăsă pe coastă. Theo reacţionă instinctiv, împingând-o înapoi. O auzi ţipând înainte de a dispărea

din faţa ochilor lui.

Nu ştia de cât timp leşinase, dar când deschise ochii, îl orbi o lumină puternică. Unde naiba era? Nu avea destulă energie ca să se mişte. Parc-ar fi fost pe o masă… Era o suprafaţă dură şi rece.

— Unde sunt?

Gura îi era atât de uscată, încât abia reuşi să rostească întrebarea.

— Sunteţi în Brethern Hospital, domnule Buchanan.

Glasul bărbătesc se auzea din spatele lui, dar Theo nu putea să-l vadă.

— Aţi prins-o?

— Pe cine?

— Pe J. Crew.

— E ameţit, comentă o voce de femeie pe care n-o recunoscu.

Dintr-o dată, Theo îşi dădu seama că nu mai avea dureri. Ba chiar, se simţea bine. Foarte bine. Ca şi cum ar fi putut să

zboare. Ciudat, însă, că nu avea putere să-şi mişte braţele. O mască îi fu pusă peste gură şi nas. Întoarse capul, încercând să se ferească.

— Vă ia cu somn, domnule Buchanan?

Întoarse la loc capul şi o văzu. Ochi albaştri. Arăta ca un înger, aurie

toată. Ia stai o clipă… Ce naiba căuta acolo?

Stai…

— Mike, vei putea vedea ce faci? Ochiul ăla arată rău…

— E-n regulă.

— Cum s-a întâmplat? întrebă glasul din spatele capului lui Theo.

— M-a pocnit.

— Pacientul te-a lovit?

— Exact.

În timp ce răspundea, femeia îl privea pe Theo în ochi. Purta o mască verde, dar Theo îşi dădu seama că zâmbea.

Acum era atât de

somnoros, pradă unei moleşeli plăcute, încât abia mai putea ţine ochii deschişi. Conversaţiile se unduiau în jurul lui, fără niciun sens.

O voce de femeie:

— Unde l-aţi găsit, domnişoară doctor Remy?

— La o petrecere.

O altă femeie se aplecă peste el.

— Lugu-lugu.

— A fost dragoste la prima vedere?

— Judecă şi singură. A vomat peste mine şi mi-a distrus rochia nouă.

Cineva râse.

— Pare dragoste.

Pariez că-i căsătorit. Toţi
bărbaţii arătoşi sunt
însuraţi. Ăsta, mai mult
ca sigur. I-ai controlat
jucăriile, Annie?

— Sper că pacientul
doarme.

— Încă nu, spuse un
glas bărbătesc. Dar n-o
să-şi aducă aminte de
nimic.

— Unde-i asistenta?

— La frecat.

Părеau să petreacă. Theo avea impresia că în jurul lui se distrau cel puţin douăzeci, treizeci de oameni. Şi de ce era aşa de-al dracului de frig? Cine tot zdrăngănea? Îi era sete. Parc-ar fi avut gura

plină de vată. Poate n-ar
fi stricat să se repeadă să
bea ceva. Mda, asta avea
să facă.

— Unde-i doctorul
Cooper?

— Probabil a adormit
cu nasu-n desert,
răspunse Ochi Albaştri.

Lui Theo îi plăcea
cum suna vocea ei. Era

al draculuí de sexy.

— Deci, l-ai văzut pe Cooper la petrecere?

— Mhm. Nu era de gardă-n seara asta. Munceşte din greu. M-am bucurat să văd că se distra. Probabil ca şi Mary Ann petrece de minune.

— Auzi…

Theo se chinui să pronunțe cuvântul. Totuşi, îi atrase atenţia, căci femeia se aplecă peste el, acoperind lumina orbitoare.

— E timpul să dormiţi, domnule Buchanan.

— Se împotriveşte.

— Ce… începu Theo.

— Da?

— Ce vreţi de la mine?

Bărbatul ascuns în spatele lui răspunse:

— Mike vă doreşte apendicele, domnule Buchanan.

Perfect. Întotdeauna îi făcea plăcere să servească o femeie

frumoasă.

— Okay… şopti el. E-n portofel.

— Suntem gata.

— Ar cam fi timpul, spuse bărbatul.

— Ce vreţi să ascultaţi astă seară, domnişoară doctor Renard?

— Mai e nevoie să

întrebi, Annie?

Se auzi un geamăt. Apoi, un țăcănit. Theo auzi scaunul scârțâind în spatele lui, apoi glasul bărbătesc spunându-i să respire adânc. În sfârşit, Theo înțelese cine era bărbatul din spatele său. Al dracului să fie dacă

nu era Willie Nelson, şi-i cânta, ceva despre Ochi Albaştri care plângea în ploaie.

Era o petrecere nemaipomenită.

Capitolul 4

Theo dormi în tot timpul convalescenţei. A doua zi dimineaţa, când se trezi, era într-un pat de spital. Gratiile laterale erau ridicate, şi avea o perfuzie în braţ. Închise ochii, încercând să-şi limpezească

minţile. Ce naiba i se
întâmplase? Nu-şi mai
amintea.

Când deschise ochii
din nou, era trecut de
ora zece. O văzu stând
lângă pat, aranjându-i
cearşaful. Ochi Albaştri.
Deci, nu fusese doar o
vedenie…

Azi arăta altfel. Era

îmbrăcată tot în echipamentul medical, dar nu mai avea părul ascuns sub bonetă. Îi stătea desfăcut pe umeri, şi avea o culoare arămie închisă.

Era mult mai drăguţă decât şi-o amintea.

Femeia observă că se trezise.

— Bună dimineaţa. Cum te simţi? Tot ameţit?

Theo se chinui să se ridice în capul oaselor. Femeia apăsă un buton, iar căpătâiul patului se ridică încet. Theo simţi o apăsare într-o parte, uşor înţepătoare.

— Spune-mi când să

opresc.

— E bine aşa, răspunse el. Mulţumesc.

Femeia îi luă fişa medicală şi începu să facă însemnări, în timp ce Theo o privea. Nu-i trecea prin minte nimic de spus. Pentru prima oară în viaţa lui voia să fie fermecător, dar n-

avea nici cea mai vagă idee cum. Ca să vezi, cum ar fi spus fratele lui mai mic, Zack.

— Îți mai amintești ce s-a întâmplat aseară? îl întrebă ea, ridicând privirea.

— Am fost operat.

— Da. De apendicită Încă cincisprezece

minute, şi ai fi făcut o ruptură.

— Îmi mai amintesc fragmente. Ce-ai păţit la ochi?

Zâmbind, femeia notă ceva în fişă.

— Nu m-am ferit destul de repede.

— Cine eşti?

— Doctoriţa Renard.

— Mike?

— Poftim?

— Cineva te-a numit Mike.

Michelle închise mapa, puse la loc capacul stiloului şi-l vârî în buzunar. Surorile aveau dreptate. Theo Buchanan era ur bărbat sexy… dar asta n-

avea nicio importanţă. Ea era doctoriţa lui, nici mai mult, nici mai puţin – şi totuşi, nu putea să nu reacţioneze ca orice femeie în faţa unui asemenea specimen. Părul lui Theo era zbârlit şi avea nevoie să se bărbierească, dar tot

sexy era.

Dădu din cap.

— Da. Colegii îmi
spun Mike. E
prescurtarea de la
Michelle.

— Frumos nume,
Michelle.

— Mulţumesc.

Theo îşi amintea
treptat. Fusese la o

petrecere şi o văzuse acolo pe această femeie frumoasă, într-o rochie de seară neagră. Avea nişte ochi albaştri superbi şi o însoţea Willie Nelson. Cânta Nu, nu era posibil… Evident, încă nu i se limpeziseră complet minţile.

— Ai vorbit cu mine… după operaţie, spuse el.

— Da, dar mai mult ai vorbit dumneata, zâmbi din nou Michelle.

— Zău? Şi ce-am spus?

— Mai mult nimicuri.

— Mi-ai luat pistolul. Unde e?

— În seiful spitalului, cu celelalte obiecte personale. Doctorul Cooper va avea grijă să ţi le primeşti înapoi la externare. Te va lua în primire. Ai să-l cunoşti curând, când va veni la

vizită.

— De ce?

— De ce, ce, domnule Buchanan?

— Theo, o corectă el. Mă cheamă Theo.

— Da, ştiu. Fratele dumitale mi-a spus că ţi se zice aşa.

— Care frate?

— Câţi ai?

— Cinci. Şi două surori. Deci, cu care ai vorbit?

— Cu Nick. Mi-ai dat numărul lui de telefon şi mi-ai cerut să-l sun. Era îngrijorat şi m-a rugat să-i telefonez din nou, după operaţie. L-am asigurat că totul va fi bine. A vrut să vină

aici, adăugă ea, dar a părut uşurat când i-am spus că nu e necesar.

Theo dădu din cap.

— Nick nu poate suferi avioanele, îi explică el. Când ţi-am dat telefonul lui? Nu-mi amintesc.

— Înainte de operaţie. Erai foarte

vorbăreț, după ce ți-am dat ceva să-ți treacă durerea – și, apropo, răspunsul e nu. N-am să mă mărit cu dumneata.

Theo zâmbi, convins că glumea.

— Nu-mi amintesc nimic dinaintea operației, numai durerea. Mă durea ca…

— Sunt sigură.

— Dumneata m-ai operat, nu-i aşa? N-a fost o halucinaţie…?

— Da, eu te-am operat.

Michelle se retrăgea spre uşă. Theo nu voia să plece încă. Ar fi vrut să afle mai multe despre ea. La naiba, de ce n-

avea talent la conversaţie…?

— Stai…

Se opri.

— Da?

— Apă… aş putea să beau un pahar de apă?

Michelle se duse la noptieră, îi turnă puţină apă într-un pahar şi i-l dădu.

— Doar o înghiţitură, spuse ea. Dacă ai greţuri şi vomiţi, ai să-mi strici cusăturile.

— Bine.

Theo sorbi puţină apă, apoi îi dădu paharul înapoi.

— Nu pari destul de vârstnică pentru a fi chirurg.

O prostie, îşi spuse el, dar altă frază nu-i mai trecuse prin minte.

— Mi se spune des.

— Pari studentă.

Asta era mai mult decât o prostie.

Michelle nu mai rezistă.

— Liceană, de fapt. Mă lasă să operez ca

premiu de consolare.

— Domnişoară doctor Renard? Pot să vă întrerup?

În uşă apăruse un asistent, cu o cutie mare de carton sub braţ.

— Da, Bobby?

— Domnul doctor Cooper a umplut cutia asta cu medicamente de

la cabinetul lui pentru clinica dumneavoastră. Ce vreţi să fac cu ea? Domnul doctor Cooper a lăsat-o la oficiul surorilor, dar acolo le încurcă.

— Ai vrea s-o duci jos la dulapul meu din vestiar?

— E prea mare,

domnişoară doctor. N-o
să-ncapă. Totuşi, nu-i
grea. Aş putea să v-o
duc la maşină.

— Maşina a luat-o
tatăl meu.

Michelle se uită în
jur, apoi îl privi pe
Theo.

— Te-ar deranja dacă
Bobby ar lăsa cutia mea

aici? Tatăl meu o va duce jos, la maşină, imediat ce soseşte.

— N-am nimic împotrivă, răspunse Theo.

— N-am să te mai văd. Azi mă duc acasă, dar nu-ţi face griji, eşti pe mâini bune. Doctorul Cooper e chirurg şef

aici, la Brethern, şi va avea grijă de dumneata.

— Unde locuieşti?

— În mlaştină.

— Îţi arde de glumă?

— Nu.

Michelle zâmbi din nou, iar Theo îi observă o gropiţă în obrazul stâng.

— Stau într-un orăşel

înconjurat de bălți și abia aștept să ajung acolo.

— Ți-e dor de casă?

— Da, recunoscu ea. În inima mea, am rămas o provincială. Nu este o viață foarte pretențioasă, și tocmai asta-mi place la ea cel mai mult.

— Îți place viața în

mlaştină…

Era o declaraţie, nu o
întrebare, dar Michelle
răspunse oricum:

— Pari şocat.

— Nu, doar surprins.

— Dumneata eşti
dintr-un oraş mare şi
întins, aşa că probabil ai
detesta un sat ca al meu.

— De ce spui asta?

Michelle ridică din umeri.

— Pari prea… sofisticat.

Theo nu ştiu dacă s-o ia ca pe o critică sau ca pe un compliment.

— Uneori, nu te poţi întoarce acasă. Cred că am citit asta într-o carte. Şi-n plus, pari genul de

femeie originară din New Orleans.

— Mi-e drag oraşul New Orleans. E un loc minunat ca să iei cina.

— Dar nu te vei simţi niciodată ca acasă.

— Într-adevăr.

— Deci, eşti doctoriţa satului?

— Una dintre ele.

Deschid o clinică acolo. Nu-i foarte pretenţioasă, dar e extrem de necesară. Atât de mulţi oameni nu au resurse pentru o asistenţă medicală normală…

— Se pare că au mare noroc cu dumneata.

Michelle clătină din cap.

— A, nu, norocul e al meu.

Apoi râse.

— A sunat de parcă aş fi o sfântă, nu? Totuşi, eu sunt cea norocoasă. Oamenii sunt minunaţi – eu, cel puţin, aşa-i găsesc – şi-mi dau mult mai mult decât le pot oferi eu lor.

Când vorbea, se lumina toată la faţă.

— Ştii ce-o să-mi placă cel mai mult?

— Ce anume?

— Faptul că nu se prefac. În majoritatea, sunt oameni cinstiţi care încearcă să-şi câştige existenţa. N-au timp pentru prostii.

— Deci, toţi se iubesc
între ei? întrebă el, cam
dispreţuitor.

— Nu, în niciun caz.
Dar îmi cunosc
duşmanii. Nu mă pot
ataca pe la spate. Nu e
stilul lor.

Zâmbi din nou.

— Mă vor ataca din
faţă, şi prefer aşa. Cum

am spus, fără prefăcătorie. După rezidenţiatul pe care tocmai mi l-am terminat, va fi o schimbare înviorătoare.

— Nu-ţi va fi dor de cabinetul mare şi elegant de-aici, cu toate accesoriile lui?

— Nu prea. Mai

există şi alte compensaţii decât banii. Sigur, ar fi excelent să avem toate medicamentele şi echipamentele necesare, dar o să ne descurcăm noi cumva. Mi-am petrecut mulţi ani pregătindu-mă pentru asta… şi-n plus, am făcut o promisiune.

Theo continuă să-i pună întrebări, numai pentru a o face să-i vorbească în continuare. Îl interesa să audă despre oraşul ei, dar nici pe departe atât de mult cât îl fascinau expresiile ce i se succedau pe faţă. În vocea ei se simţea atâta

pasiune şi bucurie, iar ochii-i scânteiau când vorbeau despre familie şi prieteni, şi tot binele pe care spera să li-l poată face.

Îi amintea propriile lui sentimente de pe vremea când abia începuse să practice dreptul, înainte de a

deveni atât de cinic. Şi el dorise să schimbe lumea, s-o îmbunătăţească. Rebecca pusese capăt tuturor acestor ambiţii. Privind în urmă, îşi dădea seama că eşuase lamentabil.

— Te obosesc, tot îndrugând întruna

despre oraşul meu natal, spuse Michelle într-un târziu. Acum te las să te odihneşti.

— Când pot pleca de-aici?

— Asta doctorul Cooper decide, dar dacă ar fi după mine, te-aş mai ţine o noapte. Ai avut o infecţie destul de

urâtă. Trebuie să te menajezi vreo două săptămâni, şi nu uita să-ţi iei antibioticele. Succes, Theo.

Şi plecă, iar Theo pierdu ultima ocazie de a mai afla câte ceva despre ea. Nici măcar nu ştia unde locuia. Adormi încercând să

găsească o cale de a o mai revedea.

Capitolul 5

Când Theo se trezi din somnul de dimineaţă, camera era plină de flori. Auzi şoapte în hol, deschise ochii şi văzu o soră vorbind cu un bărbat vârstnic. Îi arăta spre cutia pe care o lăsase

asistentul. Bărbatul arăta ca un fundaş scos la pensie – sau, poate, un boxer.

Dacă era tatăl doctoriţei Renard, însemna că aceasta moştenise frumuseţea de la ramura maternă a familiei.

— Nu vreau să

deranjez, spuse bărbatul, vorbind cu un accent Cajun apăsat. Aş vrea doar să iau cutia asta pe care dom' doctor Cooper a pregătit-o pentru fie-mea, şi mă duc.

— Poftiţi, îl invită Theo. Sunteţi tatăl doctoriţei Renard, nu-i

aşa?

— Aşa-i. Mă cheamă Jake. Jake Renard.

Se apropie de pat şi-i întinse lui Theo mâna. Theo nu trebui să se prezinte.

Jake ştia cine era.

— Fata mea mi-a zis totu' despre dumneatale.

— Serios?

Theo abia îşi putu ascunde surpriza.

— Da’ zău c-ai fost iute, fiule, fiindcă Mike a mea ştie să-şi poarte singură de grijă.

Theo nu înțelegea la ce se referea.

— Am fost „iute“?

— Când ai cârpit-o.

De unde crezi c-are vânătaia aia?

— Am făcut eu asta?

Nu-i venea să creadă. Nu-şi amintea, iar Michellenu-i spusese nimic.

— Eşti sigur?

— Mai mult ca sigur. Da' socot că n-ai vrut s-o loveşti. Mi-a zis că te

durea ca toți dracii, atuncea. Norocu' dumneatale că te-a observat.

Se rezemă de bara patului, cu brațele încrucișate pe piept.

— Acuma, fie-mea nu prea vorbește de pacienții ei, da' am ştiut că se dusese la o

petrecere simandicoasă îmbrăcată cu-o rochie nouă-nouţă pe care nu voise s-arunce banii, şi când am întrebat-o dacă s-a distrat bine, mi-a spus de dumneatale. Abia ajunsese acolo, când a trebuit să se-ntoarcă la spital. Nici n-a apucat să puie gura pe

mâncare.

— Ar trebui să-mi prezint scuzele.

— L-ai rupt rochia. Cre' c-ar trebui să-ţi ceri scuze şi pentru asta.

— I-am rupt rochia?!

— Imediat după ce-ai borât pe ea, chicoti Jake, apoi clătină din cap. Rochie nouă-nouţă, de

patru sute de dolari… Prafu’ s-a ales!

Theo gemu. Îşi amintea incidentul.

— Se pare că nu ţi-ar strica niţică odihnă. Dac-o vezi pe fie-mea, vrei să-i zici c-o aştept în hol? Mi-a făcut plăcere de cunoştinţă.

— De ce n-o aştepţi

aici? îi propuse Theo. Am dormit destul. Când va veni fiica dumitale să te caute, pot să-i mulţumesc.

— Crez c-aş putea să şez olecuţă. Da' totuşi, nu vreau să te obosesc.

— Nu mă oboseşti.

Jake îşi trase un scaun lângă pat şi se

aşează.

— De unde-mi eşti, fiule? După accent, aş zice că de pe coasta de est.

— Din Boston.

— N-am fost niciodat' acolo, recunoscu Jake. Eşti însurat?

— Am fost.

— Divorţat?

— Nu, mi-a murit soţia.

Tonul său îi dădu lui Jake de înţeles că nu voia să dezvolte subiectul.

— Şi părinţii dumneatale? Mai trăiesc?

— Da. Avem o

familie numeroasă. Suntem opt fraţi, şase băieţi şi două fete. Tatăl meu e judecător Tot vrea să iasă la pensie, dar încă n-a descoperit cum.

— Nu crez c-am cunoscut vreodată un judecător, răspunse Jake. Nevastă-mea,

Ellie, a vrut o familie mare, şi dacă ne-ar fi binecuvântat Dumnezeu, crez c-aş fi găsit eu o cale să le dau la toţi de mâncare. Eram gata să-mi fac datoria, da' a trebuit să ne oprim la trei. Doi băieţi şi o fată, ca să se rotunjească familia.

— Unde anume locuiţi, domnule Renard? Fiica dumitale mi-a vorbit despre clinica ei, dar n-a menţionat niciodată numele oraşului.

— Zi-mi Jake, î invită acesta. În Bowen, Louisiana, stăm, da' nu crez să fi auzit vreodată

de el. Nu-i mare nici cât să puie un punct pe hartă. Bowen i-un orăşel micuţ, nici vorbă, da-i cea mai frumuşică aşezare din Louisiana. În unele dup-amieze, când apune soarele şi se stârneşte vântu', muşchiu-ncepe să se legene şi lumina joacă

uite-aşa, şi broscoii şi gatorii încep să-şi cânte unii la alţii… e, fiule, socot în sinea mea lăuntrică că trăiesc în paradis. Aşa-i de frumos. Cel mai aproape oraş e St. Claire, unde se duce lumea sâmbăta la cumpărături, aşa că nu

suntem complet izolaţi. Mai e şi un spital acolo, în partea din nord. Vechi, da' merge, adăugă el.

— Fiii dumitale locuiesc în Bowen?

— Remy, ăl mai mare, e dus în Colorado. Îi pompier şi tot ne-nsurat. Mai trece

p-acasă din când în când. John Paul, mijlociu', s-a lăsat de infanteria marină şi s-a-ntors în Bowen acu' doi ani. Nici el nu-i însurat. Prea ocupat, socot. Locuieşte-ntr-o căbănuţă drăguţă pe care şi-a construit-o el în adâncu' mlaştinii, şi când nu

lucrează la mine la bar, îi tâmplar. Anu' trecut am deschis o şcoală nouă-nouţă, şi John Paul a ajutat la construit. Daniel Boone îi zice. I-a pus numele după o celebritate de la noi.

— Nu cumva Daniel Boone, cel care a ajutat la colonizarea statului

Kentucky… pionierul de la frontieră… La el te referi?

— Taman la el.

— Vrei să spui că Boone a locuit în Bowen?

Jake clătină din cap.

— Nu, fiule, nu ne putem lăuda cu asta, da' legenda zice că Daniel a

bătut coclaurile pe-acolo, la vânătoare şi pescuit. Sigur, asta a fost tocma-n anii o mie şapte sute, înainte ca Bowen să fie măcar un sătuc. Totuşi, ne place să credem că Daniel a pescuit în apele de la noi şi-a şezut olecuţă.

Theo îşi stăpâni

râsul. Se părea că locuitorii din Bowen simţeau nevoia să aibă eroi locali.

— De unde vine numele de Bowen?

— Vine de la cuvântu' *Bowie,* cum îi zice şi la cuţitu' ăla.

— De la Jim Bowie? Şi el a poposit pe-acolo?

— Ne place să credem că da.

— Hai că mă duci cu preşul!

— Nu, nu te duc, insistă Jake. Sigur, Jim n-a apărut în aceeaşi vreme cu David. A venit peste ani şi ani de zile, după o mie opt sute.

— Eşti sigur că nu-i confunzi pe Daniel Boone şi Davy Crockett?

— Spre mai mult ca sigur că nu. Şcoala are deja literele gravate în piatră

— Şi există vreo dovadă că Boone a fost în Bowen?

— Niciuna ca atare,

recunoscu Jake, cu o
licărire în ochi. Da'
credem că-i adevărat.
Acuma, cum îți ziceam,
copiii din Bowen
trebuiau să meargă cu
autobuzul la liceul ăla
din St. Claire, da' era
prea înghesuială. Se
făcuse de mult vremea
să avem şi noi unul. Ne-

am tras chiar şi-o echipă de fotbal. Tare ne-am mai bucurat, până anu' trecut… când i-am văzut pe teren. Bă nene, da' erau de râsu' lumii. Totuşi, un meci n-am pierdut, şi nici anu' ăsta n-o să pierd, fiindcă acuma c-a venit fie-mea acasă, o să vie şi ea cu

mine. Mike a primit să fie medicu' echipei, ceea ce-nsemnează c-o să şadă pe tuşă şi-o să-i dreagă când se lovesc. Ştim toţi că iar au s-o-ncaseze, da' cred că trebuieşte să-i susţinem, să-i încurajăm, şi-aşa mai departe. Anu' trecut n-am câştigat nici măcar

un meci. Avem neşte băieţi zdraveni de tot, da' când pun mâna pe minge, nu ştiu ce să facă cu ea. Şi nici cum să lovească nu ştiu. Îţi place să te uiţi la fotbal, Theo?

— Sigur că da.

— Joci vreodată?

— Da, am jucat

cândva… în liceu şi-n
colegiu, până m-am
lovit la genunchi.

— Ce poziţie? Eşti
înalt şi gros în umeri.
Fundaş, cred.

Theo dădu din cap.

— Exact. Deşi a trecut
mult timp de-atunci.

Jake îl privi cu o
lucire speculativă în

ochi.

— Te-ai gândit vreodată să fii antrenor?

— Nu, râse Theo, la asta nu m-am gândit.

— Mike ar putea să-ţi dreagă genunchiu'.

— Cred că eşti foarte mândru de fiica dumitale, acum că se-ntoarce acasă să

deschidă o clinică.

— Sigur că sunt mândru de ea. Totuşi, n-o s-o las să se spetească până cade de pe picioare. Mai sunt şi alţi doctori în St. Claire, şi-au să facă de gardă cu rându', ca să aibă fiecare şi ceva timp liber.

— De ce practică

chirurgia aici, în Brethern?

— Ca să câştige un ban în plus. I se zice stagiu, da' acum l-a terminat şi n-o să se mai întoarcă. Îţi place să pescuieşti?

— Am pescuit într-o vreme, da-n ultimii câţiva ani n-am mai

avut timp. Ţin minte, totuşi, că nimic nu se compară cu senzaţia de linişte pe care o ai când…

— Când ţii undiţa-ntr-o mână şi o bere rece-n ailantă?

— Mda, exact. Nimic în lume nu se compară cu asta.

Începură să discute despre momeli, apoi se lăudară cu peştii pe care-i prinsese fiecare. Jake era impresionat. Nu crezuse că mai înţelegea şi iubea cineva pescuitul la fel ca el, dar trebuia să recunoască, din felul cum vorbea Theo, că-şi găsise naşul.

— Îți zic eu, ar trebui să vii la Bowen. Avem cele mai bune locuri de pescuit din tot statu', și-am de gând să-ți dovedesc. Tare bine-o să ne mai fie la mine pe ponton.

— S-ar putea să-ți răspund la invitație, cândva, răspunse Theo.

— Din ce trăieşti?

— Sunt avocat.

— Şi cum se face că primeşti flori de la şefu' poliţiei?

Cu o mutră spăşită, adăugă:

— Şedeau pe pervaz la oficiu' surorilor, înainte să le-aducă aciia, şi-am citit cartonaşu'.

— Am venit la New Orleans ca să ţin o cuvântare, răspunse Theo. Lucrez în Departamentul Justiţiei.

— Ce faci acolo?

— Am fost repartizat într-o forţă operativă specială.

Îşi dădu seama că era evaziv şi adăugă:

— În domeniul crimei organizate. Tocmai am terminat.

— L-ai prins pe gagiu?

Theo zâmbi.

— Mda, l-am prins.

— Şi acum eşti iar fără slujbă?

— Nu, răspunse Theo. Judecătorul şef

vrea să rămân. Încă nu sunt sigur ce-am să fac.

Jake continuă cu întrebările. Theo îşi spuse că ar fi fost un procuror excelent. Avea o minte ageră şi prezenţă de spirit.

— Te-ai gândit vreodată să practici particular? îl întrebă

Jake.

— Câteodată.

— În Bowen n-avem avocaţi buni. Ar cam fi vreo doi în St. Claire, da' iau şi pielea de pe om. Băieţii n-au o părere prea bună despre ei.

În timp ce Jake vorbea despre oraşul

lui, Theo tot căuta un mod subtil de a orienta din nou discuţia spre Michelle.

— Fiica ta e căsătorită?

Halal subtilitate!

— Chiar mă-ntrebam când o s-ajungi să mă-ntrebi despre Mike. Răspunsu-i nu, nu-i

măritată. N-a avut timp. Sigur, bărbaţii din Bowen şi St. Claire încearcă să-i atragă atenţia, da' a fost prea ocupată cu pregătirea clinicii ca să se mai uite şi la ei. I-ncă tânără, adăugă el Şi isteaţă. Doamne, isteaţă fată mai am! A terminat colegiu'

înainte s-aibă douăzeci de ani, şi pe urmă s-a apucat de medicină. A plecat în alt stat să-şi facă rezidenţiatu', da' a venit înapoi în vizită cu fiecare ocazie când a putut. Tare mult ţine la familie, sublinie el dând din cap. Şi mai e şi drăguţă, nu?

— Este, într-adevăr.

— M-aşteptam eu să observi.

Jake se ridică şi-şi împinse scaunul la perete.

— Mi-a plăcut să-mi petrec timpu' aciia cu tine, da' acuma trebui' să mă duc. Dormi niţel, şi eu am să duc cutia

asta la maşină. Doctoru' Cooper i-a dat fie-mii nişte echipamente vechi, şi când m-a chemat să vin dupe ele, zâmbea de ziceai că-i dimineaţa de Crăciun. Dac-ajungi vreodată prin Bowen, musai să treci şi pe la Lebăda. Aia-i cârciuma mea, îi

explică el. Fac eu cinste.

Ajunsese la uşă, când Theo îl opri.

— Dacă n-o mai văd pe fiica ta până când plec, te rog să-i mulţumeşti din partea mea, şi să-i mai spui cât de rău îmi pare pentru rochie.

— Fii sigur c-am să-i

zic.

— Poate-o să ne mai întâlnim cândva.

Jake dădu din cap.

— Poate.

Capitolul 6

Prietenii lui John nu se aşteptaseră.

La două săptămâni după incinerarea lui Catherine, Cameron î întâlni întâmplător pe jalnicul văduv la Commander's Palace, un restaurant de patru

stele din Garden District. Cameron stătea într-un salon, aşteptându-şi avocatul pentru a discuta despre interminabilele şi greţoasele probleme ale acordului său de divorţ. Soţia lui era hotărâtă să-l ruineze şi să-l umilească în public, iar după cum

decurgeau lucrurile, părea să aibă toate şansele de reuşită.

John lua cina cu o tânără, în salonul alăturat. Blonda părea vag cunoscută. Îşi ţinea capul aplecat şi scria cu sârguinţă ceva în agendă. Cameron nu-şi amintea unde o mai

văzuse, dar se bucura să-şi întâlnească prietenul în lume, fie şi cu probleme de afaceri. De când îi murise soţia, starea de spirit a lui John fusese foarte volatilă. Oscila tot timpul între o bucurie aproape euforică şi mila de sine însuşi.

Blonda înălță capul, iar Cameron o putu vedea bine. Era foarte drăguță. Încă nu reuşea s-o repereze. Se hotărî să-i întrerupă pentru a le da bună seara. Comandă un scotch sec dublu, ca întăritor pentru calvarul cu avocatul, care-l aştepta,

şi porni printre mese spre salonul alăturat. Dacă nu şi-ar fi scăpat stiloul, n-ar fi aflat niciodată adevărul. Se aplecă să şi-l ridice, şi atunci îl observă pe John punându-i blondei mâna pe coapsă, pe sub faţa de masă albă. Blonda îşi desfăcu

picioarele şi se împinse spre mâna lui, care urca acum pe sub rochie.

Cameron fu atât de şocat de intimitatea gestului, încât nu lipsi mult să-şi piardă echilibrul. Îşi reveni repede şi se ridică. Nici John şi nici femeia nu-l observaseră. Blonda îşi

ţinea capul întors, cu privirea în gol. Lui Cameron nu-i venea să creadă, dar neîncrederea i se transformă repede în nedumerire. Dintr-o dată, îşi aminti cine era blonda, deşi nu-i ţinea minte numele. Era individa aia insipidă care se dădea

decoratoare de interior. Cameron o cunoscuse în biroul lui John. Da, acum îşi aducea aminte totul.

N-avea nici gust şi nici talent. Transformase cabinetul prietenului lui într-un salon de bordel, zugrăvind pereţii cu

lambriuri de nuc într-un galben-muştar intens şi ţipător.

Totuşi, se vedea clar că avea talent în alte domenii. Felul cum îşi lingea John buzele în timp ce-i privea gura bosumflată arăta că era foarte pricepută la pat. Cameron continuă să

stea lângă uşă, privindu-şi prietenul, în timp ce-n mintea lui se făcea treptat lumină.

Afurisitul îi trăsese pe sfoară. Nevenindu-i să creadă şi, în acelaşi timp, copleşit de furie, Cameron se întoarse şi reveni la masa lui. Încerca să-şi spună că se

repezea să tragă concluzii greşite. Îl cunoştea pe John de ani de zile şi avusese deplină încredere în el. Până acum. Lua-l-ar dracu', ce le făcuse? Infracţionalitatea birocratică era una – dar omuciderea, cu totul altceva. Clubul nu

ajunsese niciodată până acolo, şi era cu atât mai înfiorător cu cât fuseseră sincer convinşi că făceau o faptă bună. Să le spună asta juraţilor, numai, şi i-ar fi umflat râsul. Doamne sfinte, oare Catherine fusese într-adevăr pe moarte? Se stingea încet, în

chinuri? Sau, poate, John îi minţise ca să-şi spele rufele murdare cu ajutorul lor? Nu, nu era posibil. John n-ar fi minţit în legătură cu soţia lui. O iubise, fir-ar să fie!

Lui Cameron îi venea rău de la stomac. Nu ştia ce să creadă, dar îi

era clar c-ar fi greşit condamnându-şi prietenul fără să ştie toate amănuntele. Apoi îi trecu prin minte că relaţia cu blonda putea să fi început după moartea lui Catherine.

Da, evident. John c cunoştea pe decoratoare dinainte. O angajase ca

să-i redecoreze dormitorul. După moartea soției lui, fusese îndurerat și singur, iar tânăra era disponibilă. La naiba, probabil că profitase de vulnerabilitatea lui imediat după funeralii. Continua să-l sâcâie o îndoială. Dacă totul era

nevinovat, de ce nu le spusese John prietenilor lui despre ea? De ce le ascundea povestea?

Poate pentru că cenuşa soţiei lui nici n-avusese timp să se răcească. Mda, asta era. John ştia că nu se cădea să se încurce cu altă femeie atât de curând

după moartea lui Catherine. Clubul nu voia ca oamenii să intre la idei, iar John avea atâta minte ca să fie discret.

Cameron era aproape convins că asistase la ceva inofensiv, dar simţea totuşi nevoia să se asigure. Plăti

consumaţia şi ieşi din restaurant, cerându-i valetului să-i aducă Ford-ul sedan cu care era nevoit să circule – viitoarea lui fostă nevastă îi confiscase deja Jaguar-ul, dracu' s-o ia de boarfă. Conduse până după prima intersecţie, unde opri şi

rămase în aşteptare. Între timp, îşi sună avocatul de la telefonul celular, pentru a contramanda întâlnirea la cină.

Cei doi ieşiră peste douăzeci de minute. Se opriră la bordură, comportându-se rigida şi formal, ca doi străini.

Când valetul îi aduse Honda roşie, blonda îi strânse lui John mâna, apoi se aşează la volan şi plecă, fără o singură privire în urmă. Peste un minut, sosi şi BMW-ul decapotabil al lui John. Acesta se aşează în fotoliul de piele moale, îşi lărgi cravata, potrivi

oglinda retrovizoare şi demară.

Oare să-l urmărească? Frustrat, Cameron îşi răvăşi părul cu degetele. Sâcâitoarea incertitudine nu-i dădea pace, aşa că-l urmări. Trebuia să fie sigur. O luă pe o scurtătură prin Garden

District şi ajunse acasă la
John înaintea acestuia.
Când apăru şi John,
Cameron întinse mâna
spre clanţa portierei,
apoi încremeni.

— Fir-ar să fie…
şopti el.

Blonda îl aştepta. În
timp ce poarta de fier
forjat se deschidea, o

văzu pe trotuar, lângă
zidul casei. Uşa
garajului se ridică, iar
Cameron îi văzu Honda
roşie înăuntru.

— Dobitocul,
mormăi Cameron,
Dobitoc nenorocit!

Văzuse destul. Porni
spre apartamentul lui
închiriat într-o zonă

modestă a cartierului antrepozitelor şi se plimbă câteva ore prin cameră, tunând şi fulgerând în sinea lui. O sticlă de scotch îi alimenta furia.

Pe la două noaptea, doi beţivi se luară la bătaie sub ferestrele lui. Cameron urmări

spectacolul cu curiozitate dezgustată. Unul dintre ei avea un cuţit, iar Cameron spera să-l înjunghie pe celălalt, ca să-i închidă gura. Peste câteva minute sosi poliţia, urlând din sirene.

În maşină erau doi ofiţeri. Îl dezarmară

rapid pe beţivul cu cuţit, apoi îi trântiră pe amândoi de zid. Unul dintre ei se prăbuşi leşinat pe asfalt, cu sângele curgându-i din capul spart. Poliţistul care-l lovise înjură murdar, în timp ce-l întorcea pe burtă şi-i punea cătuşele. Apoi îl

târî la maşină. Celălalt beţiv îşi aştepta rândul şi, peste vreun minut, două, amândoi fură duşi spre arestul oraşului.

Cameron trase o duşcă prelungă de scotch, ştergându-şi fruntea de transpiraţie cu dosul mâinii. Scena

de sub fereastră îl speriase, mai ales cătuşele. Nu suporta să fie imobilizat. Nu putea ajunge în închisoare. Mai degrabă s-ar fi sinucis… dacă avea curaj. Dintotdeauna suferise de o uşoară claustrofobie, dar în ultimii ani starea i se

agravase. Dumnezeule mare, cum de nu se gândise la claustrofobie înainte de a accepta nebunia aia?

Ştia răspunsul şi era destul de beat ca să-l recunoască. Din lăcomie. John era creierul, planificatorul, omul cu viziuni… şi cu

relaţii bănoase. Cu fervoarea unui evanghelist din sud, le promisese că avea să-i îmbogăţească pe toţi. Ce naiba, o şi făcuse. Dar se şi folosise de avariţia lor nebunească. Ştiuse că aveau să intre în panică, dacă începea să vorbească despre

sinucidere. Nu-şi puteau permite să-l piardă, şi ar fi făcut orice ca să fie mulţumit. Şi exact pe asta contase, ticălosul! Cu ochii grei de băutură, Cameron îşi termină sticla de scotch şi se duse la culcare.

— Arăţi ca dracu', îi

spuse Preston, în stilul lui direct.

Dintre toţi patru, Preston era maniacul sănătăţii şi nu pierdea nicio ocazie de a-i spune lui Cameron că nu-i plăcea stilul lui de viaţă. Clăditca un halterofil olimpic, Preston era obsedat să lucreze cinci

seri pe săptămână la un club select de condiţie fizică.

— Am muncit mult săptămâna asta. Sunt obosit, atâta tot.

— Trebuie să-ncepi să te mai gândeşti şi la tine, până nu-i prea târziu, replică Preston. Vino cu mine la club şi

începe să ridici greutăți și să alergi. Și las-o mai moale cu pileala, pentru numele lui Dumnezeu. Îți face praf ficatul.

— De când al devenit maică-mea?

Dallas, un conciliator înveterat, nu suporta gâlcevile, oricât de mărunte.

— Preston e doar îngrijorat pentru tine. Ştim amândoi cât de stresat ai fost în ultima vreme. Nu vrem să te îmbolnăveşti, atâta. Preston şi cu mine depindem de tine şi John.

— Preston are dreptate, interveni John.

Îşi învârti bagheta în paharul cu lichid chihlimbariu, în timp ce adăuga:

— Arăţi rău.

— N-am nimic, mormăi Cameron. Şi-acum, gata, destul cu ale mele.

— Mda, bine, murmură Preston,

ofensat de tonul categoric al lui Cameron.

Acesta îşi turnă pe gât băutura, apoi îi făcu semn ospătarului să-i mai aducă un pahar.

— Ceva nou, săptămâna asta? întrebă el.

Preston ridică din

umeri.

— Pentru mine a fost o plictiseală. Dar cred că, în meseria noastră, ăsta-i semn bun. N-am dreptate, Dallas?

— Exact. Şi pentru mine a fost destul de plicticos.

— Dar tu, John? Ceva nou, în viaţa ta?

întrebă blajin Cameron.

John ridică din umeri.

— Rezist şi eu cum pot, de pe-o zi pe alta.

Suna jalnic. Cameron îşi spuse că juca un teatru cam exagerat, dar Preston şi Dallas înghiţiră gălușca şi începură să-l

compătimească.

— O să-ţi fie curând mai uşor, promise Preston. Cu timpul, adăugă el, cam fără convingere.

— Aşa e, ai nevoie numai de timp, confirmă şi Dallas.

— Cât e de când a murit Catherine?

întrebă Cameron.

John înălţă o sprinceană.

— Ştii bine cât a trecut.

Se ridică. Îşi scoase sacoul şi îl împături cu grijă, apoi îl puse pe spătarul scaunului.

— Mă duc să iau nişte alune.

— Mda, adu şi covrigi, spuse Preston.

Aşteptă ca John să se îndepărteze, apoi se întoarse spre Cameron.

— De ce-a trebuit să aduci vorba de Catherine tocmai acum?

John îi spuse chelneriţei ce dorea şi, întorcându-se spre

masă, îl auzi pe Dallas zicând:

— Tocmai începea să se relaxeze. Mai scuteşte-l.

— Nu e nevoie să mă cocoloşiţi, spuse John, aşezându-se. N-am numărat orele şi minutele de când soţia mea nu mai e. În unele

seri, mi se pare că doar ieri a murit.

— E aproape o lună, comentă Cameron, privindu-l atent, în timp ce ridica paharul, cu un gest de salut. Cred c-ar fi timpul să-ncepi să te distrezi şi tu, zău aşa.

— Ai înnebunit?

şopti Dallas. E mult prea devreme.

Preston dădu din cap cu convingere:

— Dacă-ncepe să se-ntâlnească atât de curând cu femei, o să vorbească lumea, iar de la vorbe la speculaţii e doar un pas. Şi numai de-aşa ceva n-avem

nevoie. Nu eşti de acord, Dallas?

— La dracu', sigur că-s de acord. Nici nu-mi vine să cred că i-ai putut propune una ca asta, Cam.

John se rezemă de spătar, cu o expresie chinuită.

— Oricum n-aş putea

s-o fac – nu încă, cel puţin. Poate niciodată. Nu pot să-mi imaginez că aş trăi cu altă femeie. Am iubit-o pe Catherine şi la gândul că aş înlocui-o cu alta mi se face rău. Ştiţi doar ce-am simţit pentru soţia mea.

Cameron îşi încleşta

mâinile în poală, ca să nu-l strângă de gât.

— Mda, cred că ai dreptate. Am fost insensibil.

Scoase din servietă o mapă de manila groasă. Împingându-şi paharul într-o parte, o puse cu grijă în mijlocul mesei.

— Asta ce mai e? vru

să ştie Dallas.

— Alt proiect de investiţii? încercă Preston să ghicească.

În timp ce arunca bomba, Cameron îl privi pe John.

— O mulţime de însemnări şi cifre, spuse el. Şi…

— Şi ce? întrebă

John.

— Şi fişele medicale ale lui Catherine.

John tocmai întindea mâna spre mapă. Când Cameron anunţă ce conţinea reacţionă ca şi c u m i-ar fi căzut pe mână un şarpe cu clopoţei. Şi-o smuci înapoi, ridicându-se pe

jumătate de pe scaun.

— Ce naiba caută la tine fişele medicale ale soţiei mele? întrebă el.

Era atât de roşu la faţă, încât părea în pragul unei crize de apoplexie.

— Canalie, şuieră Cameron. Te-am văzut sâmbătă seara cu

blonda. N-am înțeles de ce nu ne spuseseşi despre ea, aşa că m-am hotărât să fac unele investigaţii pe cont propriu.

— N-ai avut încredere în mine?

John era sincer indignat.

— Nu, n-am avut.

Şi, întorcându-se spre Preston şi Dallas, Cameron continuă:

— Ia ghiciţi! Buna noastră Catherine nu era pe moarte. John voia doar să se descotorosească de ea. Nu-i aşa, John? Ne-ai luat de proşti şi, fir-ar să fie, proşti am şi fost.

Am crezut fiecare cuvânt pe care ni l-ai spus. Ştiai că Monk n-ar fi omorât-o decât dacă toţi eram de acord. Aşa ne-am înţeles, când l-am angajat. Lucrează pentru club, iar tu n-ai avut curaj s-o omori singur. Ai vrut să ne implici şi pe noi, nu-i

aşa?

— Nu-mi vine să cred, şopti Dallas.

Preston era prea năucit ca să vorbească. Privind fix dosarul, abia reuşi să întrebe:

— Cameron are dreptate sau nu? Catherine era în fază terminală, nu-i aşa? Ne-

ai spus că suferea cu inima, că avea o malformaţie congenitală…

Se opri, întorcându-se spre Cameron cu o expresie neputincioasă. Apoi şopti:

— Dumnezeule…!

John îşi ţinea buzele strânse. Ochii îi ardeau

de furie, privindu-l drept pe Cameron.

— Cine ţi-a dat dreptul să mă spionezi?

Cameron râse gros.

— Bou arogant ce eşti! Mai ai obraz să faci pe scandalizatul că v-am spionat, pe tine şi pe păpuşa aia Barbie a ta?

Aruncând o privire

spre Dallas, care se înverzise la faţă, îl întrebă:

— Vrei să mai auzi încă ceva, foarte comic? O să te pocnească drept în cap, vestea asta. Pe mine, ştiu că m-a pocnit.

Dallas luă dosarul, întrebând:

— Ce?

John se repezi să apuce dosarul înaintea lui, însă Dallas fu mai rapid.

— Cameron i-a prezentat-o lui John pe femeia asta, Lindsey. El a angajat-o pe boarfă ca să-i redecoreze dormitorul. N-a fost aşa,

John? Aventura a
început aproape imediat
după ce ai cunoscut-o,
nu? Dar hotărâseşi deja
să-ţi omori soţia.

— Nu cred că e bine
să vorbim aici despre
asta, spuse Preston,
aruncând o privire
îngrijorată prin jur, ca
să vadă dacă nu se uita

nimeni la ei.

— Ba aici trebuie să vorbim, insistă Cameron. În fond, aici am plănuit omorul din milă.

— Cam, ai înţeles complet greşit, spuse John, părând sincer. N-am avut decât o singură întâlnire cu Lindsey, şi

nici n-a fost cu adevărat
o întâlnire. A fost o
întrevedere de afaceri.

Dornic să creadă că
John spunea adevărul,
Preston se grăbi să dea
din cap:

— Dacă el zice c-a
fost de afaceri, atunci
aşa a fost!

— Gogoşi. Minte. L

am urmărit până acasă. Am văzut maşina lui Lindsey parcată în garajul lui, iar ea era acolo şi-l aştepta. Erau topiţi unul după celălalt. Acum locuieşte la tine, nu-i aşa, John? Ai ascuns asta faţă de toată lumea, şi mai ales faţă de noi.

Cameron începu să-şi maseze tâmplele. Îl durea îngrozitor capul, intermitent, de o săptămână, de când descoperise micul secret necurat al lui John.

— Nu te osteni să răspunzi. Am toate faptele aici, spuse el, arătând spre dosarul pe

care Dallas tocmai îl deschisese. Ştiai că Lindsey crede c-ai să te-nsori cu ea? De la mama ei am obţinut informaţia asta. Planifică deja nunta.

— Ai vorbit cu mama lui Lindsey? Ţi s-a urcat alcoolul la cap, Cameron. Începi să ai

halucinaţii… paranoice.

— Cretin îngâmfat ce eşti!

— Mai încet, vă rog! îi imploră Preston. Avea fruntea umedă de transpiraţie şi se şterse cu şervetul. Frica îi usca gâtlejul.

— Să discutăm despre micul cont de

depozit al lui Catherine, pentru care John era atât de îngrijorat să nu se termine?

— Ce-i cu el? întrebă Preston. Mai rămăsese ceva?

— A, da… răspunse tărăgănat Cameron. Cam vreo patru milioane de dolari.

— Trei milioane nouă sute optzeci şi şapte de mii, mai exact, citi Dallas din dosar.

— Doamne sfinte… nu poate fi adevărat…! murmură Preston. Nouă ne-a spus… Ne-a spus c-a dus-o la Mayo, şi nu mai puteau face nimic pentru ea. Îţi

amintești, Cameron?
Ne-a spus…

— A mințit. Ne-a
mințit în legătură cu
toate, Iar noi l-am
crezut. Gândește-te,
Preston. Când am
văzut-o ultima dată?
Acum doi ani? Era chiar
înainte de a se duce la
Mayo, nu? Am văzut cu

toţii cât de rău arăta. Pe urmă, când s-a întors, John a spus că nu voia să vadă pe nimeni. Aşa că i-am respectat dorinţa. Doi ani, Johr ne-a tot spus că starea ei se agrava, şi cât suferea. Şi-n tot timpul ăsta, a minţit.

Toţi îl priviră pe

John, aşteptând explicaţii.

John ridică mâinile, cu palmele înainte, într-un gest batjocoritor de abandon.

— Cred că jocul s-a terminat, spuse el, zâmbind.

Anunţul lui fu urmat de o tăcere năucită.

— Recunoşti? întrebă
Preston.

— Da, aşa cred. De
fapt, mă simt chiar
uşurat că nu trebuie să
mă mai ascund de voi.
Cameron are dreptate.
De mult timp plănuiam
asta. De peste patru ani,
se lăudă el. Am iubit-o
vreodată pe Catherine?

Poate că da, la început, înainte de a deveni o scroafă obsedată şi cu pretenţii. Ciudat, cât de repede se poate transforma dragostea în ură. Dar, în fond, s-ar putea nici să n-o fi iubit deloc. Nu pe ea, ci contul ei din bancă. Banii – da, ştiu că i-am

iubit!

Dallas scăpă paharul din mână. Acesta căzu pe mochetă, cu un zgomot înfundat.

— Ce ne-ai făcut? întrebă el, într-o şoaptă sufocată.

— Am făcut ceea ce-a trebuit să fac, se apără John. Şi nu regret

nimic. Sau, nu, nu e tocmai aşa. Regret că am invitat-o pe Lindsey să se mute în casă. Vreau să zic, e excelentă la pat, face orice, absolut tot ce-i cer, atât de mult vrea să mă mulţumească. Totuşi, începe să se ţină scai de mine, şi n-am de gând să-mi leg iar piatra

de gât.

— Ticălosule! strigă Cameron.

— Da, asta sunt, îi dădu dreptate John, netulburat. Şi vrei să ştii partea cea mai bună, pe lângă contul din bancă al scroafei? A fost al naibii de uşor.

— Tu ai omorât-o,

conchise Dallas, închizând dosarul.

John se foi pe scaun.

— Nu, n-a fost tocmai aşa. N-am omorât-o eu. *Noi* am omorât-o.

— Cred c-am să vărs… se bâlbâi Dallas şi se repezi spre toaletă.

Reacţia lui păru să-l

amuze pe John. Îi făcu semn ospătarului să le mai aducă un rând de băuturi.

Rămaseră rigizi, ca nişte străini, fiecare pierdut în gânduri. După ce chelnerul le puse paharele pe masă şi plecă, John spuse:

— Fac pariu că-ţi

vine să mă omori cu mâinile tale, nu-i aşa, Cameron?

— Eu, unul, pe bune c-aş face-o! replică Preston.

John clătină din cap.

— Te aprinzi prea repede, Preston. Dintotdeauna ai fost aşa. Şi, cu regimul tău de

culturism, ai putea să-mi frângi oasele. *Dar,* adăugă el, dacă nu eram eu, la ora asta ai fi fost în puşcărie. Gândeşti incomplet. Nu ai datele necesare. Cred că pur şi simplu n-ai o minte în stare să calculeze. Pentru fiecare decizie financiară, a trebuit să te

împingem noi de la spate. Şi tot noi a trebuit să insistăm ca să fii de acord cu noi să-l plătim pe Monk ca s-o omoare pe Catherine.

Făcu o pauză.

— Cameron, pe de altă parte, are calităţile respective…

În sinea lui, Cameron

se crispă.

— Ştiam că nu prea ai conştiinţă, dar niciodată nu m-am aşteptat să ne bagi la înghesuială. Noi suntem singurii pe care-i ai, John. Fără noi… nu eşti nimic.

— Eram prieteni, şi am avut încredere-n

tine, spuse Preston.

— Şi încă mai suntem prieteni, afirmă John. Nu s-a schimbat nimic.

— Nu s-a schimbat pe dracu'! ripostă Cameron.

John rămase complet netulburat.

— O să vă treacă, le

promise el. Mai ales când vă veţi aminti de câţi bani v-am făcut rost.

Cameron îşi rezemă coatele pe masă, privindu-l pe John în ochi.

— Eu vreau să-mi iau partea mea acum.

— Exclus.

— Propun să

dizolvăm clubul. Ne luăm fiecare partea lui şi ne vedem de-ale noastre.

— În niciun caz, refuză John. Ştii regula. Niciunul nu se atinge de un ban, cinci ani de-acum încolo.

Dallas reveni la masă şi se aşează.

— Ce-am scăpat?

Preston, care părea pe punctul să-i fie *lui* rău acum, răspunse:

— Cameron vrea să dizolvăm clubul şi să împărţim banii, acum.

— Nici nu se poate pune problema! exclamă Dallas, copleşit. Dacă faci o retragere,

I.R.S.-ul îi poate da de urmă imediat. Nici nu intră în discuţie.

— Nu poate pune mâna pe bani decât dacă ne ducem toţi cu el la bancă, mai ştiţi? Toţi trebuie să semnăm, ca să ni se permită accesul. Aşa am stabilit, le reaminti John.

— Mare canalie mai eşti, John.

— Mda, ai mai spus. Recunoaşte, Cameron. Nu eşti furios fiindcă te-am minţit. Ai draci fiindcă propria ta viaţă trece printr-o perioadă proastă. Te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însuţi. Ştiu ce gândeşti.

— Zău? Atunci, lămureşte-mă şi pe mine.

— Îţi spui că, în comparaţie cu tine, nu m-am… descurcat tocmai rău. Corect?

— Da, recunoscu Cameron. Exact asta-mi spun.

Calm, John continuă:

— Dar n-ai curaj să faci mai mult decât să te smiorcăi. Eu am avut curaj. Nimic mai simplu.

Se întoarse spre Dallas.

— Ştii, nu i-aţi fi cerut niciodată lui Monk s-o omoare pe Catherine, dacă nu v-aş

fi minţit.

— Dar, John, dacă voiai să scapi de ea, de ce n-ai divorţat pur şi simplu? întrebă Dallas.

— Pentru bani. Voiam să pun mâna pe toţi banii ei, până la ultimul dolar. Pe toţi sfinţii, merit, după câte i-am suportat. Era o

javră care-mi controla viaţa, adăugă el şi, pentru prima oară, în glas i se simţi ura şi înverşunarea. Spre deosebire de Cameron, eu nu mi-am înecat amarul în rachiu. Am făcut planuri. N-aveţi idee cât de dezgustătoare era. Se

îngrăşa necontrolat. Era ipohondră. Nu se gândea şi nu vorbea decât despre sănătatea ei. E drept că avea un murmur sistolic dar nu era mare lucru. Când a aflat, a fost fascinată, îi dădea un motiv să se răsfeţe şi mai mult. S-a trântit în pat şi a rămas

acolo, fiind servită pe tavă de cameriste şi de mine. Tot speram să-i cedeze inima şi, jur pe Dumnezeu, am încercat s-o omor cu tona aia de ciocolată pe care i-o cumpăram în fiecare seară, dar dura prea mult. Sigur, aş fi putut să mă regulez în casă

noapte de noapte, fără ştirea ei. De fapt, am şi făcut-o, şi nu s-a prins. Cum spuneam, era prea leneşă ca să se dea jos din pat, necum să mai şi iasă din dormitor. Nu suportam să mă întorc acasă, la ea. Numai când o vedeam, îmi venea să borăsc.

— Şi-acum ce vrei, să-ţi plângem de milă? întrebă Cameron.

— Nu. Dar, în ceea ce priveşte depăşirea limitei, am făcut-o de mult.

— Până acum n-am omorât pe nimeni.

— Ei, şi? Tot am lua douăzeci, poate chiar

treizeci de ani, pentru toate infracţiunile pe care le-am comis.

— Dar erau infracţiuni administrative… se bâlbâi Preston.

— Cu asta ai să te aperi faţă de I.R.S.? replică John. Şi ce crezi c-au să facă, au să-ţi dea

două la fund şi-au să te trimită acasă?

— N-am omorât pe nimeni.

— Ei bine, acum am omorât, se răsti John, enervat de smiorcăielile lui Preston.

Apoi se întoarse spre Cameron.

— Vreau să-ţi spun

ceva: a fost uşor… destul de uşor ca s-o mai facem o dată. Înţelegi ce vreau să spun? Am putea să aşteptăm un timp, vreo şase luni eventual, după care să discutăm iar cu Monk, despre situaţia ta.

Dallas rămase cu

gura căscată.

— Ți-ai ieşit din minți?

Cameron îşi înclină capul într-o parte. Se gândea deja la cele propuse.

— Mi-ar plăcea ca Monk să-i facă o vizită neveste-mii. Ar merita toți banii mei, până la

ultimul.

— E posibil, răspunse John, netulburat.

— Dacă nu încetaţi cu aberaţiile astea, eu m-am dus! ameninţă Preston.

— E prea târziu ca să te mai retragi, ripostă John.

— Nu există crime perfecte, spuse Dallas.

— Crima lui Catherine a fost al naibii de perfectă. Îmi dau seama că la ea te gândeşti acum, este, Cam?

— Mda, recunoscu Cameron. Aşa e.

Dintr-o dată, lui

Preston îi veni să şteargă expresia îngâmfată de pe chipul lui John.

— Ai devenit un monstru, spuse el. Dacă află cineva despre Catherine…

— Calmează-te, îl întrerupse John. Suntem acoperiţi. Şi-

acum, nu-ți mai face griji. N-o să afle nimeni.

Capitolul 7

Catherine nu-şi spusese ultimul cuvânt.

Târfa aia intrigantă îi ordonase avocatului ei, Phillip Benchley, să aştepte şase săptămâni după ziua morţii ei înainte de a-i citi testamentul. John era

furios, dar ştia că nu putea face nimic. Chiar şi moartă, femeia aia încerca în continuare să-l manipuleze.

Catherine îl angajase pe Phillip înainte de a se fi măritat cu John. Avocatul ei era partener în prestigioasa firmă Benchley, Tarrance şi

Paulson. Benchley ştia de la cine mânca pâine, şi-i satisfăcuse lui Catherine toate toanele. Probabil că-şi schimbase testamentul de cel puţin trei ori în timpul căsniciei, dar ultima dată când umblase prin hârtiile ei, cu şase luni în urmă, John se

convinsese că încă mai era principalul beneficiar. După aceea, îşi dăduse toată silinţa să-i urmărească telefoanele şi vizitele, ca să se asigure că nu mai avea ocazia să vorbească iar cu pupincuristul ăla de avocat.

După moartea ei,

notele de plată ale lui John se cumulaseră, majoritatea erau deja restante, iar Monk îi sufla în ceafă, aşteptându-şi banii. Ca să-l îmbuneze, John trebuise să mărească suplimentul la douăzeci de mii. În timp ce aştepta în biroul elegant

al lui Benchley, Johr fierbea în sinea lui. Ce nesimţire, să-l lase să aştepte atâta!

Se uită din nou la ceas.

Era patru fără un sfert. Avea întâlnire cu prietenii lui la Dooley's, ca să sărbătorească. Ştia că, probabil, ceilalţi

tocmai plecau de la birou.

Uşa din spatele lui se deschise. John nu se deranjă să se întoarcă. Nici nu avea de gând să vorbească primul, oricât de copilărească părea o asemenea atitudine.

— Bună ziua.

Glasul lui Benchley

era rece, aproape glacial.

— M-ai lăsat să aştept patruzeci de minute, se răsti John. Hai, să terminăm odată.

Benchley nu se scuză. Se aşează la birou, punând pe masă un dosar gros. Era un om scund, cu păr cărunt şi

creț. Deschise încet dosarul.

Ușa se deschise iar și intrară doi bărbați mai tineri, probabil asociații lui Benchley, care se opriră în spatele lui. Înainte ca John să întrebe ce căutau acolo, Benchley îi explică scurt:

— Martorii.

În clipa când Benchley rupse sigiliul şi începu să citească, John se relaxă. Cincisprezece minute mai târziu, tremura de furie.

— Când s-a schimbat testamentul? întrebă el, făcând un efort să nu

răcnească.

— Acum patru luni, îi răspunse Benchley.

— Şi eu de ce n-am fost anunţat?

— Sunt avocatul lui Catherine, domnule, dacă mai ţineţi minte. N-am avut niciun motiv să vă anunţ că soţia dumneavoastră s-a

răzgândit. Aţi semnat acordul prenupţial şi nu aveţi niciun drept asupra contului ei de depozit. V-am făcut o copie a testamentului, ca s-o luaţi cu dumneavoastră. La instrucţiunile lui Catherine, adăugă el calm.

— Am să-l contest. Să nu crezi c-am să-l las aşa! Crede că poate să-mi lase o sută de dolari, iar restul să se ducă la un împuţit de sanctuar pentru păsări, şi eu să nu mişc un deget?

— Nu e tocmai aşa, replică Benchley. Există o donaţie de patru sute

de mii de dolari pentru familia Renard, urmând a fi împărţită egal între unchiul ei, Jake Renard, şi cei trei veri ai ei, Remy, John Paul şi Michelle.

— Nu-mi vine să cred! strigă John. Catherine nu-i putea suferi pe oamenii ăia! Îi

considera niște parveniți!

— Probabil și-a schimbat părerea, răspunse Benchley.

Bătând cu degetul în hârtii, adăugă:

— Totul e scris aici, în testament. Fiecare dintre rudele ei va primi câte o sută de mii

de dolari. Şi a mai inclus o cerere specială. Catherine ţinea foarte mult la îngrijitoarea ei, după cum nu mă îndoiesc că ştiţi.

— Sigur c-o plăcea. Femeia aia-i făcea toate chefurile şi nu-şi ascundea ura contra mea. Catherine se

amuza copios pe chestia asta.

— Da, mă rog, continuă Benchley, i-a lăsat şi Rosei Vincetti c sută cincizeci de mii de dolari.

Această veste îl înfurie şi mai mult pe John.

Acum îşi dorea ca

Monk s-o fi omorât şi pe
Rosa. O detesta pe
preasfânta aia cu ochi de
uliu.

Cât îi mai plăcuse s-o
concedieze!

Iar acum, şi ea punea
mâna pe o parte din
banii lui!

— Fiecare cent îmi
aparţine mie! strigă el.

Am să vă dau în judecată şi-am să câştig, dobitoci încrezuţi ce sunteţi!

Benchley rămase netulburat.

— Faceţi cum doriţi. Totuşi… Catherine s-a aşteptat să nu fiţi de acord cu dorinţele ei, aşa că mi-a dat acest plic

închis ca să vi-l înmânez personal. Nu am idee ce conţine. Dar m-a asigurat că, după ce-l citiţi, veţi renunţa la ideea unei acţiuni în instanţă.

John semnă de primire şi înhăţă plicul din mâna lui Benchley. Aproape scuipând

venin, spuse:

— Nu înțeleg de ce mi-a făcut asta nevastă-mea.

— Poate v-a explicat în scrisoare.

— Dă-mi o copie a testamentului ăluia afurisit, bombăni el. Şi te asigur, nimic din ce-a spus Catherine în

scrisoarea asta nu mă poate face să mă răzgândesc. Deschid acţiunea.

Şi ieşi din birou, trântind uşa.

Furia îi clocotea în cap. Apoi îşi aminti de toate notele de plată şi de Monk. Cum naiba avea să le rezolve?

— Lua-te-ar dracu' de curvă! mormăi, în timp ce se urca în maşină.

În garaj era întuneric. John aprinse plafoniera maşinii şi desfăcu plicul.

Conţinea şase pagini, dar scrisoarea de la

Catherine nu ocupa decât prima coală. John o ridică, pentru a vedea ce alte surprize îi mai rezervase.

Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, răsfoi repede hârtiile, apoi se întoarse la prima filă şi începu să citească.

— Dumnezeule,

Dumnezeule…
murmura el la nesfârşit.

Capitolul 8

John era înnebunit. Încălca toate legile imaginabile, în timp ce gonea pe St. Charles, ocolind printre maşini ca un şofer beat, cu peste o sută de kilometri pe oră. Strângea în mână obscena scrisoare

a lui Catherine. Bătea încontinuu cu pumnul în bordul maşinii, imaginându-şi că acolo era mutra ei. Curva! Târfă vicleană!

Nu-i venea să creadă ce-i făcuse, nu voia să creadă. Totul era un bluff. Mda, asta era. Chiar şi moartă, încă

mai încerca să-l manipuleze şi să-l controleze. N-avea cum să fi putut trece peste toate măsurile de siguranţă pe care şi le introdusese în computer. Nu fusese atât de deşteaptă, fir-ar să fie!

Când intră pe alee,

aproape se convinsese că totul nu era decât o farsă. Aprecie greşit distanţa şi, când frână, lovi uşa garajului.

Înjurând, sări din maşină şi alergă spre uşa laterală, dându-şi seama abia atunci că lăsase motorul pornit. Înjură din nou. „Fii

calm“, îşi spuse el. „Păstrează-ţi calmul şi gata.” Curva încă mai încerca să i se vâre pe sub piele, să-l enerveze. Asta era tot. Dar trebuia să fie sigur. Străbătu în fugă casa goală, răsturnând un scaun din sufragerie. Când ajunse în bibliotecă,

închise uşa cu piciorul şi se repezi la birou să-şi deschidă computerul, după care se aşeză.

— Hai, hai, hai…! mormăi el, bătând cu degetele în tăblia biroului, în timp ce aştepta să se buteze sistemul. În clipa când apăru iconul, introduse

discheta în floppy-drive şi tastă passwordul.

Începu să deruleze documentele, numărând rândurile, aşa cum îl instruise Catherine în scrisoare – şi, pe rândul al şaisprezecelea, drept în mijlocul tranzacţiei de anul trecut, văzu că

fuseseră inserate câteva cuvinte: „Să nu râvneşti la femeia altuia.“ John mugi ca un animal rănit.

— Curvă grasă…!!! urlă el.

Năucit, se moleşi în scaun. Telefonul celular începu să sune, dar nu-l luă în seamă. Trebuia să

fie Cameron, Preston sau Dallas, ca să întrebe unde întârzia. Sau poate îl suna Monk, ca să afle unde şi când se puteau întâlni pentru a-şi lua banii.

Ce Dumnezeu avea să-i spună lui Monk? John îşi frecă tâmplele. Dallas era soluţia. Avea

să-l lase pe Dallas să se ocupe de Monk. În fond, Monk nici nu râgâia fără permisiunea lui Dallas şi, fără îndoială, urma să aştepte plata, dacă aşa i se spunea. Dar ce-avea să le spună celorlalţi? O minciună nu l-ar fi scăpat din acel coşmar,

şi cu cât aştepta mai mult, cu atât era mai rău. Trebuia să le spună – şi curând, până nu era prea târziu.

Avea nevoie disperată să bea ceva. Se duse la bar, zări frapiera goală şi dădu cu ea de pământ. Pe vremea când trăia, Catherine se

asigurase că frapiera era mereu plină cu gheaţă, zi şi noapte. Conducea casa din patul ei, la fel cum încerca să-l facă şi pe el ferfeniţă, cu mofturile şi pretenţiile. Îşi turnă un pahar mare de whisky şi reveni cu el la birou. Îl bău dintr-o sorbitură, sperând să-i

calmeze nervii pentru calvarul care-l aştepta. Telefonul sună din nou, iar de astă dată răspunse. Era Preston.

— Unde eşti? Te aşteptăm ca să-ţi sărbătorim pleaşca. Mişcă-ţi fundu-ncoace.

Din apropiere se auzeau glasuri şi

muzică.

John trase aer în plămâni. Avea senzaţia că-i exploda inima-n piept.

— Nu e nicio pleaşcă.

— Ce?

— Avem o problemă…

— John, abia te-aud. Ai zis că încă n-ai pus

mâna pe bani?

— Ceilalţi sunt acolo, cu tine?

— Da, răspunse Preston, pe un ton mai prudent. Am comandat şi pentru tine de băut, şi…

— Ascultă, îl întrerupse John. Avem o problemă serioasă.

— Ce fel de problemă avem *noi?*

— Prefer să n-o discut la telefon.

— Unde eşti?

— Acasă.

— Vrei să venim acolo? E o problemă pe care trebuie s-o discutăm imediat?

— Da, ar fi mai bine.

— Ce nai…

— E nasol! strigă John. Veniţi încoace şi gata!

Închise înainte să i se mai pună vreo întrebare. Îşi umplu din nou paharul şi reveni la birou. Rămase cu privirea spre ecranul luminos al displayului,

în timp ce afară se lăsa întunericul.

Cameron şi Prestor veniră cu aceeaşi maşină, ajungând peste un sfert de oră. Dallas venea în urma lor.

John îi introduse în bibliotecă, aprinse lumina şi le arătă

scrisoarea pe care o netezise şi o lăsase pe mapa de birou.

— Citiţi şi plângeţi, mormăi el.

Era din ce în ce mai beat.

Cameron luă hârtia şi o citi în tăcere. Când termină, o aruncă înapoi pe birou şi se

repezi să-l strângă de gât. Preston îi tăie calea.

— Eşti nebun? răcni Cameron, înroşindu-se la faţă. Ai lăsat-o pe nevastă-ta să umble prin fişierele noastre? Dumnezeule…

— Calmează-te, Cameron, îi ceru Preston, trăgându-l

înapoi.

— Citeşte scrisoarea, şi pe *urmă* spune-mi să mă calmez! strigă Cameron la el.

Dallas se ridică de pe scaun, luă scrisoarea şi i-o citi cu glas tare lui Preston.

Dragă John,

Despărțirile prelungite sunt obositoare, aşa că am să-mi iau rămas bun de la tine scurt şi dulce.

Inima a fost, nu-i aşa? Iartă-mă că-s melodramatică şi spun că ți-am zis de mult, dar a fost aşa cum am bănuit. Am murit de inima, nu? Acum crezi, în sfârşit?

Nu eram chiar atât de ipohondră, în fond. Probabil că încă nu ți-ai revenit din şocul de a afla că mi-am schimbat testamentul şi nu ți-am lăsat nimic. Te cunosc bine, John, şi ştiu că eşti hotărât să-l conteşti, nu-i aşa? Poate vei susține că nu mai eram în toate

minţile, sau eram prea grav bolnavă ca să mai ştiu ce făceam. Îţi propun, însă, ca după ce termini de citit această scrisoare să dispari discret şi să te ascunzi. De un lucru sunt sigură – n-ai să conteşti nimic.

Te mai gândeşti şi la toate datoriile pe care le-ai

acumulat după moartea mea. Am cerut ca testamentul să nu fie citit timp de şase săptămâni de la data decesului fiindcă ştiam c-aveai să te arunci în cheltuieli, aşa că vreau să rămâi complet lefter. Vreau să *trebuiască să te ascunzi şi de creditori. De ce m-am purtat atât de*

crud cu tine? Ca să ți-o plătesc, John. Chiar credeai c-aveam de gând să-ți las un singur dolar pe care să-l cheltuieşti cu târfa ta? O, da, ştiu despre ea. Şi ştiu totul şi despre celelalte. Fierbi în sinea ta, iubitule? Atunci, pregăteşte-te pentru ce urmează. Am păstrat cea

mai grozavă surpriză pentru la sfârşit. N-am fost chiar o „vacă proastă" , cum credeai. Da, te-am auzit când vorbeai la telefon cu târfa, făcându-mă în toate felurile. La început, am fost zdrobită şi furioasă, şi atât de deziluzionată, încât am plâns o

săptămână. Pe urmă, m-am hotărât să mă răzbun. Am început să mă uit pe la tine prin birou, căutând indicii despre afacerile voastre. Eram obsedată să aflu câţi din banii mei ai cheltuit cu curvele. Când plecai la serviciu, îmi dădeam jos din pat „curul ăsta gras" şi coboram la

tine în bibliotecă. A durat destul de mult, dar până la urmă am reuşit să-ţi aflu passwordul şi să intru în fişierele tale secrete. O, John, niciodată n-am bănuit cât de stricaţi şi corupţi sunteţi tu şi prietenii tăi din Clubul Semănătorilor. Ce-au să spună autorităţile despre

toate investiţiile voastre ilegale? Am făcut copii după toate fişierele şi, ca să te convingi că spun adevărul, du-te repede acasă şi uită-te în fişierul numit „Achiziţii“. Caută pe rândul şaisprezece. Am introdus un mic mesaj într-una din ultimele voastre tranzacţii, ca să-ţi

dovedesc că am trecut pe-acolo.

Eşti îngrijorat? Îngrozit? Eu, pe de altă parte, nu mai pot de bucurie. Imaginează-ţi ce fericită sunt să ştiu că, după dispariţia mea, îţi vei petrece restul vieţii în puşcărie. În ziua când primeşti scrisoarea asta,

imprimatele vor ajunge la cineva care va şti ce are de făcut cu ele. Nu trebuia să mă trădezi, John.

Capitolul 9

Michelle tocmai terminase formele de externare ale unui pacient de-ai doctorului Landusky şi stătea în cabinetul acestuia din secţia de chirurgie a Spitalului Comunitar din St. Claire, încercând

să-şi adune puterile pentru a termina de dictat fişele medicale. Nouă erau gata şi mai avea de făcut doar două. Majoritatea pacienţilor îi aparţineau lui Landusky. Îi ţinea locul de două săptămâni, de când plecase într-un tur al Europei, dar medicul

urma să se întoarcă a doua zi, iar Michelle avea să-şi înceapă primul concediu adevărat după ani de zile.

Totuşi, nu putea să plece nicăieri până nu termina fişele. Şi corespondenţa.

Dumnezeule, se

adunase un teanc de plicuri nedesfăcute pe care le adusese din cabinetul ei într-al lui Landusky, şi jurase să nu se oprească până nu le parcurgea pe toate. Epuizată, se uită la ceas şi gemu. Era pe picioare de dimineaţa de la patru şi jumătate.

O ruptură de splină, într-un accident de motocicletă, o sculase din pat cu o oră mai devreme decât de obicei, iar acum era cinci seara. Îşi rezemă coatele pe teancul de fişe medicale pe care le dictase deja, cu obrajii proptiţi în palme, şi

închise ochii.

Peste treizeci de secunde, dormea adânc. Michelle învăţase în timpul rezidenţiatului beneficiile somnului furat pe apucate. Se antrenase să poată dormi oriunde şi oricând.

— Doctor Mike?

Tresări.

— Da?

— Aveţi nevoie de cafeină, remarcă o soră, în trecere pe lângă cabinet. Vreţi să vă aduc ceva de băut? Păreţi frântă de oboseală.

Michelle nu-şi ascunse iritarea.

— Megan, m-ai trezit

din somn ca să-mi spui că arăt obosită?

Sora era tânără şi drăguţă, abia ieşită din şcoală. Lucra la spital de mai puţin de-o săptămână, dar deja îi cunoştea pe toţi după nume. Tocmai fusese anunţată că-şi luase examenul de stat. Nimic

nu putea s-o supere în ziua aceea, nici chiar privirea încruntată a unui chirurg.

— Nu ştiu cum puteţi dormi aşa. Acum un minut vorbeaţi la telefon, şi imediat, buf, sforăiaţi cu nasu-n fişe.

Michelle clătină din cap.

— Nu sforăi.

— Eu mă duc la bufet, spuse Megan. Vreți să vă aduc ceva?

— Nu, mulțumesc. Oricum mă pregăteam să plec. Mai am doar de terminat corespondența.

O asistentă le întrerupse:

— Doctor Mike?

— Da?

— Aţi primit o recomandată, la urgenţă. Cred că trebuie să semnaţi recipisa. Pare ceva important, adăugă ea. Sper că nu v-a dat nimeni în judecată.

— Domnişoara doctor Mike nu lucrează aici de-atâta timp încât

s-o fi dat cineva în judecată, interveni Megan.

— Curierul a spus că plicul e de la o firmă de drept din New Orleans şi nu pleacă până nu vi-l dă personal, pe semnătură. Ce să-i spun?

— Vin imediat.

Michelle luă fişele terminate şi le puse în cutia de Ieşiri. Le lăsă deasupra teancului pe cele două pe care le mai avea de dictat şi coborî scara până la camera de urgenţă.

Curierul nu se vedea nicăieri. Secretara o zări şi veni în grabă, cu un

plic mare de manila.

— Uitaţi coletul, domnişoară doctor. Ştiam că sunteţi ocupată, aşa că i-am spus curierului că am autoritatea să semnez de primire în numele dumneavoastră.

— Mulţumesc, Elena.

Michelle se întoarse

spre uşă, dar Elena o opri.

— Nu-mi mulţumiţi încă, domnişoară doctor. A avut loc un accident grav pe Sunset, şi infirmierii aduc o maşină plină de copii. De două minute au plecat. Vom avea nevoie de ajutorul

dumneavoastră.

Michelle duse plicul mare în salonul medicilor, ca să-şi ia de-acolo o cola dietetică. Apoi se întoarse la oficiul surorilor, se aşează şi destupă cutia. Avea nevoie de cafeină. Puse cutia jos şi întinse mâna spre plic, tocmai

când uşa se deschidea şi un infirmier chema în ajutor.

— Avem o hemoragie!

Michelle o luă ia fugă spre urgenţă, uitând complet de plicul pe care-l primise.

Capitolul 10

Niciun om nu e o insulă, iar Leon Brunc Jones nu făcea excepţie. Contele, cum îl numeau asociaţii, pentru că avea caninii mult mai lungi decât incisivii, semăna cu un vampir când zâmbea. Leon părea în

stare să sugă sângele victimelor, iar dacă cifrele extorcărilor din registrele lui în dublu exemplar erau corecte, le supsese mai mult decât sângele.

Leon avea un cerc de prieteni foarte larg, şi toţi îl urau pe Theo Buchanan. Fără

investigaţiile lui Theo, Leon n-ar fi fost citat ca martor de stat şi n-ar fi depus mărturie în faţa unui juriu din Boston, doborând una dintre cele mai puternice organizaţii criminale din ţară.

Theo se întorsese la Boston după câteva zile

de la operaţie. Deşi cazul lui Leon se terminase, şi o jumătate de duzină de mari boşi mafioţi erau acum după gratii, pe Theo îl aştepta o tonă de rapoarte şi un munte de documente.

Superiorii lui din Departamentul Justiţiei îi sugerau să păstreze

discreţia. Theo mai primise ameninţări cu moartea şi, deşi nu le privea în niciun caz cu nepăsare, nici nu le lăsa să-i perturbe munca. În următoarele două săptămâni, petrecu mai multe zile lungi şi epuizante la birou.

În sfârşit, când

ultima hârtie fu îndosariată, iar membrii personalului îşi predară rapoartele finale, Theo închise uşa biroului şi porni spre casă. Se simţea extenuat, fizic şi mintal. Presiunile slujbei îşi făcuseră efectul şi se întreba dacă eforturile lui contau cu

ceva. Era prea obosit ca să gândească. Avea nevoie de o noapte de somn. Ba nu, de-o lună întreagă de somn.

Apoi, poate ar fi reuşit să vadă lucrurile puţin mai clar, ca să decidă ce avea de făcut în continuare. Oare avea să primească sarcina de

a conduce un nou studiu criminologic, pe care i-o oferise Departamentul Justiției, sau să se întoarcă la practica legală privată, petrecându-şi zilele în întâlniri şi negocieri? Oricum, urma să se întoarcă la corvoadă. Oare familia lui avea

dreptate? Încerca să fugă de viaţă, muncind non-stop?

Şefii departamentului îl îndemnaseră să nu se arate o vreme, măcar până când familia lui Leon se mai liniştea. În mintea lui Theo se ivi imaginea unei undiţe

peste apele limpezi ale unui lac din Louisiana. Înainte de a pleca din New Orleans, promisese să revină pentru a ţine cuvântarea pe care nu mai apucase s-o rostească, şi bănuia că acum era momentul cel mai potrivit. După discurs, putea să facă o

mică excursie la locul de pescuit cu care se lăudase Jake Renard. Da, de o mică vacanță avea nevoie. Şi mai avea un motiv pentru care ardea de nerăbdare să se întoarcă în Louisiana... un motiv fără nicio legătură cu pescuitul.

La trei săptămâni şi jumătate după operaţie, Theo se afla din nou în New Orleans, pe podiumul sălii de bal de la Royal Orleans, aşteptând ca aplauzele să înceteze pentru a-şi putea ţine cuvântarea în faţa ofiţerilor care veniseră iar din tot

statul ca să audă ce avea de spus. Şi deodată, o simţi prezentă în capul lui, tulburându-i gândurile. Avea cel mai minunat zâmbet, ca un concentrat de lumină a soarelui. Şi mai avea şi un trup mortal, nu încăpea nicio îndoială. Încerca să-şi amintească

discuţia pe care o avusese cu ea, când îşi dădu seama deodată că aplauzele luaseră sfârşit. Toţi cei din sala de bal îl priveau, aşteptând să înceapă – şi, pentru prima dată în viaţa lui, Theo se simţi descumpănit. Nu-şi mai amintea niciun cuvânt

din discursul pe care-l pregătise – nici măcar subiectul. Aruncă o privire spre program, citi titlul şi o scurtă descriere a temei, şi începu să improvizeze.

Întrucât folosea fraze scurte, spectatorii îl simpatizau. Obosiţi şi stresaţi, primiseră o

seară liberă ca să mănânce, să bea şi să petreacă. Discursul se termină în mai puţin de zece minute, iar reacţia auditoriului fu atât de entuziastă, încât Theo izbucni în râs. Îl aplaudau ridicaţi în picioare. Mai târziu, în drum spre hotel, se

gândi la felul ciudat cum se purtase şi trase concluzia că se comporta ca un adolescent care tocmai a descoperit sexualitatea. Parc-ar fi făcut schimb de locuri cu fratele lui mai mic, Zachary. În ultima vreme, Zack nu mai era în stare să lege

două fraze care să nu conţină cuvintele „tipă“, „sexy” şi „tras“.

Theo nu ştia ce-l apucase, dar se aştepta să-i treacă imediat ce se ducea la pescuit. Îi plăcea să pescuiască. La bordul ambarcaţiunii lui, *„Mary Beth”*, se relaxa de minune. Era o

stare aproape la fel de
grozavă ca sexul. Marți
dimineața, înainte de a
porni spre Bowen, Thec
luă micul dejun cu doi
căpitani de poliție din
New Orleans, apoi trecu
pe la cabinetul
doctorului Cooper.
Medicul îi trase o
săpuneală pentru că nu

venise la vizita programată după operaţie, apoi îi examină incizia.

— S-a vindecat frumos, anunţă el. Dar, dacă apăreau complicaţii, ai fi putut avea necazuri. Nu trebuia să pleci înapoi la Boston atât de curând.

Ai făcut o mare prostie.

Se aşează pe taburetul de lângă masa de examinare.

— Sincer să fiu, nu mă aşteptam la complicaţii. Mike a făcut o treabă excelentă, ca întotdeauna. E la fel de abilă cu cuţitul ca mine, ceea ce nu-i puţin

lucru. Una dintre cele mai bune tăietoare din țară, adăugă el dând din cap. Ai avut mare noroc c-a observat că aveai probleme. I-am oferit un loc în echipa mea, ba chiar i-am propus să fim parteneri, atât de talentată e. Când m-a refuzat, am încurajat-o

să continue şi să-şi ia
încă o specializare, dar
n-o interesa. E prea
încăpăţânată ca să-şi dea
seama că-şi iroseşte
talentul.

— Cum aşa? întreabă
Theo, încheindu-se la
cămaşă.

— Face practică de
familie în sălbăticie,

răspunse Cooper. O să
mai şi taie din când în
când, dar nu prea mult.
Mai mare paguba…

— S-ar putea ca
locuitorii din Bowen să
nu vadă lucrurile aşa.

— A, au nevoie de
încă un doctor, nu-
ncape nicio îndoială,
dar…

— Dar ce?

Cooper moşmondea la capacul cutiei cu tampoane de vată. O închise brusc şi se ridică.

— Bowen nu-i un orăşel drăguţ, aşa cum dă ea impresia, spuse el. Am stat de vorbă azi dimineaţă despre o

rezecție de intestin pe care mi-a trimis-o, şi mi-a spus că i-au devastat clinica. I-au întors-o pe dos.

— Când s-a întâmplat asta?

— Azi-noapte. Poliţia investighează, dar până acum n-au găsit nicio pistă. Ştii ce cred eu?

— Ce?

— Au făcut-o puştii care căutau droguri. N-au găsit, aşa că au distrus totul.

— Poate… murmură Theo.

— Mike nu ţine droguri în clinică. Niciunul dintre noi n-o face. Pacienţii care au

nevoie de aşa ceva ar trebui să fie internaţi în spital. Mai mare ruşinea… adăugă el. A muncit pe brânci ca să-şi pună la punct clinica aia şi era aşa de fericită şi emoţionată că se întorcea acasă…

Se întrerupse, clătinând din cap.

— Sunt îngrijorat pentru ea. Vreau să zic… dacă n-a fost un simplu act de vandalism, atunci s-ar putea să fie cineva care nu vrea ca ea să se întoarcă în Bowen.

— Eu mă duc într-acolo, ca să pescuiesc cu tatăl ei, îl informă Theo.

— Atunci, ai putea să-mi faci o favoare. Am încă o cutie cu lucruri pe care vreau să i le dau, dar i le poţi duce dumneata din partea mea şi, dacă tot ajungi acolo, ai putea să arunci o privire şi la cazul ăsta de vandalism. Poate exagerez, dar…

— Dar ce?

— Î i e teamă. N-a spus, însă mi-am dat seama. Când am vorbit cu ea, am avut senzaţia că-mi ascunde ceva. Mike nu se sperie prea uşor, însă acum părea tulburată.

Peste câteva minute, Theo părăsi cabinetul

doctorului, ducând o cutie mare cu articole medicale. Valiza şi echipamentele de pescuit îl aşteptau în maşina pe care o închiriase. Era o zi ideală pentru un drum la ţară cu maşina.

Capitolul 11

Era începutul după-
amiezii, iar Cameron,
Preston şi John î
aşteptau pe Dallas. Se
aflau în biblioteca lui
John de peste o oră şi
erau din ce în ce mai
neliniştiţi.

Ca de obicei, Dallas

întârzia.

— Unde naiba ai fost? se răsti Cameron, imediat ce Dallas intră în bibliotecă, arătând la fel de obosit şi hărţuit ca şi ceilalţi. De ore-ntregi te aşteptăm.

— Am fugit de-am înnebunit, îl repezi Dallas. Şi n-am chef de

toanele tale, Cameron, aşa că mai slăbeşte-mă.

— Ne facem bagajele şi plecăm din ţară? întrebă Preston. O să ne bată poliţia la uşă?

— Iisuse, nu vorbi aşa!

Pe Cameron îl treceau sudori reci.

— Nu cred că trebuie

să ne facem încă bagajele, răspunse Dallas.

— Ai obţinut înapoi copiile după fişierele noastre? întrebă imediat Preston.

— Nu, nu le-am primit… încă. Am aflat ce serviciu de mesagerie foloseşte firma de

avocaţi şi m-am dus acolo. Din fericire, încă nu trimiseseră recipisa înapoi la firmă, şi am obţinut o copie. L-am sunat imediat pe Monk şi a plecat fără întârziere. Catherine i-a trimis informaţiile unei rude, o anume doctoriţă Michelle Renard, îr

Bowen, Louisiana.

— Nu înţeleg… De ce-a aşteptat Catherine să moară, pentru a-i trimite informaţiile unei rude, şi nu le-a predat federalilor în clipa când le-a găsit?

John răspunse:

— Ştiu foarte bine ce-a urmărit. Catherine era

o fanatică a căsniciei pe viaţă şi nu mi-ar fi dat drumul. S-ar fi folosit de ceea ce descoperise ca să mă aducă la ordine. Probabil că, în ultimele două luni, a crezut că mă cuminţisem. Mă purtam greţos de drăguţ cu ea. Dar Catherine era

răzbunătoare. Oricât de frumos m-aş fi purtat, era hotărâtă să mă bage-n puşcărie după ce murea. Totuşi, nu m-aş fi aşteptat niciodată să trimită dosarul la familia pe care practic a dezmoştenit-o.

— Doctoriţa a semnat de primirea coletului?

întrebă Preston.

— Da.

— Fir-ar mă-sa a dracu'! Ne-am nenorocit.

— Nu mă mai întrerupeți și lăsați-mă să termin! spuse Dallas. Am vorbit cu omul care a predat pachetul. Mi-a spus că mai întâi s-a dus

la ea acasă. N-a găsit-o acolo, aşa că a căutat-o la spital. A semnat de primire în camera de urgenţă.

— Ce ne pasă nouă unde a era când a semnat? întrebă John.

— Ajung şi acolo, replică Dallas. Mesagerul şi-a amintit

că, în timp ce ieşea din parcare, era să se ciocnească de o ambulanţă care a trecut ca vântul. După ea venea încă una şi, în timp ce aştepta să treacă, i-a văzut pe doctori dând jos patru băieţi. Aveau hainele pline de sânge.

— Şi? insistă Preston.

— Şi, deci, cred că doctoriţa Renard a fost destul de ocupată aseară.

— Adică vrei să ne culcăm pe-o ureche fiindcă bănuieşti tu că n-a avut timp să citească hârtiile din dosar şi să anunţe poliţia? întrebă

Cameron.

— Ai de gând să taci din gură? se răsti Dallas. Imediat ce a ajuns la Bowen, Monk s-a dus direct la spitalul din St. Claire. Într-adevăr, doctorița Renard fusese în operație. Monk i-a spus unei asistente că voia să discute cu

doctoriţa despre o chestiune financiară şi a întrebat-o dacă să aştepte. Asistenta i-a răspuns că Renard avea două operaţii simultane, care durau câteva ore.

— Şi altceva? întrebă John, aşezat la birou, bătând cu degetele în mapă.

Dallas îşi stăpâni impulsul de a-i opri mâna.

— Pe recipisă scrie că a semnat de primire la cinci şi un sfert fix, spuse el, consultând un blocnotes. Am întrebat la staţia de ambulanţe, iar salvările au ajuns la spital la cinci şi

douăzeci. Aşa că…

— N-a avut timp să facă nimic cu coletul, completă Preston.

Dallas continuă:

— În timp ce Renard era în sala de operaţie, Monk i-a interceptat telefonul de-acasă. Când s-a întors la spital, în camera de urgenţă se

schimbase garda. A profitat de ocazie şi s-a strecurat în vestiarul medicilor, unde s-a uitat în dulapul lui Renard. Ba chiar, a convins o asistentă să-l ajute. I-a spus că, din greşeală, un pachet fusese trimis unui alt destinatar.

— Şi aia l-a crezut?

— Monk poate fi un om absolut fermecător, când vrea, răspunse Dallas. Şi era o asistentă tânără. N-au găsit nimic, dar fata i-a dat tot felul de informaţii despre doctoriţa Renard.

— Poate că Renard a luat pachetul în sala de

operaţie, sugeră John.

— Mă îndoiesc, spuse Dallas. Asistenta a spus că se urcase la etaj cu un pacient.

— Şi atunci Monk ce-a făcut?

— A aşteptat. Renard a plecat târziu de la spital, şi a urmărit-o, În drum spre casă, a trecut

pe la o clinică şi a intrat cu nişte hârtii. Monk ar fi căutat în maşină, dar lăsase motorul pornit, semn că n-avea să întârzie.

— Şi când a ieşit mai avea hârtiile la ea?

— Din câte-a văzut el, nu. Dar avea un rucsac. Oricum, a

urmărit-o până acasă, a aşteptat până a fost sigur că adormise, după care a intrat în casă şi a căutat peste tot. A găsit rucsacul în spălătorie şi s-a uitat în el.

— Şi n-a găsit nimic, declară John.

Dallas dădu din cap.

Cameron începu să

se plimbe prin cameră.

— Trebuie să-l fi dus la clinică. Poate se gândea să se ocupe azi de el.

— Monk s-a întors şi a căutat şi la clinică. Nici acolo nu era. M-a asigurat că s-a uitat peste tot. Singura problemă a fost că a

stricat încuietoarea biroului, aşa că s-a hotărât să devasteze cabinetul, ca să dea impresia că trecuseră pe-acolo nişte hoţi.

— Şi unde dracu-i pachetul ăla?

John se înfuriase şi nu încerca să se ascundă.

— Nu-mi vine să cred că târfa aia l-a trimis la vară-sa. Își ura rudele.

— Nu știu unde e, spuse Dallas, dar mă gândesc că…

— Că ce?

— N-are de unde să știe ce conține.

Capitolul 12

Lui Theo îi fu uşor să găsească oraşul Santa Cruz, Louisiana. Bowen, însă, era imposibil de găsit. Nu exista niciun indicator rutier şi, aşa cum spusese şi Jake, orăşelul nu figura pe nicio hartă.

Refuzând să recunoască faptul că se rătăcise şi avea nevoie de îndrumări – o meteahnă genetică transmisă pe linia bărbaţilor din familie, conform surorilor lui, Jordan şi Sydney – Thec conducea în cerc, până fu nevoit să oprească

maşina, cu benzina pe terminate. Când intră într-o benzinărie ca să plătească, cedă şi-l întrebă pe benzinar dacă nu ştia, întâmplător, unde era oraşul Bowen.

Adolescentul pistruiat şi cam saşiu dădu din cap cu entuziasm.

— Da' sigur că ştiu unde-i Bowen! Sunteţi nou pe-aici?

Înainte ca Theo să răspundă, băiatul îi puse încă o întrebare:

— Căutaţi liceul nou? E pe Clement Street. A pe pariu că acolo mergeţi!

Se întrerupse,

măsurându-l cu privirea, apoi mijii ochii spre el şi dădu din cap.

— Ştiu de ce-aţi venit aici.

— Zău?

— Pe pariu! Daţi interviu pentru postul de antrenor, este? Mda, asta e, nu? Aţi citit anunţul, pe pariu! Am

auzit noi că poate vine
cineva, şi
dumneavoastră sunteţi,
este? N-a fost zvon, la
urma urmei. Chiar
avem nevoie de ajutor,
fin'că domnu' Freeland
– profu' de muzică, da'
cred că ştiţi deja – nu
ştie o iotă fotbal. Deci, o
să luaţi postul?

— Nu.

— De ce? Încă nici n-aţi văzut cum e. Nu cred că-i corect să vă hotărâţi înainte să vedeţi măcar ce şi cum.

Theo se apropia de capătul răbdării.

— Nu sunt antrenor de fotbal.

Adolescentul nu-l

crezu.

— Aveţi faţă de antrenor, pe pariu. Umeri laţi, se vede c-aţi jucat fotbal în tinereţe.

În tinereţe? Ce vârstă îi dădea puştiul?

— Ascultă, nu vreau decât să aflu drumul…

Băiatul îl întrerupse.

— A, m-am prins!

exclamă el, dând din cap cu convingere.

— Te-ai prins că ce?

— E secret, nu? Vreau să zic, până se ocupă postul, e secret, pe pariu. Ştiţi, până când o să facă directorul anunţul, peste două săptămâni, la miting. Apropo, dom' antrenor,

pe mine mă cheamă Jerome Kelly, da' toată lumea-mi zice Kevin, că ăsta-i numele meu al doilea.

Se întinse peste tejghea, ca să-i strângă mâna tui Theo.

— Tare bine-mi pare să vă cunosc, pe pariu.

Theo strânse din

fălci.

— Nu încerc decât să
găsesc oraşul Bowen. Ai
de gând să-mi spui
unde e, sau nu?

Kevin ridică palmele,
cu un gest împăciuitor.

— Okay. Nu fiţi
supărat pe mine. Da-i
secret, nu?

Theo se hotărî să-i

dea dreptate, ca să scape mai repede.

— Mda, bine. E secret. Şi acum, unde-i Bowen?

Kevin zâmbea cu gura până la urechi,

— Vedeţi acolo? întrebă el, arătând spre strada din faţa ferestrei.

— Ce să văd?

— Strada aia.

— Sigur c-o văd.

Kevin dădu iar din cap.

— Aia-i Elm Street da' nu creşte niciun ulm pe ea. Io-s trăgător.

— Ce zici că eşti?

— Trăgător. Domnu' Freeland zice că asta ar trebui să fie poziţia

mea-n echipă. Pot să
trag cu şutu' până la
patruzeci de iarzi, pe
pariu, fără să clipesc.

— Chiar aşa?

— Aş putea să vă fiu
şi întorcător. Aşa-s de
rapid.

— Ascultă, Kevin, nu
sunt noul antrenor al
echipei de fotbal.

— Mda, ştiu, şi n-am să zic la nimeni, până nu se anunţă oficial. Puteţi conta pe mine, dom' antrenor, pe pariu.

— Unde-i Bowen?

Glasul lui Thec devenise tăios.

— Tocmai ajungeam şi acolo. Acuma, dac-o

luaţi pe partea asta, pe
Elm Street, pe partea de
la est, precizează el, arătând
iar pe fereastră, sunteţi
în St. Claire. Dacă nu
ştiţi care-i estu' şi care
vestu' – şi eu am
probleme uneori, pe
pariu – veţi şti că sunteţi
în St. Claire dacă vedeţi
trotuare. În Bowen nu-s

trotuare.

Theo scrâşni din dinţi.

— Şi unde anume *este* Bowen?

— Vă zic acuma, promise Kevin. Deci, dacă traversaţi Elm Street, ca şi cum aţi face o plimbare…

Theo începea să-l

urască de moarte.

— Mda?

— Aţi ajuns.

— Unde?

— În Bowen. V-aţi prins? O parte din Elm Street e-n St. Claire partea cealaltă-i în Bowen. Nimic mai simplu, pe pariu. Şi sper să-mi daţi şi mie o

şansă ca trăgător. O să fiu un om preţios pentru echipă.

Theo numără banii pentru benzină, apoi întrebă:

— Ai auzit vreodată de un bar numit Lebăda?

— Sigur. Toată lumea ştie Lebăda. E

mare şi veche, ascunsă-n mlaştină, tocma-n cealantă parte din Bowen. Are o lebădă mare pe acoperiş. Dac-ajungeţi acolo, n-aveţi cum să n-o recunoaşteţi, pe pariu.

— Atunci, spune-mi cum s-o găsesc.

De astă dată, Kevin î

dădu instrucţiunile imediat. Când termină de descris drumul întortocheat, spuse:

— Ştiţi, celor din St. Claire le place să-şi spună că Bowen e o suburbie, da' asta-i şucăreşte naşpa de tot pe cei din Bowen. A... scuzaţi. Nu trebuia să

zic „naşpa” în faţa unui profesor.

Theo vârî restul în buzunar, îi mulţumi lui Kevin pentru ajutor şi se întoarse la maşină. Băiatul alergă după el.

— Domnu’, cum vă cheamă?

— Theo Buchanan.

— Să nu uitaţi! mai

strigă el.

— Ce să nu uit?

— Ce vreau să vă fiu trăgător.

Theo zâmbi.

— N-am să uit.

Kevin aşteptă până când maşina porni pe Elm, apoi se repezi înăuntru să-şi anunţe prietenii. Voia să fie

primul care le dădea vestea secretă despre antrenorul Buchanan.

Zece minute mai târziu, Theo parcurgea încă un drum nesfârşit şi fără însemne. Era cald şi îngrozitor de umed, Iar dincolo de copaci se vedea o apă mâloasă.

Ce căuta acolo? De ce

făcuse atâta drum numai ca să pescuiască?

„Pentru că *ea* e aici“, recunoscu el, simțindu-se dintr-o dată prost. Se gândi să întoarcă mașina și să se înapoieze la New Orleans. Mda, asta trebuia să facă. Dacă se grăbea putea să prindă

un avion de seară şi să ajungă la Boston înainte de miezul nopţii. Nu acolo îi era locul? Dacă voia la pescuit, putea ieşi cu barca lui pe ocean, la „vânătoare de balene“.

Era nebun, asta era. Nebun de legat. Ştia ce trebuia să facă, şi totuşi

conducea mai departe.

Drumul coti din nou, şi deodată apăru Lebăda, chiar în faţă, la capătul unei alei. În clipa când văzu clădirea, izbucni în râs. Pe cinstea lui, niciodată nu mai văzuse aşa ceva. Clădirea avea pereţi cenuşii de tablă

ondulată şi acoperiş metalic ascuţit. Arăta mai mult ca o magazie veche şi cam strâmbă, dar tot farmecul îi stătea în lebăda uriaşă cocoţată pe acoperiş. Numai că nu era cu adevărat o lebădă. Era un flamingo roz ţipător, căruia o aripă îi atârna legată cu

sârmă.

Pe pietrişul din faţă era parcată o camionetă Ford veche. Uşa cârciumii era întredeschisă, iar Theo o trase şi intră.

Îl zări pe Jake Renard după tejghea, cu o cârpă în mână, ştergând tăblia lucioasă de lemn. Îşi

scoase ochelarii de soare şi-l salută din cap. Spera ca Jake să-l ţină minte.

Jake şi-l amintea, într-adevăr. În clipa când îl văzu, scoase un chiuit ca un solist de country care se pregăteşte să înceapă un cântec.

Apoi rânji cu gura

până la urechi, lăsă cârpa pe tejghea, îşi şterse mâinile de salopetă şi ocoli grăbit barul.

— Măi să fie! exclamă el. Măi să fie!

— Ce faci, Jake?

— Bine, Theo. Bine fac. Ai venit la pescuit?

— Exact.

Jake îi strânse mâna, pompându-i-o cu entuziasm.

— Tare bine-mi pare că te văd. Mai alantăeri seară-i ziceam lui Ellie c-acuşica o să ne-ntâlnim din nou, şi-acuma iote-ne, faţă-n faţă!

Theo ştia cine era

Ellie. Jake îi pomenise
despre soţia lui când îl
vizitase la spital.

— Ce mai face soţia
ta? întrebă el politicos.

Jake îl privi surprins,
dar îşi reveni repede şi
spuse:

— Nevastă-mea a
răposat, Dumnezeu s-o
odihnească, mai de

multişor.

— Îmi pare rău să aud, răspunse Theo, cam nedumerit. Dacă nu te superi că-ntreb, cine e Ellie?

— Nevastă-mea.

— A, deci te-ai recăsătorit.

— Nu, n-am mai avut chef de-nsurătoare

după ce-a murit Ellie a mea. Nu cred să mai găsesc vreodată o femeie pe măsura ei.

Făcu o pauză, zâmbind.

— Ştiam eu c-o s-apari. Mă gândeam să te sun, da' ştiam că Mike mi-ar fi pus pielea pe băţ, şi-n plus, am ştiut c-

o să găseşti drumu' spre Bowen.

Theo nu ştia ce să înţeleagă din comentariile bătrânului. Apoi, Jake spuse:

— Am ştiut că ajunge să-ţi bag în cap ideea de pescuit, şi-ai să găseşti tu o cale să-ţi fad rost de două zile libere. Un

pescar adevărat nu poate niciodată să zică nu, oricât de mult timp a trecut de când n-a mai şezut cu undiţa-n mână. Nu c-aşa e?

— Aşa e, răspunse Theo.

— Dacă se-arată că ai pescuitu-n sânge – şi parcă simt c-aşa-l ai –

atuncea s-ar putea să facem pereche la concursul din weekendu' viitor. Întotdeauna am făcut pereche cu prietenu' meu Walter, da' Mike a trebuit să-i scoaţă ieri beşica biliară şi n-o să-şi revie-n formă pân-atuncea. Mi-a şi zis să-

mi găsesc p-alcineva. O să stai pân-atunci, da?

— Încă nu m-am gândit cât timp am să stau în Bowen.

— Atunci, ne-am înţeles. Stai.

Theo râse.

— Despre ce fel de concurs vorbeşti?

— A, e treabă

importantă, p-aciia. O dată pe an, toţi pescarii din satele din jur vine să se ia la-ntrecere. Toată lumea bagă cinzeci de dolari cash. Se-adună de-un premiu gras, şi de cinci ani tot încerc să-i bat pe moş Lester Burns şi fra-su, Charlie. În fiecare an au luat

pamblica şi banii, de când am început concursu'. Au cele mai fandosite echipamente, care cu ele-s în avantaj. Regulamentu' nu-i complicat, adăugă el. Îţi prinzi doar cota de peşte, şi arbitru' o cântăreşte-n faţa lumii, pe seară. După aia, vine

o petrecere cu mâncare cajunească bună, aici la Lebădă. Ia zi, ce părere ai de coşmelia mea? îl întrebă, arătând în jur cu braţul. Frumuşică, nu?

Theo privi prin jur cu interes. Soarele intra pe ferestrele deschise, luminând podelele din

lemn de esenţă tare. Mesele fuseseră aliniate la perete, cu scaunele întoarse deasupra. De colţul barului stătea rezemată o găleată cu un teu de şters pe jos, iar la stânga se afla un tonomat. Deasupra, ventilatoarele ţăcăneau învârtindu-se încet.

Salonul era surprinzător de răcoros, faţă de căldura de-afară.

— E foarte frumos, remarcă el.

— În weekend, facem vânzare bună de tot, spuse Jake. Da, dom'le, mult mă bucur că te văd, fiule. Şi lui Michelle o să-i facă

plăcere. A vorbit de tine de mai multe ori.

Din cine ştie ce motiv, această veste îl încântă nefiresc de tare pe Theo.

— Ce mai face? M-am întâlnit cu doctorul Cooper şi mi-a spus că i-a fost devastată clinica.

— Au încercat să i-o

distrugă, asta au făcut. Aşa, fără niciun motiv. N-au luat nimica, numa' au întors totu' cu josu-s sus. Biata Mike n-a avut timp decât să arunce o privire peste toată nenorocirea. Azi dimineaţă a fost la clinică. De cum s-a-ntors acasă şi s-a

schimbat de haine, au chemat-o la altă operaţie. N-a avut niciun minut ca să facă ordine şi să ne spună lui fra-su şi mie ce să facem ca s-o ajutăm. Îţi zic eu, toată ziua aleargă, nu m-aş mira s-o văd căzând de pe picioare din clipă-n clipă.

— Mă descurc de minune, tăticule.

La auzul vocii ei, Theo se întoarse şi o văzu în uşă, zâmbindu-le. Era îmbrăcată într-un şort kaki şi un tricou de rugby alb cu bordo, pătat cu vopsea.

Încercă să nu se uite la picioarele ei – dar, fir-

ar se fie, greu îi mai era! Avea nişte picioare incredibile. Lungi, formate… uluitoare.

— Ce faci în Bowen, domnule Buchanan? întrebă Michelle, sperând ca vocea să-i sune cât mai calmă. Se simţise zguduită văzându-l în barul

tatălui ei şi, când Theo se întorsese spre ea zâmbindu-i, crezuse că i s e tăiau picioarele. Inima-i palpita în piept şi era destul de sigură că roşise. Şi de ce nu? Cum spuseseră surorile, Theo Buchanan era un bărbat de să moară lumea.

— Aşa te porţi cu

oaspetele nostru, îl iei la-ntrebări din astea? replică tatăl ei.

Michelle nu-şi putea reveni din şocul de a-l fi găsit pe Theo acolo.

— L-ai sunat ca să-i ceri ajutorul? îl întrebă ea pe tatăl ei, încruntată.

— Nu, donşoară, nu l-am chemat eu. Şi-

acuma, nu te mai uita aşa urât la mine şi adu-ţi aminte de maniere. Când Theo se odihnea, la spital, l-am invitat să vină la mine la pescuit.

— Tăticule tu-i inviţi aici la pescuit pe toţi cel pe care-i întâlneşti.

Se întoarse spre Theo.

— Chiar ai venit la pescuit?

— Eu, de fapt…

Jake îi întrerupse:

— Ţi-am zis că da, şi ştii ce-am hotărât? O să mi-l iau ca partener în concursul din weekendu' viitor.

— Cum te simţi? îl întrebă Michelle pe

Theo, asumându-şi rolul, mai comod, de medic. Nicio complicaţie?

— Sunt ca nou, mulţumită ţie. Asta-i unul dintre motivele pentru care am venit până aici… pe lângă pescuit. Voiam şi să-ţi plătesc rochia pe care ţi-

am distrus-o, dar în primul rând doream să-ți mulțumesc. Mi-ai salvat viața.

— Nu-ți face plăcere să auzi așa ceva, Mike?

Jake radia ca o firmă de neon.

— De-asta te-ai apucat de medicină, nu? Ca să salvezi vieți.

— Da, tăticule.

— Ţi-e foame, Theo? îl întrebă Jake. E trecut de amiază şi pariez că încă n-ai luat prânzul. Am nişte gumbo pus la fiert în oală. Hai şi ia loc la bar, până termin. Mike, ce-ar fi să-i dai tu lui Theo o bere bună şi rece?

— Merge şi o apă, replică el.

O urmă pe Michelle la bar, observând cum îi sălta la tot pasul coada-de-cal strâmbă. Cât de tânără era? Dumnezeule, nu cumva îl apucase o criză a vârstei mijlocii? Da, asta era. Michelle îl făcea să

se simtă tânăr din nou. Atâta numai că avea doar treizeci şi doi de ani. Cam devreme pentru „jumătatea vieţi”! Jake puse în faţa lui o farfurie mare plină cu gumbo gros şi-i dădu un şervet şi o lingură.

— Ia seama, îl preveni el. Arde.

Theo crezu că voia să spună „e fierbinte“, aşa că luă o lingură, aşteptă puţin să se răcească, după care înghiţi. Două secunde mai târziu, îi lăcrimau ochii, îi curgea nasul, tuşea şi încerca să-şi tragă respiraţia. Parcă înghiţise lavă topită. Înşfăcă paharul

de apă şi şi-l turnă pe gât.

— Cred că de data asta l-ai făcut prea iute, spuse Michelle. Cât ai pus din sosul tău picant special?

Jake îi dădu lui Thec încă un pahar cu apă.

— Doar o sticlă, spuse el. Când l-am

gustat, mi s-a părut cam
searbăd. Tocmai mă
pregăteam să mai
adaug.

Michelle clătină din
cap.

— El vine aici ca să-ţi
mulţumească, şi tu
încerci să-l omori.

Theo încă nu putea
vorbi. Jake întinsese

braţul peste tejghea şi-l bătea viguros între omoplaţi. I-ar fi spus să înceteze, dar era sigur că tocmai îi fuseseră incinerate coardele vocale.

Michelle îi dădu o coajă de franzelă.

— Mănânc-o pe asta, ordonă ea. O să-ţi facă

bine.

— Pariez că acum eşti gata pentru berea aia rece, nu-i aşa? întrebă Jake, imediat ce Theo înghiţi pâinea.

Theo dădu din cap şi, după ce trase o duşcă prelungă din sticla de Michelob pe care i-o dăduse Jake, se întoarse

spre Michelle şi-i spuse:

— Azi dimineaţă l-am văzut pe doctorul Cooper.

— Credeam că te simţi bine, răspunse ea de după tejghea, unde punea în ordine paharele.

— Aşa e. Dar nu venisem la prima vizită.

La câteva zile după operaţie am plecat acasă, la Boston, dar mi-au reprogramat cuvântarea, aşa că am revenit. Mai bine mai târziu decât niciodată.

— Probabil te simţeai pe jumătate mort când ai ajuns acasă. Jocurile astea de-a durul pot să

te coste viața.

Theo dădu din cap.

— Nici n-a lipsit mult, recunoscu el. Oricum, Cooper mi-a spus despre vandalismul de la clinică.

— Acuma vezi, Mike? Nu l-am chemat eu! afirmă apăsat Jake.

I-am propus să te sune, îi spuse el lui Theo, fiindcă eşti singura noastră cunoştinţă din F.B.I.

— Lucrez ca avocat în Departamentul Justiţiei, preciză el.

— Totuşi, şi F.B.I.-u face parte din Departamentul Justiţiei,

nu?

— Da, dar…

— De-asta am vrut să te cheme. Mă gândeam că poate arunci o privire, da' Mike nici n-a vrut s-audă. Ştii ce-au mai făcut băieţii ăia la clinică? Au mânjit cu vopsea neagră pereţii ăia albi şi frumoşi.

Cuvinte pe care n-am să le repet. I-au rupt şi fişierele, şi i-au infectat materialele. Michelle trebuie să ia totul de la început. Nu-i aşa, scumpo?

— O să meargă. Oricum, momentul s-a potrivit. Am două săptămâni libere ca să

fac curat în clinică. Timp destul.

— Dar asta trebuia să fie vacanța ta. Aveai de gând să te odihnești și să pescuiești.

Se întoarse iar spre Theo.

— Fie-mea a fost întotdeauna o optimistă. Pe mine mă moștenește.

Şi-acuma ia zi, Theo, ce
crezi c-ar trebui să
facem cu situaţia asta?

— Ai anunţat poliţia,
nu? o întrebă Theo pe
Michelle.

Fata făcu o mutră
exasperată.

— Da, am anunţat-o.
Ben Nelson, şeful
poliţiei din St. Claire, a

făcut raportul, investighează şi, la fel ca tatăl meu, crede că au fost nişte tineri în căutare de droguri. Sper să se afle că n-am la clinică aşa ceva, şi să nu se mai întâmple niciun incident.

— Nu-s sigur că pot face ceva constructiv…

— Lucrezi pentru guvern şi ai pistol. Cred că ăia de la Justiţie nu-ţi dădeau armă, dacă nu ştiai să tragi.

— Tăticule, vorbeşti de parc-ai vrea să împuşte pe cineva.

— Nu zic decât că-i expert. Ben Nelson i-ur şef de poliţie bun. Mare

noroc avem cu el. Dă' două capete fac mai mult ca unu' – nu, Theo?

— Mă îndoiesc că șeful poliției ar vrea să mă amestec în ancheta lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu, tăticule! A fost doar un act de

vandalism. Ben o să-i prindă pe copiii ăia. Lasă-i doar câtva timp…

— Mike, iubito, spuse Jake, ce-ar fi să-mi aduci tu un pahar cu lapte rece de la frigider?

Imediat ce Michelle se îndepărtă, Jake se întoarse spre Theo, spunându-i mai încet:

— Mândria asta afurisită o să-i vie de hac fie-mii. E căpoasă şi-aşa de-ndependentă de crede că poa' să se ia singură de piept cu lumea, da' are şi-aşa destule pe cap, ca doctoră. O fi fost vandalism, nu zic. Da' poate şi să nu fi fost.

Oricum, de vreme ce tot o să stai la noi câteve zile, cred c-ar trebui să vezi şi tu ce-i cu toata tărăşenia asta. Şi-n plus, ţi-a salvat viaţa – chiar tu ai zis – şi-i eşti dator fie-mii să vezi de ea, cât eşti aciia.

Aruncă o privire peste umăr, înainte de a

continua în șoaptă:

— Cred că n-ar strica să stai la ea acasă.

O văzu pe Michelle ieşind din bucătărie şi adăugă repede:

— Vezi să nu ştie că ţi-am zis!

În timp ce Michelle îi dădea paharul cu lapte, Jake spuse tare, să audă

amândoi:

— Da, dom'le, crez că lui Ben i-ar prinde bine înc-o părere. Eu am zis ce-am avut de zis şi alta n-o să mai auziţi de la mine-n chestia asta.

Michelle zâmbi:

— Pentru cât timp?

— Nu fi obraznică cu

tăticu-tău. Mă gândeam
doar că Theo ar putea să
te-ajute.

— Aş arunca o
privire cu plăcere, se
oferi Theo.

— Bine. Mike te
poate duce acolo acum,
şi pe urmă, la noapte,
poţi să stai la mine…
sau la Mike, adăugă el

pe un ton conspirativ. Amândoi avem câte-un dormitor în plus. Să nu mi te-aud că stai la vreun motel. Eşti parteneru' meu la concurs, aşa că eşti şi oaspetele meu, şi poţi să-ţi iei toate mesele pe gratis, aici, la Lebădă.

— Nu, nu e nevoie…

Theo răspunsese atât de repede, încât Michelle râse:

— Cred că nu-i place gumbo-ul tău.

Avea un zâmbet incredibil… În ce naiba se băgase? Vacanța asta la pescuit începea să se complice.

— Uitasem, spuse el,

Cooper ţi-a mai trimis o
cutie cu materiale. E-n
portbagajul maşinii.

— Frumos din partea
lui.

— Îi face curte, asta-i
face.

— E căsătorit,
tăticule.

— Îţi face curte ca să
te duci la clinica lui şi să

te muți la oraș. Asta am vrut să zic.

Se auzi o bătaie în ușă, întrerupând conversația. Un băiat la vârsta adolescenței vârî capul înăuntru. Era înalt cât un uriaș, părea să cântărească peste o sută douăzeci de kilograme și era tuns perie.

— Domnu' Renard?
întrebă el, cu glas spart.
Văd că nu-i deschis, pot
şi eu să intru?

Jake îl recunoscu pe
băiat.

Se numea Elliott şi
era cel mai mare dintre
copiii lui Daryl
Waterson.

Daryl şi Cherry

aveau opt băieți, toți voinici și sănătoși, dar familia stătea prost cu banii, de la un accident nefericit cu tocătorul de la fabrică. Băieții mai mari munceau cu jumătate de normă, până când Daryl avea să se poată pune pe picioare.

— Elliott, îmi ştii regulile. Niciun minor nu pune picioru-năuntru la Lebădă, fie zi, fie noapte. Doar nu vrei să-mi pierd licenţa pentru alcool nu?

— Nu, domnule, sigur că nu vreau.

— Cauţi de lucru?

— Nu, domnule. Am

o slujbă bună-n St. Claire, la o firmă de ambalat, descarc lăzi în weekend. Ne-ntrebarn doar cât mai e până când…

— Cine *vă* întrebaţi? se interesă Jake.

— Unii din băieţi.

— Toţi minori şi ei?

— Da, domnule, aşa

cred, şi fetele, da' ele…

— Închide uşa după tine, fiule, că intră muştele. Zi-le alor tăi toate bune din parte-mi, şi spune-i lui Daryl c-am să trec pe la el sâmbătă.

Eiliott păru nedumerit.

— Da, domnule, am

să-i zic, da'…

— Şi-acuma, şterge-o.

— Tăticule, interveni Michelle, nu crezi c-ar trebui să afli de ce-a venit?

Theo porni spre uşă.

— Poate că unul dintre ei ştie ceva despre vandalismul de

la clinica ta, spuse el. Ar
trebui să discutăm cu ei.

— Cred că m-am cam
grăbit, recunoscu Jake.
E cineva bolnav sau
rănit, Eiliott? Mike,
poate ar trebui să arunci
o privire.

Eiliott dădea din cap,
insistent.

— Nu-i nimic de

soiu-ăsta, spuse el. Vreau să zic, nu-i rănit nimeni.

Se întoarse şi strigă cuiva de afară:

— Auzi, băieţi, are pistol! E marfă sau ce?

Se răsuci la loc chiar când Michelle se apropia de el.

Îi văzu picioarele şi

imediat îşi mută privirea.

— Nu, don'şoară, vreau să zic, nu, domnişoară doctor Mike, nimeni n-are nevoie să vă consulte. Vreau să zic, la toţi ne place să ne uităm la dumneavoastră… adică nu, nu asta vreau să

zic… Vreau să zic doar că nu, nimeni nu-i nici bolnav, nici nimica. Pe cinstitelea.

Eiliott se înroşise ca racul. Se vedea clar că era peste puterile lui să rămână coerent în prezenţa unei femei frumoase. Theo îl înţelegea perfect.

— Ştii ceva în legătură cu vandalismul? îl întrebă ea.

— Nu, don'şoară, nu ştiu, şi am întrebat pe ici pe colo, aşa cum tata dumneavoastră i-a zis lu' tata meu să-mi zică să fac. Nimenea nu ştie nimic, şi-i cam ciudat,

fiindcă de-obicei, când copiii fac o poznă din-astea, le place să se laude. Înțelegeți ce vreau să zic? Numai că acuma nu se laudă nimeni. Nimeni cu care-am vorbit nu ştie nimic. Pe cinstitelea.

— Atunci de ce-ai venit aici, Elliott?

Băiatul nu-şi mai putea lua ochii de la Michelle, dar putu arăta cu degetul spre Theo.

— Aă... păi, ştiţi, noi toţi speram... ăă, adică, dacă nu se supără... ăă, poate că domnul antrenor Buchanan ar vrea să vină afară acum, ca să-i cunoască pe

câţiva din echipă.

Michelle era sigură că nu auzise bine.

— Ce-ai spus?

— Poate domnul antrenor Buchanan vrea să vină afară acuma, ca să-i cunoască pe câţiva băieţi din echipă.

Clipi din ochi.

— Domnul *antrenor*

Buchanan?

Theo nu mai ştia ce să spună. De unde Dumnezeu îi venise lui Elliott ideea...? apoi îi căzu fisa şi izbucni în râs.

— Era un puşti...

Elliott îl întrerupse, strigând pe uşă afară:

— Vine dom'

antrenor! Fiţi pe fază!

Jake îl înghionti pe Theo între omoplaţi.

— Fă un pas afară, fiule, şi vezi ce-i cu tot tărăboiu' ăsta.

— E o neînţelegere, spuse Theo, în timp ce Michelle mergea spre uşă.

O urmă şi tocmai se

pregătea să-i explice – dar, în clipa când ieşi la soare, izbucniră urale răsunătoare. Theo privi în jur cu uimire. Parcarea era plină de maşini şi camionete cu băieţi, cel puţin patruzeci la număr, şi toţi strigau şi fluierau.

Patru fete blonde şi

ţanţoşe porniră înainte ca trase de aceeaşi sfoară. Erau îmbrăcate la fel, cu şorturi albe şi tricouri roşii. Una dintre ele avea o pereche de pompoane roşii cu alb, şi le dădea tonul celorlalte.

— Daţi-mi un *B!* strigă ea şi fu prompt

răsplătită cu un chirăit general:

— *B!*

— Dați-mi un *U*, dați-mi un *K*, dați-mi u n *A*, dați-mi un *N*, dați-mi un *A*, dați-mi un *N!* Ce litere?

— Habar n-am, răspunse sec Theo.

— Bukanan! mugi

gloata.

Michelle izbucni în
râs. Theo ridică mâinile,
încercând să-i
liniştească.

— Nu sunt
antrenorul vostru! strigă
el, Ascultaţi-mă! E c
neînţelegere. Puştiul
ăla…

Degeaba. Nimeni nu

le dădea atenţie protestelor lui. Adolescenţii exuberanţi veneau în fugă spre el, strigând toţi în acelaşi timp. Cum naiba scăpase situaţia aşa de sub control? Îl simţi pe Jake punându-i o mână pe umăr, şi întoarse capul spre el. Bătrânul

zâmbea cu gura până la urechi.

— Bine ai venit în Bowen, fiule.

Capitolul 13

Theo încercă să lămurească neînțelegerea, dar băieții, într-un plin avânt de testosteron, nu-l lăsau să scoată o vorbă, înconjurându-l şi strigând unul mai tare ca altul. Voiau ca

antrenorul să afle ce talente aveau şi pe ce poziţii doreau să joace. Un băiat numit Moose se împinse până în faţă şi-i spuse lui Theo că ar fi fost un bun fundaş. După proporţiile lui, părea să poată acoperi tot terenul. Michelle nu-i era de prea mare

ajutor. Nu se mai putea opri din râs. Apoi, un băiat vru să se uite mai de aproape la pistolul lui Theo.

Reacţia acestuia fu rapidă, instinctivă. Îl apucă pe băiat de încheietura mâinii şi-l împinse. Băiatul căzu în genunchi.

— Mişto reflexe, dom' antrenor! comentă Moose.

— Înapoi, băi copii! strigă Jake. Lăsaţi-i pe dom' antrenor şi pe Mike s-ajungă la maşină. Gata, duceţi-vă acuma. Daţi-vă din drum. Tre' să se ducă la clinica lui Mike, pentru

ca dom' antrenor să-
nceapă investigaţiile.

Faptul că-l numea pe
Theo „dom' antrenor"
complica şi mai mult
lucrurile – şi, după
zâmbetul de pe chipul
lui, Theo îşi dădu seama
că anume o făcea.
Renunţă să mai dea
explicaţii şi se aşează la

volan, dând doar din cap la ceea ce-i spuneau.

— Mda, bine, centru, spuse el, în timp ce închidea portiera.

— Ce centru? întrebă Michelle.

— Puştiul ăla cu cercel vrea să joace pe centru.

Michelle îşi muşca

buzele ca să nu izbucnească în râs, dar în timp ce ieşeau din parcare Theo fu salutat cu noi ovaţii, iar Michelle nu se mai putu stăpâni.

— Daţi-mi un *B!*

— Ştii de ce-au nevoie copiii ăştia? întrebă el.

— Lasă-mă să ghicesc. De-un antrenor de fotbal.

— Nu, au nevoie de-un profesor de engleză, care să-i învețe ortografia.

— Se bucură că eşti aici, atâta tot, spuse ea oftând, în timp ce-şi ştergea lacrimile.

— Ascultă, n-am făcut decât să cumpăr benzină, şi puştiul ăla m-a luat drept antrenor.

— Vor fi foarte dezamăgiţi că i-ai dus de nas. O, Doamne, de mult n-am mai râs aşa de bine.

— Mă bucur că ţi-am putut fi de folos, replică

el sec. Spune-mi ceva. Cum de nimeni din oraşul ăsta nu ascultă ce spun?

— Sunt prea ocupaţi să te impresioneze. Ai să-l laşi pe Andy Ferraud să joace fundaş anul ăsta?

— Ce-am mai râs.

— Are braţe bune.

Theo opri maşina la intersecţie şi se întoarse spre Michelle.

— Am venit la pescuit.

După câteva secunde, Michelle îşi dădu seama că maşina nu se mai mişca. Theo aştepta să-i dea îndrumări, iar ea stătea tăcută, privindu-l.

— La-o fa stânga, îl instrui. Clinica mea e pe drumul ăsta, mai încolo. Dacă o ţii tot înainte, ajungi la mine acasă. E mică, are două dormitoare… Nimic pretenţios…

După câteva clipe, adăugă:

— Vorbesc aiurea,

este? Ce ciudat… Cred că prezența ta mă tulbură.

— Și de ce ți se pare ciudat?

— *Eu* ar trebui să te tulbur. În fond…

— Ce?

— Te-am văzut gol.

— Și ai fost, evident, impresionată.

— Apendicele tău m-a impresionat.

— Sunt gata de orice, ca să fac o femeie frumoasă să mă ia în seamă, remarcă el, cotind la stânga.

— Asta-i clinica mea.

I-ar fi fost greu să n-o observe. Clinica era singura clădire de lângă

drumul neasfaltat. Theo intră în parcarea din spate şi opri lângă un sicomor uriaş.

Ramurile copacului învăluiau acoperişul. Era un dezastru aşteptând să se întâmple.

— Ar trebui să chemi pe cineva să mai tundă

din crengile astea. La prima furtună mai puternică, rişti să rămâi fără acoperiş.

— Ştiu. E pe lista de priorităţi.

Clinica era o clădire mică, paralelipipedică, de piatră, proaspăt zugrăvită în alb. Uşa din faţă era neagră şi,

deasupra mânerului aflat în mijloc, avea prinsă o placă neagră cu numele lui Michelle gravat cu litere aurii. Aleea pietruită era flancată de geranii în două urne de ciment răsturnate şi sparte. Michelle îl conduse până la intrarea din

spatele clădirii. Acolo Theo văzu nişte pungi de gunoi rupte şi o pubelă metalică răsturnată.

— Abia terminasem de vopsit uşa, şi uite ce mi-au făcut.

Pe uşa vopsită în alb fusese scris cu spray cuvântul „curvă” –

ortografiat corect, observă Theo. Michelle îi arătă butelia de spray aruncată pe jos.

— Au luat vopseaua din magazia de materiale.

Theo se uită din nou prin curte, apoi îi făcu loc lui Michelle să descuie. Înăuntru se

aflau trei cabinete de examinare, toate părând intacte. Pe lângă mâzgălelile cu spray de pe pereţi, mesele şi dulapurile fuseseră lăsate în pace. Uşile erau deschise şi materialele împrăştiate, dar nu păreau să fi avut loc mari distrugeri.

În cabinetul ei, însă, situaţia stătea altfel. Theo fluieră încetişor. Încăperea părea devastată de un ciclon. Biroul zăcea pe o parte, cu sertarele smulse şi sparte, şi peste tot erau aruncate hârtii.

— Încă n-am apucat să strâng, spuse

Michelle. Am aruncat c
singură privire şi l-am
sunat pe Ben.

Theo văzu o canapea
veche, pe care unul
dintre vandali o
ciopârţise cu un cuţit.
Pielea bordo era tăiată
fâşii-fâşii, iar umplutura
ieşea în smocuri.

— Uite ce-au făcut cu

uşa, nemernicii. Îmi ţin cabinetul închis, dar nu încui niciodată uşa. Era de ajuns să răsucească mânerul, şi când colo, a trebuit neapărat să mi-o spargă.

— Poate tocmai se lămuriseră că nu ţii droguri aici.

— Şi asta i-a scos din

minți?

— Posibil.

Michelle porni pe culoar.

— Aşteaptă numai să vezi în faţă. E şi mai rău.

Theo rămase în uşa cabinetului, privind distrugerile.

— Ce faci?

— Reconstitui sistemul.

— Ce sistem?

Clătină din cap.

— Cum se face că fratele şi tatăl tău încă n-au început curăţenia? Jake mi-a spus că s-a oferit, dar nu l-ai lăsat să se atingă de nimic. De ce?

— Trebuie să pun fişele în ordine mai întâi, sau cel puţin să-i supraveghez. Informaţiile despre pacienţi sunt confidenţiale şi trebuie să mă asigur că toate hârtiile ajung în dosarele lor.

— Parcă înţelesesem

că abia ai deschis clinica asta.

— Aşa e.

— Şi-atunci, de unde-au apărut atâtea fişe?

— Sunt fişele rămase de la doctorul Robertson. A plecat din Bowen acum două luni şi mi-a pasat mie toţi

pacienţii. Ştiam că nu putea suferi oraşul, iar pacienţii şi i-a lăsat cu fundu-n baltă. I-a spus tatei că viaţa e prea scurtă ca să şi-o irosească lucrând, citez, într-un „sat prăpădit, uitat de Dumnezeu“.

— Cu atitudinea asta, cred că pacienţii

mureau după el, comentă Theo.

— Mda, nu-l prea simpatizau şi se duceau să-l consulte numai când îi ajungea disperarea. Ştiau ce părere avea despre oraşul nostru… şi despre ei sau, mai bine-zis, despre noi. Eşti gata

să vezi cabinetul din față?

— Sigur.

O urmă pe hol, dând colțul spre oficiul surorilor din spatele recepției.

Geamul despărțitor era spart, iar cioburile zăceau pe jos. Lângă fișier era o fereastră,

spartă şi ea. Theo se apropie încet, apoi coborî privirea spre podea şi dădu din cap.

— Fii atent pe unde calci, îl preveni Michelle.

Deşi nu părea posibil, oficiul arăta şi mai rău. Tăblia fusese smulsă din perete şi

aruncată peste un maldăr de dosare şi hârtii. Tapiţeria de pe fotoliile de la recepţie era sfârtecată şi ea.

Toate erau stricate prea rău ca să mai poată fi reparate. Theo tocmai se uita în oficiul surorilor, când Michelle spuse:

— Slavă Domnului
că tocmai intru în
vacanţă.

— O sa dureze mai
mult de două săptămâni
până pui la punct din
nou clinica.

— Vor veni două
prietene de-ale mele din
New Orleans. O să ne
ajungă o zi ca să punem

fişele în ordine. Sunt surori şi ştiu să se descurce. Pe urmă, John Paul şi tăticul mă vor ajuta la zugrăvit. Am timp destul, adăugă ea. Dar nu-mi ajung banii ca să înlocuiesc mobila.

Ridică un scaun şi îl puse lângă perete, apoi se aplecă să îndese la loc

vata albă a umpluturii.

— Îţi împrumut cu plăcere nişte bani.

Era cel mai neinspirat lucru pe care l-ar fi putut spune. Michelle se ridică brusc, cu o expresie în care se vedea dar că se simţea jignită.

— N-am nevoie de

banii tai. În Bowen, suntem solidari. Nu aşteptăm să ne salveze străinii.

— Vorbeşte mândria din tine. Încercam doar să...

— Să ajuţi o cuconiţă la ananghie? Nu vreau să par grosolană, dar eşti străin, şi nu înţelegi

cât de important e pentru noi să ne putem descurca singuri.

— Mi-ai salvat viaţa şi nu voiam decât să…

Expresia ei încruntată îl opri.

— Ai dreptate. Nu înţeleg, dar n-am să mai insist. Am să mă scuz, chiar. N-am vrut să te

jignesc.

Faţa lui Michelle se mai îmblânzi.

— Ascultă, ştiu că ai intenţii bune, dar problema asta nu te priveşte. E problema mea şi am să mi-o rezolv singură.

Theo ridică mâinile.

— Perfect. Rezolv-o

Şi-acum, ia spune-mi, ce-a zis şeful poliţiei? Are idee cine-a făcut treaba asta?

— Încă nu. Chiar dacă-i prinde pe puşti, tot n-o să se poată acoperi pagubele. Nimeni de-aici nu prea are bani. Majoritatea familiilor trebuie să

lucreze în câte două slujbe ca să aibă din ce trăi.

Theo arătă cu capul spre recepţie.

— Arată destul de rău.

— Este, dar am să-mi revin.

— Şi asigurarea?

— O să mă ajute, dar

nu va ajunge pentru toate cheltuielile. A trebuit să trec o avere pe asigurarea pentru reclamaţiile pacienţilor, şi nu mi-a mai rămas mult.

Fără să se întrerupă, schimbă subiectul:

— Ai nevoie de ajutor la cutia aia?

— Nu.

— Poţi s-o laşi în holul din spate şi să pleci. Peştele n-o să muşte la ora asta, dar poţi să te duci acasă la tata şi să te instalezi.

Încerca să scape de el şi nu era deloc subtilă. Se vedea clar că nu ştia cu cine avea de-a face.

Theo era la fel de încăpățânat ca ea, și se hotărâse deja să nu plece nicăieri.

— Cred c-am să stau la tine… dacă n-ai nimic împotrivă.

— De ce?

— Precis ești o bucătăreasă mai bună.

— În ultima vreme,

nu prea mai am timp pentru gătit.

— Vezi? Deja eşti mai bună. Haide, am să descarc cutia aia, şi pe urmă putem merge la tine. Vreau să-ţi văd casa, să-mi despachetez şi să mă schimb de costumul ăsta.

Încercă să plece, dar

Michelle îi tăie calea.

— De ce?

— De ce – ce?

Stăteau față-n față. Theo o domina cu statura lui, dar Michelle nu părea deloc intimidată.

— De ce vrei să stai la mine? La tata e mai mult spațiu.

— Mda, dar tu eşti mai drăguţă, şi mi-a spus că pot să aleg. La el sau ta tine. Prefer la tine. Ospitalitatea de provincie, una, alta… n-ar fi frumos să mă refuzi.

— Ospitalitatea din sud, vrei să zici, dar tot nu mi-ai spus…

O întrerupse.

— Lasă-mă să mă instalez, să beau ceva rece, şi pe urmă am să-ţi spun ce părere am despre toată porcăria asta.

Se duse la maşină, scoase cutia din portbagaj şi o puse pe jos, în holul din spate,

după care o aşteptă pe Michelle să stingă luminile.

— Ar trebui să rămân aici şi să încep curăţenia, spuse ea fără convingere.

— Când vin prietenele tale?

— Poimâine.

Theo dădu din cap.

— Şi dacă aş chema şi eu un prieten ca să arunce o privire mai întâi?

— De ce?

— Ca să-mi spună dacă am dreptate sau nu. Ia-ţi liber în seara asta, Michelle. Pe urmă, ne vor ajuta şi fratele şi tatăl tău. N-o să ne ia

prea mult timp.

— Ai venit aici ca să pescuieşti.

— Mda, şi voi pescui. Acum pot să beau şi eu ceva rece?

Dând din cap, Michelle închise uşa după ei şi porni spre maşină,

— Cooper mi-a spus

că la telefon păreai speriată.

— Eram… eram atât de speriată, că mi-era frică şi de umbra mea.

Se întrerupse, zâmbind.

— Îmi joacă feste imaginaţia.

— De ce?

— Mi s-a părut că

intrase cineva la mine-n casă, în noaptea trecută… în timp ce dormeam. Am auzit un zgomot, m-am sculat şi m-am uitat peste tot, dar n-am găsit pe nimeni ascunzându-se prin colţuri sau sub pat. S-ar fi putut să fie John Paul. Obişnuieşte să treacă pe

la ore ciudate.

— Şi nu fusese fratele tău?

— Nu pot fi sigură. S-ar putea să fi plecat chiar înainte de a-l striga. Probabil a fost doar un coşmar, sau a trosnit ceva prin casă. Am avut chiar impresia că umblase cineva la

biroul meu. E în bibliotecă, lângă living.

— De ce crezi asta?

— Telefonul e întotdeauna în colţul din dreapta, spate, al biroului… am obsesia de a-mi ţine liber centrul ca să lucrez mai c u spor, dar când am coborât, azi dimineaţă,

primul lucru pe care l-am observat fusese telefonul. Fusese mutat.

— Şi altceva?

— Am senzaţia că m-a urmărit cineva.

Clătină din cap. Ideea părea de-a dreptul absurdă.

— Hai că-s de-a dreptul paranoică.

Capitolul 14

Theo n-o găsea deloc paranoică şi nu râse. Din păcate, în drum spre casă, expresia lui nu arăta cu nimic ce-i trecea prin minte.

— Asta e? întrebă el, arătând spre casa de la cotitură.

— Da. A mea e singura casă din tot cvartalul.

Theo zâmbi.

— Casa ta e la margine de drum, nu într-un cvartal urban.

— După standardele din Bowen, ăsta se numeşte cvartal.

Împrejurimile erau

incredibil de frumoase. Parcarea era înconjurată de copaci mari. Casa de lemn avea o verandă lată, cu coloane, şi trei lucarne pe acoperiş. La o sută de metri mai în spate se întindea o apă. În timp ce intra cu maşina pe alee, Theo văzu alţi copaci

crescând strâmb pe malul lacului.

— Aveţi mulţi şerpi pe-aici?

— Cât de cât…

— Şi în casă?

— Nu.

Oftă uşurat.

— Nu pot să sufăr şerpii.

— Nu cunosc prea

mulţi oameni cărora să le placă.

Theo dădu din cap, apoi o urmă pe trotuar, spre treptele din faţă. Observă că Michelle avea pasiunea florilor. În ferestrele care încadrau uşa erau lădiţe cu flori, iar altele creşteau împrejurul

verandei, în glastre de ceramică din care atârnau cârcei de iederă. Michelle descuie uşa şi intră. Theo îşi puse geanta în antreu, lângă un scrin vechi, şi se uită în jur. După toate aparenţele, casa fusese restaurată cu mult efort.

Lemnăria şi podelele

din lemn de esenţă tare erau lustruite iar pereţii zugrăviţi într-un alb-gălbui ca untul. Theo simţi mirosul de lac proaspăt. Îşi rezemă undiţa de un perete, închizând uşa în urma lui. Când o încuie, observă cât de slabă era broasca.

Deschise uşa din nou, se lăsă pe vine şi se uită după urme de forţare. Nu văzu nicio zgârietură suspectă, dar trebuia să fie înlocuită cât mai curând.

În stânga se afla o mică sufragerie mobilată cu o masă şi scaune de mahon şi un

gheridon frumos lucrat, pe peretele din faţa ferestrei. Covorul punea o pată de culoare, roşu cu modele galbene şi negre. La dreapta intrării se afla sufrageria.

O canapea bej stătea faţă-n faţă cu două fotolii, în dreptul

şemineului de piatră.

Pe un alt covor colorat era pus un cufăr, în faţa canapelei, iar pe această măsuţă de cafea improvizată stăteau teancuri de cărţi. În fundul livingului se afla un glaswand prin care se vedea biroul.

— Casa are formă

perfect pătrată, spuse Michelle. Poţi intra dir sufragerie în bucătărie şi camera pentru micul dejun, treci prin holul din spate până în biroul meu, apoi intri prin glaswandul ăsta, în living. Nu conţine nicio fundătură şi-mi place aşa.

— Unde-s dormitoarele?

— Scara e în holul din spate, lângă spălătorie, iar sus am două dormitoare. Sunt mari, dar mai trebuie să finisez podelele şi pereţii. Baia va trebui s-o folosim alternativ, dacă n-ai nicio obiecţie.

Sau poţi folosi baia de la parter, dar cea de sus are şi o maşină de spălat şi un uscător. Când termin renovările, am s-o împart în două.

Casa lui Michelle era mobilată simplu, dar totul era plin de gust, neaglomerat, ca o reflectare a personalităţii

ei.

— Asta-i Maitland-Smith? întrebă Theo, apropiindu-se de masa din sufragerie.

— Te pricepi la stilurile de mobilă?

— Mda. Îmi plac lucrăturile fine. Deci, e un Maitland-Smith?

— Nu, e un Johr

Paul.

Câteva secunde, Theo nu recunoscu numele, apoi își dădu seama că fratele ei făcuse mobila.

— E imposibil să le fi lucrat fratele tău.

— Ba da. El le-a făcut.

— Michelle, asta-i o

operă de artă.

Mângâie tăblia mesei, ca şi cum ar fi fost fruntea unui copil. Michelle îl privea, mulţumită că admira munca fratelui ei.

Mahonul era neted ca marmura şlefuită.

— Incredibil, şopti Theo. Ce lini

extraordinare…

Se aplecă să privească dedesubt. Picioarele erau sculptate ornamental, cu modele uluitoare. Era perfectă. Toate liniile erau ireproşabile.

— Cine l-a învăţat?

— A învăţat singur.

— Aiurea.

Michelle râse.

— În unele privințe, fratele meu e un perfecționist. Are cu siguranță talent, nu-i așa?

Theo nu terminase de examinat garnitura. Se ridică și luă în mână un scaun. Îl întoarse cu picioarele în sus,

fluierând.

— Niciun cui sau şurub, nicăieri. Mamă, Doamne, ce n-aş da să pot şi eu să lucrez aşa. Dacă ai grijă de el, scaunul ăsta o să reziste secole de-a rândul.

— Lucrezi tâmplărie.

Michelle nu ştia de ce, dar gândul la Theo

lucrând ceva manual o surprindea.

Părea să contravină celor pe care le ştia despre el.

Privind-o, Theo îi văzu surprinderea.

— De ce?

— Nu pari genul care să lucreze cu mâinile.

— Zău? Şi ce gen
par?

— Wall Street…
costume de comandă…
valeţi. Ştii, băiat de la
oraş.

— Greşeşti. Unele
dintre cele mai reuşite
lucrări ale mele le fac cu
mâinile.

Cu un zâmbet,

adăugă:

— Vrei o demonstraţie.

Aluzia sexuală nu-i scăpă lui Michelle.

— Trebuie să încui uşa dormitorului la noapte?

Expresia lui se întunecă imediat.

— Nu, nu ţi-aş viola

niciodată intimitatea. Şi-n plus…

— Da?

Theo îi făcu cu ochiul.

— Dacă-mi joc bine cartea, ai să vii tu la mine.

— La fel de obraznic eşti cu toate femeile pe care le întâlneşti,

domnule Buchanan?

Theo râse.

— Nu ştiu ce m-a apucat, Michelle. Am impresia că-l scoţi la lumină pe diavolul din mine.

Michelle îşi dădu ochii peste cap.

— Cinstit, continuă el, îmi place să lucrez cu

mâinile. Îmi place să construiesc… sau, în orice caz, îmi plăcea mai demult. Recunosc că nu-s prea priceput.

— Ce-ai construit?

— Ultimul meu proiect a fost o căsuță pentru păsări, cu etaj. Am construit-o acum patru ani, dar nu mi-a

reuşit. Păsările nici nu
se apropie de ea. Mor de
foame, Michelle. Ce-ai
fi să te invit la cină?

— Aş prefera să stau
acasă în seara asta. Dacă
n-ai nimic împotrivă.
Eşti oaspetele meu…

— Îţi convine sau
nu?

— De fapt, este

destul de plăcut să găzduiesc sub acoperişul meu un avocat de la Departamentul Justiţiei. Poate-ai să ţii lupii la respect.

— Totuşi, ai să încui uşa dormitorului, nu?

— Adevărul e că nici n-are încuietoare. Vino

cu mine. Am să-ți arăt unde ai să dormi și poți să te schimbi până mă duc să văd ce am prin frigider.

Theo își luă geanta și o urmă în bucătărie. Era o încăpere luminoasă și veselă, de două ori mai mare decât sufrageria. În locul pentru micul

dejun se găsea o masă veche de stejar cu patru scaune pliante stropite cu vopsea. Deasupra chiuvetei vechi, emailate, se deschideau trei ferestre cu câte două canaturi, iar în depărtare se vedea un ponton întinzându-se peste apa mâloasă a

lacului. O barcă de aluminiu era legată de un stâlp al debarcaderului.

— Pescuieşti de pe pontonul ăla?

— Uneori. Dar preferă pontonu1 tatălui meu. Acolo se prinde mai mult peşte.

Holul din spate avea

trei uşi. Una dădea pe veranda cu plasă, cealaltă într-o baie proaspăt zugrăvită, iar a treia ducea în garaj.

— La etaj mai e o baie. Dormitorul tău e pe stânga.

Theo nu urcă imediat la etaj. Îşi lăsă geanta pe trepte, verifică

încuietoarea uşii din dos, clătinând din cap, pentru că era atât de slabă încât ar fi putut-o forţa şi un copil de zece ani. Apoi examină ferestrele de la parter. Când reveni la bucătărie, spuse:

— Oricine ar fi putut să intre pe fereastră.

Niciuna nu era blocată.

— Ştiu. De-acum încolo am să le ţin închise.

— Nu vreau să te sperii, continuă el, dar în ceea ce priveşte vandalismul…

— N-ai vrea să mâncăm mai întâi? Am avut o zi stresantă.

Michelle se întoarse spre frigider. Auzi treptele scârțâind, în timp ce Theo urca la etaj. Patul vechi de fier din camera de oaspeți avea o saltea denivelată, iar Michelle știa că picioarele lui Theo urmau să ajungă până peste tăblie. Mai știa și

că n-avea să sufle o vorbă despre condiţiile inconfortabile. Theo reveni îmbrăcat cu o pereche de blugi vechi, decoloraţi, şi un tricou gri care cunoscuse vremuri mai bune. Tenişii, cândva albi, erau şi ei cenuşii, iar unul avea o gaură în

vârf. Michelle îşi spuse că arăta incredibil de sexy.

— Ce găseşti amuzant?

— Mă aşteptasem să ai jeanşi călcaţi la dungă, cred, spuse ea. Glumesc, se grăbi să adauge, când îl văzu încruntându-se. Îţi stă

de minune… cu excepţia pistolului.

— Îl voi da înapoi cu plăcere. Nu-mi plac armele de foc, dar autorităţile din Boston au insistat să-l port asupra mea până se potoleşte agitaţia stârnită de ultimul meu caz.

— A trebuit vreodată
să împuşti pe cineva?

— Nu, dar nu disper,
zâmbi el răutăcios. Pot
să iau mărul ăsta?

Muşcă din măr, fără
să aştepte permisiunea.

— La naiba, mi-e o
foame… Ce pregăteşti?

— Peşte prăjit cu
legume şi orez. Îţi

place?

— Nu ştiu. Pare c mâncare cam prea sănătoasă pentru mine. Prefer alimentele sintetice.

— Păcat. La mine-r casă vei mânca igienic.

— Ce-ar fi ca, după cină, să stăm jos şi să vorbim despre viaţa ta?

— De pildă?

— De pildă, cine din oraşul ăsta ar vrea să ţi-o tragă… Scuză-mă, am vrut să zic: „cine-ţi poartă ranchiună“.

— Am auzit altele şi mai rele la viaţa mea, replică Michelle. Nici eu nu eram prea ferecată la gură. Am învăţat să

vorbesc colorat de la fraţii mei. Tăticul zicea că puteam face să roşească până şi un om în toată firea, dar m-a dezvăţat de mică.

— Cum? Ţi-a spălat gura cu săpun?

— A, nu, nu aşa ceva…

Michelle deschise

robinetul şi începu să spele ceapa verde.

— Mi-a spus doar că, de fiecare dată când vorbesc urât, mama plânge.

— Deci, a folosit metoda vinovăţiei.

— Exact.

— Totuşi, tatăl tău vorbeşte despre ea ca şi

cum…

— Ca şi cum l-ar aştepta acasă.

— Da.

Michelle dădu din cap.

— Îi place să se sfătuiască împreună.

— Cum a murit?

— A suferit un atac masiv de apoplexie

când era în durerile facerii, cu mine. Nu şi-a mai revenit niciodată, şi până la urmă a murit.

Telefonul sună, întrerupându-i. Era Jake, vorbind de la Lebădă. Din apropiere se auzea zgomot de pahare. Theo îşi termină mărul, privind în jur

după ceva de ronţăit. Cum putea să bea o bere rece fără nişte chipsuri de cartofi? I se părea o crimă.

— Se poate? întrebă el, arătând spre dulapuri.

Michelle făcu un semn afirmativ, iar Theo începu să caute. La

telefon, Jake vorbea
aproape numai el. Din
când în când, Michelle
încerca să strecoare şi ea
câte un cuvânt.

— Dar, tăticule…
tocmai reparam… Da,
tăticule, înţeleg… Bine.
O să mă duc imediat…
De ce trebuie să vină şi
Theo cu mine? Cinsti

tăticule, omul ăsta a
venit aici ca să
pescuiască… Nu. Nu te
contrazic… Am înțeles.
Da, am să te sun imediat
ce ne întoarcem.

Apoi râse, cu un
sunet atât de vesel încât
îl făcu pe Theo să
zâmbească.

— Nu, tăticule, nu

cred că Theo mai vrea din gumbo-ul tău.

După ce închise, puse peştele la loc în frigider.

— Îmi pare rău, dar cina va trebui să mai aştepte. Daryl Waterson are probleme cu mâna, iar tăticul m-a rugat să mă duc până la el ca să-l

examinez. Aş insista să
stai aici şi să te relaxezi,
dar maşina mea a rămas
la Lebădă, iar tăticul e
de părere că ar trebui să
vii şi tu cu mine. Ai
ceva împotrivă?

— Nicio problemă,
răspunse Theo. Daryl e
tatăl băiatului ăluia
înalt? Cum îl chema?

— Elliott. Şi, da, Daryl e tatăl lui.

— Poate trecem pe la un McDonald's pe drum. Să luăm nişte cartofi prăjiţi şi un Big Mac.

— Chiar nu-ţi pasă de colesterol?

Tonul pe care-i pusese întrebarea îl făcu

să râdă. Păruse copleşită.

— Cum să nu-mi pese? Deci, cum rămâne?

— În Bowen nu-i niciun McDonald's.

Theo urcă la etaj să-şi ia cheile maşinii, apoi o aşteptă la uşa din faţă până-şi aduse trusa

medicală.

— De-acum încolo, spuse el în timp ce închidea uşa şi se asigura că era bine încuiată, toate uşile vor fi asigurate. E clar?

— Da, e clar, răspunse Michelle, punându-şi trusa pe bancheta din spate.

În timp ce ieşea în marşarier de pe alee, Theo spuse, aruncându-i o privire:

— Crezi că am putea să luăm din drum nişte…

— Nu.

— Nu ştii ce voiam să spun.

— Ba ştiu. Cartofi

prăjiți, burgeri cu grăsime…

— Chipsuri de cartofi.

— Conţin prea mult sodiu.

Pe când Michelle îi dădea instrucţiuni pe diversele drumuri fără indicatoare, Theo o întrebă:

— Tu nu-ți faci nicio plăcere, niciodată?

— Sunt medic, deci răspunsul cred că e nu.

— Medicii n-au voie să mănânce nimic bun la gust?

— N-aveam idee că oaspetele meu e aşa de smiorcăit. Tăticului îi plac mâncările

nesănătoase. Ai putea să te muţi la el.

— Şi cu ce se distrează oamenii de pe-aici?

Michelle ridică din umeri.

— Se duc la cinema, îşi povestesc anecdote pescăreşti, la Lebăda, iau cina, îşi vizitează

vecinii ca să compare recolta de roşii… Şi pe urmă, desigur, mai au distracţia favorită dintotdeauna a omenirii. Sexul.

— Poftim? întrebă el, convins că nu auzise bine.

— Sexul, repetă inocentă Michelle. Fac

sex. Foarte, foarte mult
sex.

Theo râse.

— Ştiam eu c-o să-mi
placă oraşul ăsta!

Capitolul 15

— Aia de la capătul drumului e casa lui Daryl, i-o arătă Michelle.

Theo ar fi parcat la bordură, dar nu exista aşa ceva. Nici alee nu era, aşa că trase maşina pe panta cu iarbă şi o

opri lângă un furgon Chevrolet vechi şi rablagit.

Casa de lemn, cu un etaj, avea mare nevoie de reparaţii. Treptele îndoite păreau pe punctul să se surpe.

Soţia lui Daryl, Cherry, îi privea prin plasa de la uşă. De cum

coborârâră din maşină, ieşi pe verandă şi le făcu cu mâna.

— Bine c-aţi venit, domnişoară doctor Mike. Pe Daryliar îl necăjeşte mâna. Nu-i place să se plângă, da-mi dau eu seama că-l doare rău.

Theo luă trusa

medicală a lui Michelle şi o urmă. După ce se şterse de şorţ, Cherry îi dădu mâna. Era o femeie simplă, la vreo patruzeci de ani, cu pielea brăzdată de intemperii, dar când zâmbea, devenea fermecătoare. Porecla, *Cherry,* se datora vizibil

părului ei roşcat.

— Am auzit despre dumneavoastră de la băiatul nostru cel mare, Edmondo. Nu cred că l-am mai văzut vreodată aşa de emoţionat, spuse ea. Este clar că l-aţi impresionat. Poftiţi în casă. Tocmai puneam masa pentru cină. A,

până nu uit să vă spun, s-ar putea să treacă şi domnul Freeland, ca să vă salute. A sunat acum douăzeci de minute.

— Domnul Freeland?

Numelei se părea familiar lui Theo, dar nu-şi amintea unde-l mai auzise.

— Profesorul de

muzică de la liceu, spuse Michelle.

Cherry îi conduse prin living şi sufragerie. Mobila era sărăcăcioasă şi uzată. În bucătăria mică se înghesuiau o masă lungă de stejar şi zece scaune, toate desperecheate. Daryl îi aştepta. Stătea aşezat în

capul mesei, dându-i să mănânce o banană băieţelului de pe scaunul alăturat. Acesta avea mai mult miez de banană pe faţă şi pe mâini decât în gură. Îşi văzu mama şi zâmbi larg, ştirb. Apoi, când o recunoscu pe Michelle, se întunecă imediat la

față.

Buza de jos începu să-i tremure. Michelle rămase pe loc.

— Azi nu facem injecții, Henry, îi promise ea.

Copilul izbucni în plâns. Cherry îl mângâie pe cap, împăcându-l cu o mână

de bomboane pe care i le puse în farfurie.

— De fiecare dată când ne vedem, îi fac câte ceva neplăcut lui Henry, spuse Michelle. Când am să-mi pot permite, voi angaja o soră ca să facă injecţiile.

Daryl se ridică şi-i întinse mâna lui Theo,

în timp ce Michelle făcea prezentările. Avea mâna şi antebraţul stâng bandajate până la cot.

— Luaţi loc lângă domnişoara doctor Mike, lângă teancul ăla de hârtii, până se uită la mâna lui Daryl, îl invită Cherry pe Theo.

Daryl împinse

hârtiile spre el.

— Big Daddy Jake s
a gândit că s-ar putea să
vă intereseze hârtiile
astea ale mele… fiind
avocat, aşa şi pe dincolo.

Theo, care ghicise
şiretlicul, dădu din cap
şi se aşeză. Michelle ştia
şi ea ce se întâmpla, dar
începu să examineze

totuşi mâna lui Daryl. După ce-i examinează culoarea degetelor, îl întrebă:

— Îţi schimbi bandajul în fiecare zi?

— Da, răspunse el, cu privirea îndreptată spre Theo. Mi-l schimbă Cherry.

— Mai avem destul

din tifonul pe care ni l-aţi dat ca să ne ajungă pentru încă o săptămână, adăugă Cherry. Şi ea îl privea atentă pe Theo, frământându-şi nervoasă şorţul în mâini.

Theo nu era sigur ce aşteptau de la el.

Michelle se hotărî să-l pună la curent.

— Daryl a lucrat la fabrica de zahăr a fraţilor Carson.

— După accident, m-au pus pe liber. De tot, aşa au făcut, explică el, frecându-şi bărbia.

— Accidentul s-a întâmplat în timpul

programului? întrebă Theo,

— Da, atuncea a fost.

— Daryl a lucrat douăojdoi de ani la fabrica aia, interveni şi Cherry.

— Întocmai, confirmă soţul ei. Am început în ziua când am împlinit şaptişpe ani.

Theo făcu calculului şi-şi dădu seama, şocat, că Daryl avea doar treizeci şi nouă de ani, cel mult patruzeci. Arăta cu zece ani mai vârstnic.

Era la fel de îmbătrânit ca şi casa lui. Avea părul brăzdat cu alb, bătături groase pe mâna dreaptă, şi umerii

aduşi.

— Vorbeşte-mi despre accident.

— Înainte, sau după ce vă uitaţi peste hârtii?

— Înainte.

— Bine. Am să vă spun pe scurt. Lucram la un tocător, şi i-am spus lui Jim Carson că nu mergea bine şi

trebuia să-l oprească şi să-l regleze, da' n-a vrut să m-asculte. Îi arde buza după bani şi-l înţeleg, desigur. Totuşi, mai bine m-asculta. Oricum, eu îmi făceam treaba, şi deodată cureaua de transmisie a scăpat şi toată drăcovenia a căzut

grămadă peste mine. Mi-a zdrobit toate oasele mâinii, nu-i aşa, Mike?

— Aproape toate, confirmă Michelle.

— Tu l-ai operat? o întrebă Theo.

— Nu, nu eu.

— Domnişoara doctor Mike a convins un chirurg de mâini din

New Orleans să mă aranjeze, spuse Daryl.

— Şi a făcut treabă bună, nu, Daryl? adăugă Cherry.

— Ba bine că nu. Datorită lui, am să-mi păstrez degetele. Pot deja să mi le mişc.

— E o minune, asta e, comentă Cherry.

— Jim Carson a trecut pe la mine, în spital. N-a fost o vizită de curtoazie, adăugă el. Mi-a spus c-am fost neglijent, fiindcă ştiam că maşinăria aia nu mergea bine, şi totuşi am continuat să lucrez cu ea. M-a făcut neserios şi m-a concediat.

— În fabrica asta nu există sindicat?

— A, nu, fraţii Carson mai degrabă ar închide-o, decât să permită un sindicat acolo. Se plâng că nu câştigă destui bani ca să acopere toate nevoile şi să mai plătească şi salariile, şi dacă ar mai

trebui şi să-i înveţe muncitori ce au de făcut, atunci mai bine închid toată şandramaua.

— Mereu ameninţă că se retrag şi închid fabrica, dacă le face cineva probleme, adăugă Cherry, ducându-se la chiuvetă

să spele copilul pe faţă.

— Ai un pix? o
întrebă Theo pe
Michelle. Vreau să fac
câteva însemnări.

Michelle îşi deschise
trusa medicală şi căută
printre instrumente.
Copilul o privea cu o
expresie de prudenţă
de-a dreptul comică.

În timp ce mama lui încerca să-i şteargă miezul de banană de pe degete, Michelle îi dădu lui Theo un blocnotes şi un pix. Theo îşi puse ochelarii şi începu să scrie.

— Cu compensaţia cum e? întrebă el.

— Jim mi-a zis că le-

ar creşte taxele de asigurare dacă aş cere şi că oricum nu m-aş califica, de vreme ce accidentul s-a întâmplat din vina mea.

— Daryl e îngrijorat pentru oamenii ceilalţi din fabrică, spuse Cherry. Dacă Jim Carson o închide, toţi

vor rămâne fără slujbă.

Theo dădu din cap, apoi luă hârtiile pe care le adunase Daryl şi începu să citească. Imediat, toate conversaţiile încetară, iar Daryl şi Cherry rămaseră în aşteptare.

Lui Theo nu-i luă mult timp până să

termine.

— Ai semnat vreo hârtie de încetare a lucrului? îl întrebă el pe Daryl.

— Nu.

— Nu uita să-i spui lui Theo şi despre avocat, îi aminti Cherry soţului ei.

— Ajung şi acolo,

spuse Daryl. Jim l-a
trimis pe Frank Tripp
să-mi vorbească.

— Toată lumea-i
spune Viermele, adăugă
Cherry, amestecând pe
aragaz tocana pentru
cină. Şi-n faţă-i zicem
Vierme. Vrem să ştie ce
părere avem despre ei.

— Gata, Cherry,

calmează-te şi lasă-mă
să spun eu, îi ceru încet
Daryl. Frank e avocat îr
St. Claire şi, dacă n-aş fi
acum la mine-n casă, ar
trebui să scuip după ce-i
rostesc numele. E un
borfaş de rând, asta e, şi
partenerul lui, Bob
Greene, la fel. Au o
firmă împreună şi

lucrează pe… cum îi zice, Cherry, scumpo?

— Contact…?

— Contract, spuse Theo.

— Da, ăsta-i cuvântu'. Lucrează pe contract lunar cu Carsonii, şi ei se ocupă de toate problemele care apar – probleme ca

mine.

— Ne întrebam… începu Cherry, apoi dădu din cap spre Daryl: zi tu, iubitule. Zi-i ce-ai pe suflet, cum te-a-nvățat Big Daddy.

— Bine. Cherry şi cu mine ne-ntrebam dacă n-ai putea să ne ajuți, de vreme ce şi mata eşti

avocat. O să-ți plătim, bun-înțeles. Nu primim nimic de pomană.

— Dar nu vrem nici să te băgăm în vreo belea, adăugă Cherry.

— Cum ați putea să mă băgați în belea? întrebă nedumerit Theo.

— De vreme ce încă nu ți-ai dat oficial

demisia din Departamentul de Justiţie şi n-ai semnat contractul de antrenor la şcoală, Big Daddy mi-a explicat că n-ai voie să iei bani.

— Fiindcă te plăteşte Departamentul, adăugă Cherry. Aşa-i? Sau Big Daddy doar îşi dădea cu

presupusu'?

— Dacă e de plătit vreo taxă, trebuie să ştiu suma, ca să-ncep să socotesc cum am să fac rost de bani, continuă Daryl.

— N-o să fie nicio taxă, îl asigură Theo.

— Va să zică, Big Daddy a avut dreptate?

— Da, minți el.

— Poți face ceva cu Carsonii? întrebă din nou Cherry, cu vocea plină de speranță, deși pe față avea o expresie îngrijorată.

— Fără să-i înfurii așa de tare încât să-nchidă fabrica, îi aminti Daryl. Big Daddy a

vorbit foarte frumos de talentele matale.

— Chiar aşa?

Lui Theo îi venea să râdă. Nu-şi imagina ce-ar fi putut spune Jake despre el. În niciun caz nu-i cunoştea talentele. Discutaseră numai despre pescuit.

— Ba bine că nu, şi s-

a gândit că ai putea sta niţel de vorbă cu Jim Carson pe seama mea. Ştii, să-i spui să fie rezonabil. În fiecare lună ne iau aşa de mult din leafă pentru asigurarea medicală, şi pe urmă nu ne lasă s-o folosim în caz de urgenţă. Nu mi se pare

corect.

— Nici nu este, îi dădu dreptate Theo.

— Poate vorbeşti cu fratele lui Jim, cu Gary. E mai mare, şi Jim face tot ce-i zice Gary. Gary e şefu', adăugă Cherry.

Theo dădu din cap.

— Nu sunt familiarizat cu legile din

Louisiana, începu el – şi imediat observă că pe chipul plin de speranţă al lui Daryl se aşternea resemnarea. Ceea ce înseamnă că trebuie să mă documentez, să vorbesc cu unii prieteni care-mi pot da sfaturi, adăugă, văzând cu plăcere că Daryl dădea

din cap şi zâmbea iar. Deci, uite cum propun eu să facem. Am să mă documentez, fac un plan, şi pe urmă stăm de vorbă şi-ţi spun ce posibilităţi ai. Între timp, nu cred c-ar fi bine să-i spui cuiva despre conversaţia noastră. Nu vreau ca

fraţii Carson sau
avocaţii lor să ştie că mă
ocup de asta. De acord?

— Da, răspunse
Daryl. N-am să suflu c
vorbuliţă.

— Dar Big Daddy
Jake? întrebă Cherry. El
ştie deja c-am stat de
vorbă cu dumneata.

— N-o să spuie la

nimeni, îi zise Daryl nevesti-sii.

Un copil o strigă, întrerupându-le conversaţia.

— Mami, domnul Freeland aşteaptă pe verandă. Poate să intre?

Apoi, alt băieţel, de vreo cinci sau şase ani, intră în fugă.

Avea chipul acoperit cu pistrui şi acelaşi păr cârlionţat ca al mamei sale.

— John Patrick, poftește-l pe domnul Freeland în bucătărie.

Băieţaşul nu-i dădu nicio atenţie. Se ghemuise lângă Michelle, agăţat de

brațul ei.

— N-ar trebui să vă mai deranjăm, spuse Theo, ridicându-se. Ți-am citit hârtiile, Daryl. Poți să le păstrezi.

— Doar n-o să plecați! interveni Cherry. Domnul Freeland a făcut atâta drum ca să… Vreau să

zic, nu se poate să
plecaţi fără să faceţi
cunoştinţă.

— Domnul Freelanc
are şi el vreo problemă
legală? o întrebă Theo
pe Michelle.

Zâmbind, Michelle
schimbă imediat
subiectul.

— John Patrick, îi

spuse ea copilului, el e
prietenul meu, Theo
Buchanan. A venit
tocmai de la Boston, ca
să pescuiască.

John Patrick dădu
din cap.

— Ştiu cine e. Toată
lumea ştie. Domnişoară
doctor Mike, puteţi să-i
spuneţi la fratele

dumneavoastră să mai
treacă pe-aici? Şi să-i
ziceţi lu' John Paul să se
grăbească fin'că mi-am
lăsat mingea-n curtea
din spate şi-am nevoie
de ea. Okay?

— Lois s-a întors?

— Băiatul aşa pare să
creadă, răspunse Daryl.
Cred c-o să facă ulcer,

de cât se-agită pentru
ea.

— N-am mai văzut-o
pe Lois de peste o lună,
da' John Patrick e tot
îngrijorat să nu apară pe
neaşteptate. Nu vrea să-
şi ia mingea din curtea
din dos până nu trece
iar John Paul pe-aici, şi
nici nu ne lasă pe nici

unul din noi să i-o aducem. Eu trebuie să-mi agăţ hainele la uscat lângă casă, numai ca să stea liniştit. John Patrick al nostru îşi face mereu griji, îi mai spuse Cherry lui Theo, ca şi cum asta ar fi explicat comportamentul bizar al copilului.

— John Patrick e
botezat după fratele
domnişoarei doctor
Mike, John Paul
interveni Daryl.

— Deci, îi spuneţi? o
rugă iar John Patrick pe
Michelle.

Michelle îl cuprinse
cu braţul.

— Imediat ce-l văd,

am să-i spun că ai vrea să mai vină. Şi acum, nu-ţi mai face atâtea griji, John Patrick,

— Okay… şopti copilul. Şi, omul care şade acolo…

— Theo?

John Patrick dădu din cap.

— Ce-i cu el?

— Pot să-l întreb ceva?

— Poţi să mă întrebi tot ce vrei, răspunse Theo.

Băiatul se întoarse spre el. Deşi nu avea experienţă cu copiii, Theo se aştepta să i poată face faţă unuia de numai şase ani.

— Ce vrei să ştii?

John Patrick nu era timid.

Se rezemă de piciorul lui Theo, îl privi drept în ochi şi spuse:

— Tăticul meu zice că Big Daddy Jake a zis că ai un pistol. Ai?

Întrebarea îl surprinse pe Theo.

— Da, am pistol, dar
n-o să-l mai păstrez
multă vreme. Îl voi da
înapoi. Nu-mi plac
pistoalele.

— Da-l ai la tine
acum?

— Da, îl am.

Fascinaţia copilului
era clară, iar Theo se
gândi să-i ţină o scurtă

predică despre pericolele prezentate de pistoale şi faptul că acestea nu erau jucării. Încerca să găsească o cale de a explica totul pe înţelesul unui copil de şase ani, dar John Patrick i-o luă înainte:

— Atunci, ai putea să vii afară?

— Vrei să intru în curtea din spate?

Solemn, băiatul dădu din cap. Theo aruncă o privire spre Michelle şi-i observă lucirea din ochii

— Okay? întrebă John Patrick.

— Mda, okay, acceptă Theo. Şi ce vrei

să fac când ajung acolo?

— Ai putea s-o împuşti pe Lois?

Theo se aşteptase la această întrebare, dar îl şocă totuşi teribil. Rămase fără replică.

— Nu, Theo n-o s-o împuşte pe Lois, interveni exasperat Daryl. Doar nu vrei ca

prietenul domnişoarei doctor Mike să aibă probleme cu legea, nu?

— Nu, tăticule, nu vreau.

— Mai bine aşa, spuse Michelle, bătându-l consolator pe umăr. Dacă Theo o împuşcă, Lois ar putea să se înfurie.

— E foarte rea când se înfurie, îi spuse John Patrick lui Theo.

Uşa cu plasă se trântea în ramă, bătută de vânt.

— Ia du-te şi spală-te pentru cină, îi spuse Cherry lui John Patrick.

Băieţelul îl privi dezamăgit pe Theo,

apoi se duse la chiuvetă.

— E un băieţaş cam sângeros, nu-i aşa? îi şopti Theo lui Michelle.

— E un dulce, replică ea.

— Eu în locul lui Lois, aş fugi în pădure.

Uşa se trânti din nou, şi deodată podeaua începu să vibreze sub

picioarele lui Theo. Suna ca şi cum prin living ar fi alergat o turmă de bizoni. Imediat, în bucătărie năvăli o ceată de băieţi de diferite vârste.

Domnul Freelanc intră ultimul. Elliott trebui să se înghesuie lângă frigider ca să-i

facă loc. Freeland ar fi putut să fie luat drept un prieten al băieţilor, dacă n-ar fi purtat cămaşă şi cravată.

Era doar puţin mai înalt de un metru şi jumătate, şi slab ca o trestie. Purta ochelari cu rame groase de baga care-i tot alunecau pe

nas. Şi-i împingea mereu în sus cu vârful degetului arătător.

— Domnul Freelanc e profesorul de muzică de la liceu, explică Daryl.

— Încântat de cunoştinţă, domnule Freeland.

— Te rog, numeşte-

mă Conrad, insistă acesta. Cherry, Daryl... adăugă, salutându-i din cap. Mike...

— Conrad, răspunse Cherry. Ce face Billie?

— Billie e nevastă-mea, îi explică el lui Theo. Şi face bine. Copilul nu ne mai trezeşte decât o dată pe

noapte, aşa că dormim amândoi mai mult. Billie vă trimite salutări.

— Băieţi, daţi-vă la o parte şi lăsaţi-l pe domnul Freeland să ia loc lângă Theo, ca să poată sta de vorbă, spuse Cherry.

În bucătărie se produse din nou

agitație, în timp ce copiii se așezau la masă. Theo se trase mai aproape de Michelle, pentru a-i face loc lui Conrad.

— Nu pot sta decât un minut, spuse Conrad, așezându-se. Billie mă așteaptă cu masa.

Apoi, întorcându-se spre Theo, adăugă:

— Daryl şi Cherry înţeleg cât de importantă e educaţia celor opt băieţi ai lor. Ar dori să-i vadă pe toţi urmând la colegiu.

Theo dădu din cap. Nu prea ştia ce să răspundă.

— Acum, Elliott are patru puncte în şcoală. Va încerca să obţină o bursă universitară, dar alea se primesc greu. E un băiat harnic şi foarte isteţ.

— Mulţumesc, Conrad, răspunse Daryl, ca şi cum pe el l-ar fi lăudat.

— Ne gândeam că poate Elliott ar reuşi să obţină o bursă completă… cu ajutorul tău.

— Şi eu cum v-aş putea ajuta? întrebă nedumerit Theo.

— Obţinându-i o bursă de fotbalist.

Theo clipi din ochi.

— Poftim?

— Elliott are stofă, continuă Conrad. Ar putea ajunge un fotbalist bun, chiar foarte bun… cu îndrumările necesare.

În clipa aceea, toţi începură să vorbească în acelaşi timp.

— Echipa din St

Claire a fost învinsă anul trecut, îi spuse Cherry lui Theo, în timp ce Daryl remarca:

— Pare un țel imposibil, dar se poate atinge. Big Daddy Jake a vorbit așa de frumos de tine…

— Și de relațiile tale, adăugă Conrad.

Theo se întoarse spre Michelle:

— Oare de ce-am bănuit că e mâna tatălui tău?

Michelle ridică din umeri, apoi zâmbi:

— Tăticul te simpatizează.

— Big Daddy se gândea că dacă-l văd pe

băiatul nostru strălucind pe teren, atunci au să-i facă o ofertă şi-au să-i plătească studiile, explică Daryl.

Theo ridică o mână:

— Staţi puţin…

Nimeni nu-i luă în seamă protestul.

— Fundaşii buni au mereu căutare, spuse

Conrad.

— Aşa, aşa, îi dădu
dreptate Daryl. Dar Bi
Daddy zice că, fiindcă
Elliott e aşa de rapid, ar
putea şi să fugă cu
mingea.

Michelle îl înghionti
pe Theo, pentru a-i
atrage atenţia.

— Recrutorii se duc

într-adevăr la meciurile
din St. Claire, în căutare
de talente.

Apoi îl înghionti şi
Conrad, din partea
cealaltă.

— De ce nu
începem?

— Să începem?
întrebă Theo, masându-
şi tâmplele; începea să-l

doară îngrozitor capul. Şi ce să facem?

Conrad scoase din buzunar nişte hârtii şi le desfăcu pe masă. Apoi luă o fişă şi un creion galben scurt cât un ciot, privindu-i pe Theo în aşteptare.

— Unde-ai făcut colegiul?

— Mă scuzi?

Răbdător, Conrac
repetă întrebarea.

— În Michigan,
răspunse Theo. Dar de
ce vrei să ştii unde-am
făcut eu…

— E o şcoală
importantă, nu? întrebă
Cherry.

— Da, răspunse

Conrad.

— Şi cred că-i şi foarte bună, remarcă Daryl.

Theo se uită în jurul mesei, observând că toţi îl priveau, inclusiv copiii. Toţi păreau să ştie ce se petrecea – toţi, numai el nu.

— Big Daddy ţi-a

propus să-mi vorbeşti despre şcoli?

Dumnezeule mare, acum începuse şi el să-l numească pe bătrân Big Daddy…!

Nu-i răspunse nimeni. În schimb, Conrad întrebă:

— Şi ai jucat fotbal, nu?

— Mda, am jucat…

— Şi pe urmă, ai urmat facultatea de drept.

Era o afirmaţie, nu o întrebare, dar Theo răspunse totuşi.

— Într-adevăr.

— Şi ai rămas în Michigan ca să-ţi iei licenţa?

Ce mama dracului se
întâmpla?

— Nu, mi-am luat
M.B A-ul şi dreptul îr
est.

— Ce-i aia M.B A
vru să ştie Cherry.

Îi răspunse Michelle:

— Masterul în
administraţia afacerilor

— Şi dreptul…! Hai

că asta le-ntrece pe toate!

Daryl era în culmea admirației.

— Mda, mă rog, mulți își iau…

Conrad îl întrerupse:

— Unde anume ți-ai luat toate diplomele astea?

— La Yale.

— Măiculiță, da' aia-i

o şcoală foarte bună! exclamă Cherry,

Conrad dădu din cap.

— Cred că ai avut note impresionante. Am dreptate, nu-i aşa? întrebă el, în timp de scria sârguincios pe hârtie.

În sfârşit, toate se

legară, iar Theo nu putu
înțelege cum de-i căzuse
atât de greu fisa. Conrad
îl intervieva pentru un
post la liceu.

Se hotărî să aibă o
mică discuție cu Jake cât
de curând posibil. Să
lămurească lucrurile.

— Pariez că mai ai și
caietele vechi, nu?

întrebă în continuare Conrad.

— Caietele vechi…?

— Caietele de fotbal, explică Michelle.

Îi zâmbea dulce, savurându-i stânjeneala şi nedumerirea. Theo conchise că şi cu ea trebuia să aibă o discuţie între patru ochi.

— Okay, pân-aici, spuse el pe un ton ferm. A avut loc o neînțelegere pe care trebuie s-o lămurim în clipa asta. Vedeți, m-am oprit să alimentez la o benzinărie, în drum spre Bowen. Şi băiatul ăsta…

Mai mult nu reuşi să

spună. Michelle nu-l lăsă să continue. Îşi puse mâna peste a lui şi spuse:

— Ţi-ai păstrat caietele vechi, nu?

— De ce crezi asta?

— E un obicei al băieţilor.

— Mda, bine, de fapt, am păstrat vreo două,

răspunse el, adăugind grăbit: dar sunt împachetate cu toate vechiturile, în pod.

— Nu i-ai putea cere unuia dintre fraţii tăi să ţi le trimită?

— Şi ce să fac pe urmă?

— Ai putea să vii la următorul antrenament

cu mine, ca să vezi echipa.

Elliott se repezi şi el:

— V-am fi foarte recunoscători!

Toţi începură iar să vorbească despre echipă – toţi, cu excepţia micului John Patrick. Acesta încerca să ajungă la pistolul lui Theo.

Theo îi tot dădea mâna la o parte. Avea senzaţia că tocmai nimerise în mijlocul unui tărâm străin, unde nimeni nu înţelegea o vorbă din ce spunea.

— Nu sunt antrenor de fotbal! răcni el.

Când toţi amuţiră, dădu din cap cu

convingere.

— Aşa e. Aţi auzit bine. Nu sunt antrenor de fotbal.

În sfârşit, devenise stăpân pe situaţie şi, simţindu-se foarte mulţumit de sine, se rezemă de spătar, aşteptând ca vorbele fui să-şi facă efectul.

Dar anunțul lui nu-i descurajă.

— Băieții ăştia sunt foarte dornici să învețe, insistă Conrad. Dar n-am să te presez, Theo. Nu, în niciun caz. Aici, în Bowen, nu aşa procedăm. Este, Daryl? Noi suntem oameni cu bun-simț.

— Da, oameni cu bun-simţ, îi dădu dreptate Daryl.

Conrad rupse o foaie de hârtie şi scrise ceva. Apoi o împături, privindu-l din nou pe Theo.

— Directorul şcolii noastre e la Memphis, dar am vorbit cu el prin

interurban, înainte de a veni încoace.

Împinse hârtia împăturită spre Theo.

— Amândoi suntem de părere că vei fi mulţumit.

Se ridică, dând din cap spre Cherry:

— N-o pot lăsa pe Billie să mă mai aştepte

şi vă mulţumesc că aţi amânat cina pentru mine. Theo, abia aştept să te văd mâine la antrenament. Mike ştie unde şi când are loc.

Îi dădu lui Theo colile A-4 pe care le pusese lângă biletul împăturit, îi strânse mâna, spunându-i ce

plăcere fusese să stea de vorbă cu el, apoi porni printre băieţi, spre uşă. În prag se mai opri o dată.

— Întâmplător, ai cumva certificat de profesor, Theo?

— Nu.

— Nici nu mă aşteptam, dar am zis că

totuşi să te întreb. E-n regulă. N-ai de ce să-ţi faci griji, O să rezolvăm problema în consiliul pedagogic, cazul tău fiind special şi aşa mai departe. Noapte bună la toată lumea.

Theo nu se repezi după el să-l lămurească. Hotărâse să aştepte cu

explicaţiile până la antrenamentul de a doua zi. Fără haosul care-l înconjura în bucătărie, avea să precumpănească judecata limpede.

— Mami, când mâncăm? întrebă John Patrick.

— Acum pun

mâncarea pe masă.

— Ar fi cazul să mergem, îi spuse Theo lui Michelle.

— Nu staţi la cină? întrebă Cherry. Avem destulă mâncare.

Theo clătină din cap:

— În mod normal, aş primi cu plăcere, dar adevărul e că nu sunt

tocmai în apele mele. Am mâncat puțin gumbo la Jake şi era cam prea condimentat pentru mine. Mă cam doare stomacul.

Era o minciună, dar Michelle îşi spuse că suna credibil. Cherry dădea din cap cu înțelegere. Daryl părea

cam bănuitor.

— Întotdeauna avem destulă mâncare şi pentru musafiri.

— E dintr-un oraş mare, Daryl, îi aminti Michelle, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Uitasem. Cred că gumbo-ul lui Jake ţi-a deranjat stomacul, dacă

nu eşti obişnuit cu mâncarea iute.

— Ţi-aş putea face o ceaşcă din ceaiul meu special, se oferi Cherry. Te calmează cât ai clipi.

— Ţi-aş fi foarte recunoscător.

Daryl dădu din cap.

— Atunci, fă-i, Cherry. Mike, dacă to

eşti aici, poţi să-mi schimbi şi mie bandajul?

Şi astfel, Theo bău un ceai amar şi fierbinte, într-o bucătărie aglomerată, în timp ce Michelle bandaja mâna lui Daryl, iar Cherry le dădea de mâncare copiilor. Plecară după ce

Theo îşi termină a treia ceaşcă de ceai. John Patrick îl luă de mână, conducându-l cu un aer oficial până pe verandă, unde îi spuse:

— Mâine-i ziua mea. Ai să-mi aduci un cadou?

— Depinde. Te gândeşti la ceva anume?

— Poate vii cu un pistol mai mare.

Îi dădu drumul la mână, privind peste umăr.

— Să nu-i spui la mama că ți-am cerut un cadou.

Michelle îl aştepta lângă maşină.

— Puştiul ăsta…

remarcă Theo, în timp
ce scotea maşina pe
drum. Presimt că peste
vreo cinşpe ani o să
citim despre el.

— E un înger.

— E însetat de sânge.
Nu înţeleg. Are cel
puţin patru fraţi mai
mari… nu?

— Da, şi?

— Atunci, cum de
nu-i spun lui Lois aia
să-l lase dracului în
pace? Eu aveam grijă de
fraţii şi surorile mai
mici. Nu lăsam pe
nimeni să se-atingă de
ei.

John Patrick le făcea
cu mâna.

Theo aruncă o

privire înapoi spre el, apoi clătină din cap.

— Îți spun eu, copilul ăsta nu-i normal.

Michelle râse.

— E un băiețel absolut normal.

— Lois nu e o vecină, nu-i așa?

— Deci, ai remarcat

că pe-aici alte case nu mai sunt. Ai spirit de observaţie.

— Deci, ia spune-mi, ce anume e Lois? Ur opossum? Nu, pariez că-i un raccoon. Doamne, n-o fi un şarpe, nu-i aşa? Ăştia pot să scobească găuri şi…

— Lois e un aligator.

Theo frână brusc, iar maşina derapă, gata să intre într-un stejar uriaş.

— Vrei să spui că în curtea din spate a copilului ăstuia trăieşte un aligator adevărat?

Expresia de pe chipul lui era nepreţuită. Arăta de parcă tocmai ar fi

aflat că există baubau.

— Exact asta vreau să spun. Femelele au un simţ teritorial foarte dezvoltat. Lois a decis că curtea lor din spate îi aparţine ei. Alungă pe oricine se duce acolo… sau, cel puţin, aşa făcea, până a mutat-o fratele meu. Şi, apropo, aş

prefera să nu-i spui asta lui Ben Nelson. Aligatorii sunt ocrotiți, iar fratele meu ar putea să aibă probleme.

— Şi le daţi nume la toţi aligatorii?

— Numai unora.

Theo îşi frecă fruntea.

— Auleo, şopti el.

— Eşti gata să pleci înapoi la Boston?

— Nu înainte de a merge la pescuit. Şi-acum, ia spune-mi, cum ajung înapoi la tine acasă?

Michelle îi explică şi, nu peste mult, ajunseră în St. Claire, unde existau trotuare. Când

Theo dădu colţul, la o intersecţie civilizată, cu semafor, văzu două arcade galbene înălţându-se în depărtare.

— Of… oftă el. Civilizaţia…!

— Eu tot am să-ţi gătesc o cină sănătoasă când ajungem acasă.

Dar m-am gândit…

— Ce?

— Că meriţi o tratație.

— Zău? de ce?

— Fiindcă mureai de foame când stăteai în bucătăria aia, bând ceai fierbinte… fiindcă n-ai înhățat biscuitul din mâna lui John Patrick,

la care te uitai ca un lup flămând… şi fiindcă…

— Ce?

— Fiindcă-l laşi pe tăticul să profite.

Capitolul 16

Trecuse o zi întreagă de la predarea pachetului. Cameron aştepta din nou în biblioteca lui John, împreună cu ceilalţi, ca Dallas să sosească pentru a le prezenta raportul lui Monk.

Aşteptarea îl scotea din minţi. Dumnezeule mare, cum ajunsese acolo? Ce se întâmplase cu el?

Avusese asemenea vise, asemenea speranţe, când pornise la drum. Unde o luase razna?

Acum se simţea ca prins într-o sinistră

cursă contra cronometru. Fiecare oră care trecea îl apropia de gratiile închisorii. Când închidea ochii, auzea zgomotul uşii metalice închizându-se în urma lui.

— Nu putem sta aşa, cu mâinile-n sân, fără să facem nimic, spuse

Cameron. A trecut o zi
întreagă. Ceasul merge.
Trebuie să facem ceva –
şi repede.

Preston îi dădu
dreptate:

— Eu zic să mergem
la Bowen în noaptea
asta.

— Şi ce propui să
facem când ajungem

acolo?

— Orice e mai bine decât să stăm aici, aşteptând să ne salte poliţia, susţinu Preston. Cu cât aşteptăm mai mult...

Cameron îl întrerupse:

— Eu m-am săturat să tot aştept. Dacă

trebuie să iau problema-n mână, atunci asta am să fac.

John bătu cu pumnul în birou.

— Ai s-o faci pe dracu! mugi el. Împreună suntem băgaţi în mizeria asta, şi n-ai să faci nimic fără acordul nostru. E clar?

— De când ai devenit şeful nostru? mormăi Cameron; zguduit de furia lui John, încerca să-şi păstreze autoritatea. Nu-mi amintesc să te fi votat.

— V-am îmbogăţit pe toţi, răspunse John. Asta-mi dă dreptul să fiu şef.

— Aşa n-ajungem nicăieri, interveni Preston. Calmaţi-vă şi încercaţi să fiţi rezonabili. Poate că Dallas o să ne aducă o veste bună.

— Şi mai e ceva, continuă Cameron. Cum de Monk nu ţine legătura cu niciunul

dintre noi, ceilalţi? De ce trebuie să tratăm cu el prin intermediul lui Dallas? Îşi primeşte banii de la toţi patru şi ar trebui să avem acces la el oricând vrem. La naiba, nici măcar numărul de celular nu i-l ştiu!

— Cred că are

dreptate. De ce nu vorbim direct cu Monk?

— Sunteţi obsedaţi de un detaliu minor, replică John. Dallas l-a adus pe Monk în combinaţie, aţi uitat? Poate că ucigaşului nostru nu-i convine să ne întâlnească pe toţi patru pentru că nu are

încredere-n noi.

— Aiurea, spuse Preston. Lui Dallas î place pur şi simplu să-l manipuleze. Dacă vreţi să ştiţi părerea mea, nu-i decât un joc prostesc de-a puterea.

John se enervă din nou.

— Mă doare-n cot cui

îi raportează, atâta vreme cât îşi face treaba.

Dallas apăruse în uşă, unde stătea ascultând discuţia.

— Vrei numărul de telefon al lui Monk? Doi-doi-trei- unu-şase-nouă-nouă. Acum eşti mulţumit, Cameron? Dar tu, Preston? Vrei să

i ştii adresa de-acasă? Pe-aia nici chiar eu nu i-o ştiu, dar aş putea să-i pun o coadă şi s-o aflu… dacă vrei şi informaţia asta.

— Spune-mi că ai veşti bune, îi ceru Preston, ignorându-i sarcasmul.

— Dacă mă-ntrebi

dacă Monk are pachetul, răspunsul este nu.

— Tot n-a găsit hârtiile alea nenorocite? întrebă neîncrezător Cameron.

— Pachetul trebuie să fie încă la spital, spuse Preston E singurul loc unde Monk n-a putut căuta amănunţit.

— Atunci, trimite-l înapoi acolo, pretinse Cameron.

— I-am spus lui Monk să se ţină după Renard, răspunse Dallas. Nu poate fi în două locuri în acelaşi timp, şi-n plus, s-a uitat deja în dulapul ei din vestiarul medicilor. Mai

ştii ce ţi-am spus, Cameron? A convins chiar şi o asistentă să-l ajute. Foloseşte-ţi capul.

— Nu-mi plac presupunerile, declară John, învârtindu-se într-o parte şi-n alta cu scaunul rotativ de la birou. Nu-s convins că Michelle Renard n-a

luat pachetul cu ea când a plecat de la spital. Cât de meticulos crezi că a fost Monk când a căutat la ea în casă şi la clinică? Poate s-o fi grăbit…

— Vorbeşti aiurea, replică Dallas. E profesionist, şi şi-a făcut treaba bine. Cum să nu fi fost meticulos? O să

câştige o grămadă de bani în clipa când pune mâna pe pachet. Şi el vrea la fel de mult ca noi să găsească dosarele.

Întorcându-se spre John, Preston spuse:

— Dracu' s-o ia pe nevastă-ta! În ce situaţie ne-a pus!

— Vino-ţi în fire! Am

omorât-o, ce, ai uitat? răspunse Dallas.

Cameron îşi îngropă faţa în mâini, rezemându-se cu coatele pe genunchi.

— John, tu ne-ai băgat în coşmarul ăsta, nenorocitule!

— Ce-i făcut, e bun făcut. Acum trebuie să

ne gândim la viitor.

— Care viitor? strigă la el Cameron. Dacă nu punem mâna pe hârtiile alea, s-a terminat!

Capitolul 17

Pe telefonul celular al lui Theo erau înregistrate şase mesaje.

Se duse în bibliotecă să le asculte şi să-şi facă însemnări, în timp ce Michelle pregătea cina. Când termină, îl sună pe Noah Clayborne şi-

ceru să vină cu maşina de la Biloxi.

— Cina e gata? întrebă el când intră în bucătărie. Mi-e foame.

— Nu, cina nu e gata, răspunse Michelle. Aici nu-i pensiune. Ai să mă ajuţi şi tu.

Luă un cuţit şi începu să toace

morcovii şi ţelina. Theo se rezemă de chiuvetă, privind-o.

— A naibii, îndemânatică mai eşti.

— La fel spun toţi băieţii.

— Ca un robot te mişti, cu cuţitul ăla. Rapid, precis… impresionant.

— Ştii cum să suceşti minţile unei fete.

Theo luă un morcov şi muşcă din el.

— Ce vrei să fac acum? Mor de foame.

— Dublu cheeseburger-ul ăla nu te-a săturat?

— Ăla n-a fost decât un aperitiv.

— Ai putea să-mi aprinzi grătarul. În sertarul din dreapta ta sunt nişte chibrituri.

— Grătarul e în curtea din spate? întrebă Theo privind bănuitor pe fereastră.

— Sigur că-i în curtea din spate. Ce-i cu tine?

— Şi aici trebuie să fiu atent la Lois?

— Nu, îl asigură ea.

Apoi, cum ar fi spus tatăl ei, o puse dracul de nu rezistă fără să adauge:

— Desigur, Elvis s-ar putea să fie prin preajmă. N-ar strica să iei mătura cu tine,

pentru orice eventualitate.

Theo încremeni.

— Elvis?

Michelle rupse o folie de aluminiu şi începu să îngrămădească legumele în mijloc.

— Celebritatea noastră locală. Ultima dată când l-a văzut

cineva, era lung de
şaisprezece picioare.

— Aţi botezat un
aligator Elvis? Ce-o fi-n
capetele voastre, oameni
buni?

— Nu-i botezăm pe
toţi, se apără Michelle.
Numai pe cei mai
impresionanţi.

— Chestia asta cu

Elvis e o glumă, da?

Michelle zâmbi dulce.

— Oarecum.

— E destul de crud să chinuieşti un om care suferă de o fobie evidentă a aligatorilor, Mike.

— Aş prefera să mă numeşti Michelle.

— Aş prefera să nu faci bancuri cu aligatori.

— Okay. Ne-am înţeles.

— Şi de ce nu-ţi pot spune Mike? Toată lumea te numeşte aşa.

În timp ce îndoia marginile foliei, Michelle răspunse:

— Nu vreau să te

gândeşti la mine ca la… o Mike.

— De ce nu?

— Nu sună prea feminin. Câţi bărbaţi cunoşti care să vrea să aibă relaţii cu o femeie numită Mike?

— Poftim?

— Nimic.

— Nu-mi veni mie

cu „nimic”. Ce-ai vrut să spui, că vrei să ai relaţii…

Michelle îl întrerupse:

— Nu, nu asta am vrut să spun. Nu mă numi Mike şi gata. Şi-acum, du-te şi aprinde grătarul, şi nu te mai uita la mine de parcă

mi-aş fi ieşit din minţi. Dacă te sperii, ţipă şi-am să ies cu mătura, să te salvez.

— Bărbaţii nu ţipă, şi să ştii că ai un umor pervers, Michelle.

Theo aruncă din nou o privire pe fereastră, apoi spuse:

— Of, la naiba.

Aligatorii ies noaptea, nu? Eu sunt cel care şi-a pierdut minţile. Ce caut eu în…

„Mizeria asta uitată de Dumnezeu“, voise să spună, dar se opri la timp.

— … sălbăticia asta?

Michelle, însă, îi ghicise gândul. I se citea

în licărirea din ochi.

— Nu ştiu. Spune-mi tu. Ce cauţi aici?

— Am venit la pescuit, mai ştii? Nu m-am aşteptat să-mi stea în drum aligatorii.

— Până acum, nu ţi-a stat niciunul. Şi n-ai venit aici numai ca să pescuieşti.

— Ai dreptate.

— Şi…?

Theo ridică din umeri.

— Poate caut ceva. E bine? replică el, pe un ton misterios.

Michelle se întoarse din nou spre chiuvetă.

— Spune-mi despre ce e vorba şi am să te-

ajut să găseşti.

Fără să-i răspundă, Theo ieşi în curte. Michelle nu înţelegea de unde apăruse tensiunea aceea neaşteptată. Theo Buchanan ascundea multe sub înfăţişarea lui atrăgătoare. *Apele liniştite sapă adânc…* îşi

spuse ea. Se hotărî să se
destindă. Dacă Thec
voia să-i spună ce
urmărea, n-avea decât.
Michelle nu voia să-l
bată la cap ca o caţă. Era
o seară atât de frumoasă,
încât luară cina pe masa
din fier forjat de pe
verandă. Conversaţia fu
superficială şi încordată,

dar nu-i tăie lui Theo pofta de mâncare. Înfuleca la fel ca tatăl ei, cu o plăcere nedisimulată. Când termină, nu mai rămăsese nicio bucăţică.

— Dac-aş mânca aşa ca tine, ar trebui să lărgesc uşile, remarcă Michelle.

Theo se rezemă de spătar, închizând ochii.

— E atâta linişte aici. Numai sunetele broaştelor şi ale greierilor…

Michelle nu voia să-i provoace un deranjament de stomac, aşa că nu-i spuse că zgomotele din depărtare

erau produse de aligatori. Întrucât crescuse în mlaştină, nici măcar nu le lua în seamă. Totuşi, presimţea că un băiat de la oraş s-ar fi speriat.

Theo insistă să spele vasele. În timp ce el spăla tacâmurile, Michelle puse

garniturile la un loc, apoi luă un prosop şi începu să şteargă farfuriile.

— Cum de nu te-ai măritat? o întrebă el.

— N-am avut timp.

— Acum eşti în relaţii cu cineva?

— Nu.

Cu atât mai bine, îşi

spuse Theo. N-avea de gând să se-nvârtească prea mult prin Bowen, dar atâta vreme cât se afla acolo, nu voia nici să-i dea planurile peste cap vreun alt bărbat.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Michelle. Ai c expresie aşa de feroce…

Sunt un egoist fără

scrupule. La asta mă gândeam.

— Mă întrebam cum de nu aleargă bărbaţii după tine. O singură privire să-ţi arunce, şi orice bărbat ar şti…

— Ar şti ce?

Theo zâmbi.

— Că arăţi bine.

Michelle îşi dădu

ochii peste cap.

— Ce mod romantic de a-i face un compliment unei fete!

— Ei, sunt din Boston, ai uitat? Bărbaţii sunt crescuţi spre a fi direcţi. Există pe-aici vreunul care să te intereseze?

— De ce vrei să ştii?

— Din curiozitate.

— Cred că lui Ber
Nelson i-ar conveni să
pună de-o treabă, dar n-
am să-l încurajez. Ben e
drăguţ, dar nu simt
nicio atracţie pentru el.
Înţelegi ce vreau să
spun?

— Sigur că da. Ca
atracţia dintre noi.

— Poftim?

— Ai auzit bine.

Îi dădu o farfurie ca s-o şteargă, observă că încă mai avea urme de detergent pe ea şi o trase înapoi pentru a o mai clăti.

— Ţi-a venit să sari pe mine din clipa când am intrat în barul tatălui

tău.

Pusese punctul pe *i*, dar Michelle n-avea de gând să recunoască.

— Să sar pe tine? N-aş prea crede.

— Nu fac decât să spun lucrurilor pe nume.

— Şi cum ai ajuns la concluzia asta?

— Ţi s-a citit în ochi.

— N-aveai cum să vezi.

— Nu?

Michelle zâmbi.

— Erai prea ocupat să-mi admiri picioarele.

Theo nu păru deloc descurajat.

— Sunt nişte picioare foarte frumoase.

— Recunosc că există o anumită atracţie fizică, dar e la cel mai sănătos nivel.

— Asta-i introducerea unei prelegeri despre hormoni?

— Depinde cât de mult va trebui să stau aici şi să aştept până

termini de spălat castronul ăla. Nu prea obişnuieşti să speli vasele, aşa-i?

— Adică?

— Adică durează o veşnicie.

— În tot ce fac, procedez încet şi metodic.

Nu cuvintele, ci

tonul lui îi făcu bătăile inimii să se accelereze. Oare şi în pat era încet şi metodic? O, Doamne, asta ar fi fost ceva…!

— Ai fost căsătorit, nu-i aşa? îi scăpă lui Michelle întrebarea de pe buze.

— Da, am fost. Fără prea mare succes.

— Soţia ta a murit.

— Aşa e.

Michelle puse încă o farfurie în dulap.

— Mi-a spus tăticul. Cum a murit?

Theo îi dădu salatiera.

— De ce vrei să ştii?

— Din curiozitate, recunoscu ea. Dacă sunt

prea indiscretă, n-am să-
ți mai pun întrebări.

— Nu, e-n regulă. A
murit la volan.

— O, Theo, îmi pare
atât de rău… Când s-a
întâmplat accidentul?

— N-a fost un
accident.

În glasul lui nu se
simțea nicio inflexiune.

Parcă ar fi vorbit despre un robinet stricat.

— Nu?

Theo oftă.

— Nu, n-a fost accident. Ştii ceva? De patru ani, de când s-a întâmplat, asta-i prima oară când o spun cu voce tare.

În atitudinea lui se

simţea că voia să schimbe subiectul, dar pe Michelle o chinuia curiozitatea. Nu era o curiozitate morbidă, însă dacă avusese nevoie de patru ani ca să recunoască adevărul, atunci poate era momentul să spună totul.

— S-a sinucis?

— Da şi nu.

Îi dădu încă o farfurie.

— Nu cred că a vrut să se omoare. Sau, cel puţin, nu aşa. Soţia mea alesese calea cea lentă.

— Adică?

— Alcool şi droguri.

Michelle nu spuse

nimic, aşteptându-l să continue.

— A amestecat alcoolul cu toate pastilele şi Dumnezeu ştie ce mai avea în organism. O combinaţie ucigătoare. Cel puţin, aşa scria în raportul de autopsie. S-a aşezat la volan, scăpată de sub

control. Maşina a sărit de pe pod, în golf. Spectaculoasă ieşire din scenă, n-ai zice?

Nu aşteptă răspuns!

— Mă îndoiesc că-şi dădea prea bine seama ce i se întâmpla, şi-i mulţumesc lui Dumnezeu că n-a mai luat pe nimeni cu ea.

— Prietenii şi familia ta… Ştie cineva dintre ei ce s-a întâmplat de fapt?

— Nu. Sunt destul de sigur că Nick a ghicit că era ceva în neregulă, dar n-a spus niciodată nimic.

— Poate că aşteaptă să-i spui tu.

— Mda, poate.

Michelle nu ştia până unde să insiste. Rezemându-se de chiuvetă, împăturи cu grijă prosopul umed şi întrebă:

— Te consideri vinovat?

Theo ridică din umeri, ca şi cum întrebarea ar fi fost

irelevantă.

— Am reuşit să mă împac cu cele întâmplate. Oricum, m-a convins că nu-s croit pentru căsătorie. Altele sunt mai importante pentru mine. Totuşi, ar fi trebuit să-i dau mai multă atenţie. Eram atât de ocupat cu munca,

lucrând câte douăzeci de ore pe zi, şi nu mi-am dat seama ce se întâmpla acasă. La naiba, ştiam că bea, dar n-am fost conştient că devenise o problemă. Cred că asta înseamnă „să-ţi ascunzi capul în nisip“.

— Ea a ales. Ştiu că

par neînțelegătoare, dar nu tu i-ai turnat alcoolul și pastilele pe gât. Singură a făcut-o.

— Căsnicia e o asociere, răspunse Theo. Nu mi-am onorat partea. Era… fragilă. Mda, fragilă. Avea nevoie de ajutor, dar eu am fost prea orb ca să

văd. Poate că n-am vrut
să văd.

— Cred că e sănătos
că în sfârşit poţi vorbi
despre cele întâmplate.
Acum poate vei reuşi să
scapi.

— Să scap de ce?

— De furie, durere şi
vinovăţie.

— N-o face pe

felcerița de cap cu mine.

Theo îi dădu o spatulă s-o pună la loc, apoi scurse apa din chiuvetă.

— Gata, am terminat, spuse el. Mai ai întrebări, sau putem continua?

Michelle ar fi vrut să-l întrebe dacă-şi iubise

soţia, dar nu îndrăznea.

— Bine, continuăm. Cina e gata.

— Zău?

— Ţi-am cerut să ai răbdare până după cină. Acum aş vrea să-mi spui ce părere ai despre clinica mea.

— Am să-ţi spun, îi promise el. Vin imediat.

Şi, ieşind din bucătărie, porni spre etaj.

— Unde te duci? strigă Michelle în urma lui.

— Merg să-mi iau laptopul şi să-l pun în bibliotecă. Trebuie să-mi verific e-mail-ul.

În capul scării, se

opri privind-o.

— Sper să fi primit câteva răspunsuri. Pe urmă, stăm de vorbă.

Michelle se întoarse la bucătărie şi spălă tăblia mesei şi a bufetului. Când termină, stinse lumina şi urcă la etaj.

— Eu mă duc să fac

un duş. Am avut o zi grea.

În cameră domnea dezordinea. Mai multe cutii stăteau îngrămădite în dreptul ferestrei, iar Michelle era convinsă că prin colțuri erau pânze de păianjeni. Nu se deranjase să măture pe

jos.

— Am folosit camera asta ca magazie, spuse ea. Iar patul ăla vechi o să-ţi dea dureri de spate.

— Aşa crezi?

— Eşti mai lung decât patul. Iar salteaua e denivelată.

— Nu-ţi face griji. Pot să dorm oriunde.

— Totuşi, mă simt vinovată. Cred c-ai putea să te culci în patul meu. E încăpător.

— Serios?

Michelle îi recunoscu imediat expresia. O văzuse în destule filme şi pe chipurile multor bărbaţi. La Theo, arăta mai sexy decât pe faţa

lui Mel Gibson, iar Dumnezeu îi era martor că întotdeauna fusese topită după Mel.

— Termină! râse ea. Termină în clipa asta.

Theo înălță o sprinceană. O, Doamne, acum îl imita pe Cary Grant.. !

— Ce să termin?

întrebă el inocent.

Ce-i putea spune? „Nu te mai uita la mine ca şi cum tocmai ţi-aş fi propus să facem amor ca doi nebuni”?

— Lasă. Deci, vrei?

— Să mă culc în patul tău? Ce invitaţie…!

— Poftim?

— Vrei să împărţim patul tău?

Doamne, şi cât ar mai fi vrut! De când nu mai avusese relaţii cu un bărbat? Nici ea nu mai ţinea minte. Probabil fiindcă se terminase dezastruos şi-şi blocase intenţionat acea amintire.

Încet, uşor… Mamă, Doamne!

Simţi că i se contracta gâtlejul.

— Nu cred că ar fi o idee prea bună.

Theo porni spre ea.

— De ce?

Se apropia încet, lăsându-i timp să se hotărască. Michelle îşi

simţea picioarele înfipte în podea, şi furnicături în abdomen.

— Ar complica lucrurile.

— Cum?

— Am face amor, şi pe urmă…

— Amor nebun, o corectă el. Am face un amor nebun.

Se opri la un pas de ea. Îi mângâie uşor obrazul cu degetele, apoi îi ridică bărbia, silind-o să-l privească. Michelle se simţea stângace şi nesigură – până-i văzu veselia din ochi.

— La ce te gândeşti? o întrebă el.

De parcă n-ar fi ştiut…!

— Că mă scoţi din minţi. Theo, ar fi mai bine să înţelegi până nu e prea târziu…

— Da? întrebă el încet.

Mâna îi ajunsese pe gâtul ei, caldă.

— Ce?

— Ai spus că trebuie
să înțeleg ceva.

Acum îi mângâia
ceafa. Lui Michelle i se
făcea piele-de-găină.

— Da, trebuie…
dădu ea din cap. Nu,
vreau să zic… oh…

Respiră, îşi spuse.
Trage adânc aer în piept
şi încearcă să-ţi localizezi

creierul.

— Okay, uite ce e… Nu mă atrag aventurile trecătoare. Trebuie să am o… legătură solidă cu un bărbat, înainte să mă culc cu el. Nu cred în sexul sportiv.

Zâmbi forţat, cu speranţa de a destinde atmosfera, şi adăugă:

— Sunt un dinozaur.

— Ţi-am spus cumva că-mi plac dinozaurii?

O, Doamne, oftă Michelle în sinea sa. *O, Doamne…!*

Degetele lui Theo se jucau încet cu părul ei de la ceafă.

— Ai un păr atât de moale, şopti el. Şi de o

culoare ca flacăra…

— De la mama am moştenit părul roşcat şi pistruii, răspunse ea, agăţându-se de un gând raţional.

— Ţi-am spus că-mi plac şi femeile pistruiate? Îmi dau aşa, o poftă, să le sărut pistruii unul câte

unul…

— Am pistrui pe tot trupul.

— Ajungem noi şi la ăia.

Pe Michelle o lua iar cu ameţeli.

— Asta n-o să se întâmple.

— Mai vedem noi.

Doamne, ţanţoş mai

era! Avea mare nevoie
să-şi remedieze defectul
ăsta şi era hotărâtă să i-o
spună, imediat ce i se
limpezeau minţile.
Deocamdată, era prea
ocupată cu încercările
de a se ţine pe picioare.
Individul o excita cu cea
mai mică atingere.
Toate terminaţiile

nervoase din trupul ei reacţionau.

Când îşi dădu seama că-i venea să smulgă hainele de pe el, Michelle se retrase. Îi împinse uşor braţul la o parte. Îşi simţea picioarele ca de gelatină, dar reuşi să se întoarcă şi să pornească spre

dormitorul ei.

În timp ce închidea uşa în urma să, făcu greşeala să-l privească. Theo stătea rezemat de tocul uşii, zâmbindu-i.

N-avea de gând să-l lase să ghicească efectele atingerilor lui. Domnul de la oraş avea nevoie de o lecţie.

— Dacă te-ncurci cu mine, suporți consecințele, îi spuse Michelle. Poți să faci ur duș rece… după mine.

Cât de elocventă era? Prea târziu, își dădu seama că se trădase.

— Fac duș rece din cauza căldurii, încercă ea să explice, înțelegând

abia după aceea că se dăduse de gol şi mai rău.

— Michelle…? întrebă tărăgănat Theo.

— Da?

— N-am început să mă încurc cu tine.

Michelle închise uşa şi se rezemă de ea.

— O, Doamne…

şopti.

Capitolul 18

Michelle număra motivele pentru care nu voia să se încurce cu Theo. Ajunsese la douăzeci, când îl auzi bătând în uşa băii.

— Încă nu mi-am făcut duşul!

— Mda, ştiu. Tocmai

mă întrebam dacă nu vrei să-ţi instalez computerul.

— L-ai găsit?

Întredeschise uşa şi aruncă o privire afară, ţinându-şi halatul de bumbac închis la piept.

— Nu era greu. Când îmi puneam hainele în maşina de spălat, m-am

împiedicat de o cutie. Deci, vrei să ţi-l instalez, sau nu?

— Computerul? Sigur.

Îi închise uşa în faţă şi începu să numere din nou. Când ajunse la numărul douăzeci şi trei – ar fi trebuit să schimbe aşternutul – îşi dădu

seama că o ajungea disperarea şi se întoarse la motivul numărul unu. Theo i-ar fi frânt inima. Intră în cadă şi deschise duşul. Apa rece ca gheaţa o făcu să se strâmbe.

Potrivi temperatura şi lăsă apa caldă s-o calmeze. Când îşi clăti

părul de şampon, reuşise să se indigneze din nou. Auzi acolo, să se încurce cu ea! Nu era o femeie uşor de manipulat, îşi spuse, în timp ce-şi descâlcea pârul umed, înainte de a porni uscătorul. Probabil ar fi fost un amant pretenţios…

— La naiba, şopti Michelle.

Încet şi uşor. O are avea să-şi poată alunga din minte cuvintele astea? I se repetau în cap ca un disc stricat.

Se spălă pe dinţi, apoi îşi aplică pe faţă crema hidratantă şi se privi în oglindă.

— Recunoaşte. Vrei să te culci cu el.

Clătină din cap. Nu, nu era adevărat. Voia să facă sex cu el. Şi ce era rău în asta?

Absolut nimic. Nu făcea decât să fantazeze, iar fantezia era o funcţie perfect sănătoasă a psihicului omenesc. Dar

să transpună fantezia în practică era cu totul altceva. Motivul numărul unu… frângerea inimii…

— Am mai trecut, am mai văzut, murmură ea.

O, nu, n-avea să se încurce cu Theo Buchanan! Aşa că nu-şi puse una dintre

cămăşile de noapte scurte pe care le purta de obicei la culcare.

Luă în schimb o pijama lungă de mătase albastră, încheindu-se la toţi nasturii, apoi îşi căută halatul gros de flanelă albă.

Poalele se târau pe jos. Îi legă cordonul cu

un nod dublu. În locul papucilor albaştri de mătase, alese o pereche de papuci vechi, de pluş alb şi gros.

Apoi se privi în oglindă. Dumnezeule, arăta ca o călugăriţă…!

Theo era în bibliotecă. Scosese computerul din cutie, îi

instalase toate componentele şi-l pusese în funcţiune. Citea ceva pe monitor. Când Michelle intră, o privi peste ochelarii cu rame de baga – şi încremeni.

— Se-anunţă viscol pentru noaptea asta?

Mâna lui Michelle se

ridică la gât.

— Mi-era frig.

Theo râse.

— Mi-era, insistă ea. Mi se face frig când merge instalaţia de aer condiţionat. Am închis-o ca să te simţi mai bine.

— M-hmm…

Acum se simţea prost, pentru că Theo

nu-i înghiţise minciuna.

— Ce iepuraşi drăguţi ai în picioare!

— Mulţumesc. Dacă ai terminat să-ţi râzi de mine, răspunde-mi la o întrebare: ce părere ai despre… computerul meu?

— E vechi.

— Ai de gând să nu

te mai tot uiți la papucii mei?

Exasperată, se rezemă de marginea biroului și-și scoase papucii. Când îi văzu șosetele, Theo râse din nou.

— Acum *ce-ai* mai găsit de râs?

— Mă întrebam doar dacă ți-ai pus și

indispensabili.

— N-am nicio pereche de indispensabili, replică ea. Şi-acum, ai de gând să-mi răspunzi la întrebare? Computerul meu merge sau nu?

— De unde ai chestia asta?

— Fratele meu,

Remy, mi l-a dat. L-a
cumpărat de la second
hand, ultima dată când
a fost acasă. Încă n-am
avut timp să-l pun la
punct. E în casă doar de
două săptămâni. John
Paul voia să mai dea cu
un strat de baiţ pe
podele, şi dacă l-ai
cunoaşte pe fratele meu,

ai şti că obişnuieşte să-şi programeze treburile aşa cum ştie numai el. La spital, am lucrat pe computer. Ştiu că ăsta e depăşit dar, când îmi voi permite, am să-mi cumpăr unul nou.

Theo potrivi monitorul lângă colţul biroului, puse

keyboardul în locul cel mai convenabil, apoi se rezemă de spătarul din piele al scaunului.

— Deci, cel care se ține după tine… nu-i vreun tip cu inima zdrobită pe care l-ai părăsit?

— Am mai discutat despre asta.

— Şi mai discutăm o dată.

Michelle nu mai protestă.

— Nu, n-am avut relaţii cu nimeni. Şi-n plus, sunt medic. Eu nu zdrobesc inimile, eu le…

— Mda, ştiu. Le dregi.

— Nu, le trimit la cardiologie.

Laptopul se afla în partea opusă a biroului. Era un aparat scump şi elegant. În timp ce Michelle îl examina, pe ecran pluti un *E* mare şi roşu, urmat de un bip sonor.

— Ai primit un mail.

Theo atinse o tastă şi văzu cine-i trimisese mesajul. Michelle citi numele, înainte ca Theo să fi alungat imaginea de pe display.

— Cine-i Noah?

— Un prieten.

— Am citit numele. Ai vorbit cu el la telefon, adineaori.

— Da, m-a sunat. Probabil aştepta lângă computer, fiindcă i-am trimis un mesaj acum câteva minute, în timp ce tu făceai duş, şi mi-a şi răspuns.

— Dacă vrei să citeşti mesajul acum, mă duc dincolo.

— Nu, e-n regulă.

Poți să-l citești și tu cu mine. Totuși, n-ai să-l înțelegi.

— Prea tehnic?

— Nu, prea Noah. Dacă l-ai cunoaște, ai înțelege. Tipul are un simț pervers al umorului.

— Vorbești de parcă ar fi un compliment.

— Asta şi e. În domeniul lui de activitate, nu strică să fii şi puţin pervers.

Theo atinse o tastă şt aşteptă. Michelle se aplecă peste umărul lui, ca să citească mesajul. Era întortocheat şi părea să nu aibă niciun sens.

— E codificat?

— Nu, răspunse el morocănos, nemulţumit de apropierea ei. Îi simţea mirosul de şampon şi căldura trupului.

— Cine-i Mary Beth?

— Poftim?

— Noah spune că nu ţi-a mulţumit pentru că i-ai împrumutat-o pe

Mary Beth ultima dată când a fost la Boston. Folosiţi în comun aceeaşi femeie?

— *„Mary Beth“* e o barcă de pescuit. L-am invitat să pescuiască în Bowen. I-am spus despre concurs, şi vrea să-l înscriu. Simte că înnebuneşte, în Biloxi.

Urmează un program de instructaj şi nu-l poate suferi.

Se întoarse iar spre monitor, îşi scoase ochelarii şi-i puse pe birou. Îi era greu să se concentreze. Abia se putea stăpâni să n-o cuprindă în braţe.

Michelle îl înghionti

în umăr ca să-i atragă atenţia.

— Cine-i Popa?

— Părintele Tom Madden. Mi-e ca ur frate. La începutul şcolii elementare, s-a mutat la noi. E de vârsta lui Nick şi amândoi sunt cei mai buni prieteni. Au fost colegi la Penn State.

Nick o să se însoare cu sora mai mică a lui Tommy.

— Şi Noah de ce-i spune Popa?

— Fiindcă, citez din Noah, „îl oftică”. De-asta o face. Tommy îi iartă orice.

— De ce?

— Fiindcă Noah a

fost cât pe ce să-şi dea viaţa ca să-l salveze. Îl scoate pe Tommy din minţi, dar de fapt sunt prieteni foarte buni. Merg toţi trei la pescuit din când în când.

Michelle dădu din cap, apoi întrebă:

— Ultimul rând scris de Noah… „cu privire

la cealaltă, nicio problemă“… Ce înseamnă?

— Înseamnă că ştie că aici nu-s în elementul meu şi se va interesa de vreo două lucruri pentru mine.

— Răspunsul ăsta e la fel de ambiguu ca mesajul lui.

Se îndepărtă de birou, deschizând glaswandul dintre bibliotecă şi living.

Pe canapea erau împrăştiate nişte reviste medicale. Le strânse teanc şi le puse pe un gheridon, apoi se aşeză, cu un oftat. Halatul gros o sufoca.

Lăsându-se pe spate în scaun, Theo o privi prin uşa întredeschisă.

— Te simţi bine? Pari cam roşie la faţă.

Nu-i scăpa nimic!

— Sunt doar obosită.

— De la ce oră n-ai dormit?

— De pe la vreo patru, cinci…

Theo termină de scris ceva la computer.

— Pe-ăsta-l las deschis, spuse el, ridicându-se şi răsucindu-şi umerii.

Îi amintea de un motan mare şi leneş.

— Cum de ţi-ai luat şi laptopul? Aveai de gând să-ţi consulţi

email-ul în timp ce pescuiai?

— E la fel ca telefonul meu celular. Niciodată nu plec de-acasă fără el. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc, dar tu poţi să te serveşti.

Theo intră în bucătărie, luă din

frigider o Cola dietetică, apoi caută prin cămară. Găsi o cutie nedesfăcută de biscuiți cu conținut scăzut de sodiu și grăsimi și o aduse cu el în living.

— Vrei și tu din-ăștia?

— Tocmai m-am spălat pe dinți. Nu ți-e

frică să nu te-ngraşi?

— Cu aşa ceva, nu.

Deschise cutia şi începu să ronţăie un biscuit.

— Am pus câţiva prieteni şi colegi să dea nişte telefoane şi să facă unele cercetări. Sper să-mi trimită rezultatele la noapte, pentru ca mâine

să am totul gata.

— Pui Departamentul de Justiţie să muncească în timp ce tu eşti în vacanţă?

— Muncă de rutină, dulce ca… o fabrică de zahăr.

Michelle deveni atentă.

— Aşa? Crezi că l-ai
putea ajuta pe Daryl?
— Am să-ncerc. Ce
ştii despre fraţii Carson?
— Nu prea multe. Ar
trebui să vorbeşti cu
tăticul. Îi cunoaşte de
ani de zile. Asta-i o
comunitate restrânsă,
flecare ştie ce fac ceilalţi.
— Şi totuşi, nimeni

nu ştie nimic despre spargerea de la clinică, remarcă el. M-am gândit, şi nu cred că puştii au devastat-o.

— Atunci ce crezi?

— A făcut-o un singur om. S-ar putea să mă înşel, dar nu cred. Am observat un sistem.

— Nu înţeleg. Ce

vrei să spui cu „un sistem“?

— Era un haos ordonat. A intrat pe uşa din spate…

— Dar fereastra de la recepţie era spartă.

— A spart-o pe dinăuntru. Asta era uşor de observat. O dovedesc cioburile.

— Şi altceva?

— Eu nu-mi câştig existenţa din aşa ceva, spuse el. Sunt procuror. Dar, dacă erau nişte tineri în căutare de droguri, cum cred tatăl tău şi cu Ben Nelson, atunci cum de camerele de examinare au rămas aproape neatinse?

— Geamurile şi broaştele dulapurilor cu medicamente erau sparte.

— Da, dar acele şi carnetele de reţete au rămas pe loc. Şi fişierele, Michelle? De ce şi-au pierdut vremea uitându-se prin fişele medicale?

— Poate nu făceau decât să arunce cu lucruri în dreapta şi-n stânga.

— Mie ăsta nu mi s-a părut un simplu caz de vandalism. Nişte puşti porniţi să devasteze… îşi aduc propriile echipamente de distracţii.

— Ca de pildă?

— Sprayuri cu vopsea. Tipul care-a făcut asta a folosit propria ta vopsea ca să mânjească pereţii. Îmi dă de bănuit că n-a venit pregătit să distrugă nimic. Iar pungile cu gunoi din spatele casei arată ca şi

cum cineva ar fi scotocit prin ele. Încuietoarea uşii din spate nu avea nicio zgârietură, de unde deduc că avea instrumentele necesare şi ştia să le folosească.

— Ca un profesionist?

Theo nu-i răspunse.

— Noah va fi aici

mâine. Dacă n-ai nimic împotrivă, aș vrea să laşi clinica aşa cum e până termină el de cercetat.

— Numai mâine?

— Da.

— Okay, fu Michelle de acord; prietenii ei veneau s-o ajute abia peste două zile; putea să

aştepte până atunci. Ce meserie are Noah?

— E în F.B.I.

— F.B.I.?

Michelle nu-şi putu ascunde îngrijorarea.

— Deci, crezi că…

Theo o întrerupse:

— Nu te repezi să tragi concluzii. Noah mi-e prieten de familie,

şi m-am gândit că ar fi bine să arunce o privire. Să-şi spună părerea. Şi-n plus, îi place să pescuiască. O zi, două, în Bowen, îi vor prilejui o vacanţă minunată.

— Voi fi recunoscătoare pentru ajutor… şi ţie, dar mă întreb dacă nu facem

din ţânţar armăsar.

— Nici tu nu crezi asta, nu-i aşa?

Michelle îşi frecă tâmplele.

— Da, probabil, Şi probabil nici Ben nu crede că nişte puşti au făcut-o, recunoscu ea. Am observat amândoi că în faţa ferestrei nu

erau urme de paşi, Plouase, şi iarba era încă umedă. Ar fi trebuit să rămână urme.

— Atunci, de ce m-ai contrazis în legătură cu felul cum a intrat în clinică?

Michelle ridică din umeri.

— Cred că nu voiam

decât ca totul să fie cât mai simplu şi să aibă sens. Ştii care-a fost primul lucru care mi-a trecut prin minte când mi-am văzut cabinetul?

— Care?

— Că cineva mă urăşte de moarte. M-am speriat. Îmi tot scobeam creierii în căutarea unui

nume, dar n-am venit în oraş de-atât timp încât să-mi fi făcut deja duşmani. Peste două luni, sunt convinsă că voi avea o listă lungă cât braţul.

— Mă îndoiesc, spuse Theo. Individul şi-a pierdut controlul, în cabinet. Noah ne va da

câteva idei.

Mai vârî în gură un biscuit. Fără brânză topită sau unt de arahide, aveau un gust ca de rumeguş, dar continuă să-i mănânce oricum.

— Oamenii ca Noah îi prind pe infractori, iar tu îi închizi.

— Cam aşa ceva.

— Cel puţin, nu ai motive să te temi că ar trage cineva asupra ta.

— Ai dreptate.

Minţea, desigur. În timp ce-şi făcea meseria, fusese lovit cu pumnii, cu picioarele, scuipat, muşcat şi, evident, se trăsese asupra lui.

Fusese chiar luat în vizor de ucigaşi plătiţi – de două ori – şi, în timp ce urmărea familia lui Leon, primise ameninţări zilnice.

— Am o teorie, spuse Michelle.

— S-o auzim.

Theo scormonea pe fundul cutiei, căutând

ultima bucăţică de rumeguş comestibil.

— Unul dintre pacienţii doctorului Robinson a încercat să-şi sustragă fişa.

— Ce motiv ar fi avut?

— Nu ştiu. Mă gândeam că, dacă avea vreo boală contagioasă

sau un diagnostic despre care nu voia să afle compania lui de asigurări sau familia, atunci ar fi putut dori ca fişa să-i dispară. Ştiu că bâjbâi, dar e singura teorie care-mi trece prin minte cu privire la răvăşirea fişierului.

— Robinson ţi-a dat o

listă cu pacienţii lui?

— Da. Era c imprimată într-un plic de manila, lipit de o cutie. Nu avea mulţi, pentru intervalul de timp cât a lucrat aici. Din câte-am auzit, doctorul Robinson ar fi avut nevoie de o reciclare. Îşi jignea

pacienţii.

— Motiv pentru care nici nu avea prea mulţi.

— Exact.

— După ce Noah va investiga clinica şi ne va spune care e părerea lui, va trebui să confruntăm fişele cu lista, ca să vezi dacă lipseşte vreuna.

— Presupunând că

lista n-a fost distrusă.

Theo dădu din cap.

— Mai cred şi că ar trebui să-l suni pe Robinson şi să-l întrebi dacă nu avea pacienţi dificili. O să ştii tu ce să întrebi.

— Da, în regulă. Oricum, în caz că avem nevoie de lista

pacienţilor, cred că are şi el un exemplar.

Theo observă că-şi masa ceafa.

— Te doare capul?

— Oarecum.

— Poate reuşesc „oarecum” să te ajut.

Se ridică şi veni lângă ea, pe canapea. Apoi, puse o pernă pe

jos, între labele picioarelor, şi-i spuse lui Michelle să se aşeze acolo, ca să-i facă un masaj. Oferta era irezistibilă. Michelle se aşeză între genunchii lui, cu picioarele întinse. Theo îi puse mâinile pe umeri, apoi şi le retrase.

— Scoate-ți halatul.

Își descheie halatul, dezlegă cordonul, și-și dezgoli umerii.

— Acum, și bluza de pijama.

— Drăguță încercare.

Theo zâmbi.

— Bine, atunci descheie-te la primii nasturi.

Michelle fu nevoită să-şi descheie trei nasturi, pentru ca mâinile lui să-i poată atinge pielea umerilor. Prea târziu, îşi dădu seama ce făcea. Mâinile mari şi calde ale lui Theo îi ajunseseră pe piele şi, măiculiță, era o senzaţie minunată…!

— Ai o piele aşa de fină…

Michelle închise ochii. Ar fi trebuit să-l oprească. Ce nebunie mai era şi aia? Din cauza lui se simţea atât de încordată, iar acum Theo îi înrăutăţea delicios starea. O, da, trebuia neapărat să-l

oprească. În schimb, întoarse capul într-o parte, făcându-i loc să-i maseze gâtul.

— Ştii ce mi-am spus prima oară când te-am văzut?

— Că sunt irezistibilă? îl tachină era. Atât de irezistibilă încât a trebuit să verşi

pe mine?

— N-ai să mă laşi să uit niciodată asta, aşa-i?

— Probabil că nu.

— Îmi ieşisem din minţi de durere, îi reaminti el. Şi, oricum, nu despre asta vorbeam. După operaţie, când ai intrat în rezerva mea şi mi-ai vorbit despre

clinică, despre Bowen şi despre oamenii care locuiesc aici… Ştii la ce m-am gândit atunci?

— Că ai fi preferat să termin cu vorba şi să te las să dormi?

Theo o trase de păr.

— Eu vorbesc serios aici. Am să-ţi spun de ce-am venit de fapt la

Bowen.

Din tonul lui se simţea că nu glumea.

— Iartă-mă. La ce te-ai gândit?

— Că-mi doream ceea ce aveai tu.

— Aşa…?

— Am văzut în tine o stare pe care o aveam şi eu la început, dar am

pierdut-o pe parcurs, la un moment dat. Ceea ce nu m-a deranjat, până când te-am întâlnit pe tine. M-ai făcut să vreau s-o găsesc din nou… dacă se mai poate.

— Ce anume?

— Pasiunea.

— Pasiunea profesională?

— Pasiunea cu care vrei să-ți aduci contribuția.

După o scurtă pauză, Michelle îi răspunse:

— Nu vreau să schimb lumea, Theo. Sper doar să-mi aduc contribuția într-un colțișor al ei.

Se ridică în

genunchi, întorcându-se
cu fața spre el.

— Nu crezi că ți-o
poți aduce și tu? îl
întrebă, surprinsă.

— Ba da, sigur că da,
răspunse Theo pe un
ton firesc. Numai că mi-
am pierdut entuziasmul
profesional, cred. Nu-s
sigur ce se întâmplă cu

mine. Oamenii pe care-i închid… sunt ca rozătoarele. Pentru fiecare pe care-l bag în puşcărie, apar alţii trei ca să-i ia locul. E frustrant.

— Cred că eşti extenuat. De când a murit soţia ta, ai muncit enorm. Nu-ţi mai acorzi

timp şi pentru distracţie.

— De unde ştii asta?

— Mi-ai spus că-ţi plăcea să construieşti diverse obiecte cu mâinile, dar ai mai spus şi că ani de zile n-ai mai avut timp pentru hobby-ul ăsta. Cu alte cuvinte, de la moartea

soției tale.

Își dădu seama că Theo ar fi vrut s-o întrerupă, așa că se grăbi să adauge.

— Și nici pentru pescuit. Mi-ai mai spus și că-ți plăcea să pescuiești, dar păreai să vorbești despre ceva dintr-o altă viață. Te-ai

pedepsit singur destul, Theo. Trebuie să te potoleşti. Să te destinzi şi să laşi viaţa să treacă pe lângă tine, pentru vreo două săptămâni.

— Ordinul medicului?

— Da. Ai să te simţi întinerit, îţi dau cuvântul meu.

Era îngrijorată. I se citea în ochi. Doamne, dulce mai arăta! Theo începea s-o placă mult mai mult decât se aşteptase. Ce naiba să facă acum?

— Iar dacă te hotărăşti să te întorci la Boston, vei avea o nouă atitudine.

— *Dacă* mă întorc?

— Am vrut să spun, *când* ai să te întorci.

Theo nu voia să se gândească nici la întoarcere, nici la Boston şi nici la viitorul lui – lucru absolut necaracteristic pentru el.

— Ce ciudat…

— Ce anume?

— Tu… şi cu mine. Parcă soarta ne-ar fi adus împreună.

Michelle zâmbi.

— Eşti contradictoriu, Theo. Un avocat cu o latură romantică. Cine-ar fi crezut că e posibil aşa ceva?

Theo se hotărî să

destindă atmosfera.

— Ştii la ce m-am mai gândit când te-am cunoscut? întrebă el, cu un zâmbet ştrengăresc.

— Nu, la ce? întrebă Michelle bănuitoare.

— Că erai sexy. Foarte sexy.

— O…

Răspunsul ei fu

însoţit de un oftat.

— Ce „o”?

O, Doamne.

— Uniforma chirurgicală verde şi largă, da? E de-a dreptul afrodisiacă.

— Masca aia mică şi drăguţă îţi ascundea cea mai fermecătoare trăsătură.

— Pistruii?

— Nu, gura.

O, Doamne. O Doamne. Era clar că Theo ştia să flirteze. Putea s-o facă să se foiască şi să gâfâie în acelaşi timp. Michelle îi zâmbi dulce.

— Încă nu mi-ai văzut cea mai

fermecătoare trăsătură.

Theo înălță o sprinceană, în acea delicioasă imitație după Cary Grant.

— Zău…? întrebă el tărăgănat. Hai că m-ai făcut curios. N-ai de gând să-mi spui care e cea mai fermecătoare trăsătură a ta, aşa-i?

— Aşa e.

— Vrei să-mi petrec jumătate din noapte gândindu-mă la asta?

Michelle aşa spera. Spera să-l facă şi pe el să se foiască puţin, la fel cum i se întâmpla ei întotdeauna când îl privea. *Te încurci cu mine şi suporţi*

consecinţele.

— Vrei să-ţi faci de cap cu mine? întrebă Theo.

— Nu.

— Dacă eşti sigură…

— Sunt sigură.

— Atunci, poate-ar fi mai bine să te închei la bluză.

Îşi privi pieptul şi

scoase un geamăt sonor. Pijamaua de mătase se descheiase complet. Dracu' să-i ia de nasturi de mătase, niciodată nu stăteau încheiaţi! Sânii abia îi mai erau acoperiţi. Se încheie la loc, înnebunită.

Când îl privi, era roşie la faţă.

— De ce nu mi-ai spus până acum?

— Glumeşti? De ce să-ţi fi spus? Îmi plăcea. Şi nu te mai uita aşa la mine. Nu eu ţi-am descheiat pijamaua. Nu sunt decât un spectator nevinovat.

Michelle se aşează pe călcâie, ridicându-şi

halatul la loc pe umeri.

— Mă duc la culcare. Îşi mulţumesc pentru masaj. Mi-a făcut bine.

Theo se aplecă înainte, îi cuprinse obrajii în mâini şi o sărută. Gura ei era atât de moale, caldă şi dulce… Avea gust de mentă. Continuă s-o

sărute pe îndelete, fără s-o grăbească, încercând să-i smulgă o reacţie.

Michelle fusese luată pe nepregătite. Nu-şi dăduse seama că voia s-o sărute, până când buzele lui le atinseseră pe ale ei. Nu se împotrivi. Ar fi trebuit, dar n-o făcu. Simţea că

se moleşea toată. Era a
lui cu trup şi suflet, şi o
ştiau amândoi. Brusc,
Theo se retrase.

— Vise plăcute.

— Poftim…?

— Noapte bună.

— A… Da, mă duc la
culcare.

În ochii lui se zărea o
licărire clară. Ştia ce-i

făcuse. Doamne, ce s-ar fi întâmplat dacă făceau dragoste?

În timp ce urca scara, Michelle se împiedică în tivul halatului. Imediat ce ajunse în cameră, aruncă halatul pe un scaun. Apoi se vârî în pat.

Rămase acolo cam

cinci secunde, apoi se ridică şi reveni la parter.

Theo stătea la birou, scriind la laptop.

— Ascultă, băi…! aproape că strigă Michelle.

— Da? întrebă el, cu mâinile oprindu-i-se în aer, deasupra keyboardului.

— Vreau doar să ştii…

— Ce?

— Că-s un chirurg al naibii de bun. În timp ce tu-ţi îmbogăţeai experienţa… regulându-te, şi anume folosesc cuvântul ăsta…

— Da? o încurajă Theo, cu un surâs

jucându-i în colţul gurii.

Michelle îşi împunse pieptul cu degetul.

— … eu învăţam să folosesc scalpelul! Voiam doar să ştii…

— Ce să ştiu?

Din minte i se şterse orice gând. Câteva secunde domni tăcerea. În sfârşit, cu umerii

căzuți, Michelle recunoscu:

— Nu mai știu.

Și, fără o vorbă, ieși din cameră. S-ar fi *putut* face de râs și mai rău?

— Mă îndoiesc, șopti ea, strecurându-se în pat.

Se simțea ca David înainte de întâlnirea cu

Goliath, constatând că uitase să-şi aducă praştia. O scotea din minţi.

Capitolul 19

Monk nu putea suferi misiunile de supraveghere. Stătea în umbra unei sălcii plângătoare, privind casa doctoriței Renard, aşteptând să se asigure că dormea, ca să se poată întoarce la hotel şi

să prindă şi el câteva ore de somn. Desigur, mai întâi trebuia să asculte toate convorbirile telefonice interceptate. Se frecă pe coapsă, în locul unde-şi rupsese cea mai bună pereche de pantaloni kaki urcându-se pe stâlp ca să-i intercepteze postul.

În timp ce stătea acolo, ore în şir, pândind şi aşteptând, se gândea la însărcinările din trecut. Îi plăcea să revadă în minte toate detaliile. Nu avea gusturi perverse şi în niciun caz nu se gândea cu plăcere la victimele lui. Nu, tot ce urmărea

era să-şi recapituleze performanţele şi să le analizeze. Ce greşeli săvârşise? Ce putea face ca să progreseze?

Din fiecare misiune învăţase câte ceva. Nevasta din Biloxi ţinea un pistol încărcat sub pernă. Dacă soţul ei ştiuse, lui omisese să-i

spună. Monk fusese cât pe ce să primească un glonț în cap, dar din fericire reușise să-i smulgă arma. Apoi o folosise ca s-o ucidă, în loc de a mai pierde secunde prețioase încercând s-o sufoce. Să prevezi întotdeauna imprevizibilul. Aceasta

fusese prima lecţie.

Şi mai fusese şi adolescenta din Metairie. Performanţa din noaptea aceea fusese mult prea imperfectă şi, revăzând-o, Monk îşi dădea seama că numai norocul făcuse să nu-l surprindă nimeni. Întârziase prea mult. Ar

fi trebuit să plece în clipa când terminase treaba, dar în schimb rămăsese să vadă un film la televizor. Cu atât mai remarcabil era faptul că Monk nu se uita niciodată la televizor. Se considera mult prea inteligent pentru porcăriile pe

care le transmiteau posturile ca să amorţească minţile deja amorţite ale trântorilor umflaţi de bere.

Filmul acela fusese altfel. Şi enorm de amuzant. Tocmai începuse, când Monk pătrunsese în dormitorul victimei. Îşi

mai amintea fiecare detaliu din noaptea aceea. Tapetul cu dungi trandafirii şi albe şi bobocii mici şi roz de trandafir, animalele de pluş de pe pat, perdelele roz cu volane. Fusese cea mai tânără victimă pe care o rezolvase vreodată, dar

acest lucru nu-l deranja deloc. O misiune şi nimic mai mult. O însărcinare. Nu-l interesa decât să se achite bine.

Muzica urla din video, îşi amintea bine. Clienta era trează, pe jumătate drogată de la un chiştoc de marijuana.

Pe care tocmai îl fumase. În aer plutea un miros dulce şi greu. Purta un tricou scurt albastru şi stătea rezemată de perne, cu o pungă uriaşă de Doritos în poală. Privea în gol spre ecran, fără să observe prezenţa lui Monk. O omorâse pe

fata cu faţă ciuruită de acnee şi păr şaten slinos ca pe o favoare specială – şi pentru douăzeci şi cinci de mii – pentru ca tăticul să poată încasa poliţa de trei sute de mii de dolari pe care tocmai o încheiase pentru singurul lui copil, cu şase luni în urmă. Poliţa

conţinea o clauză de indemnizaţie dublă, ceea ce însemna că, dacă se dovedea că moartea fusese accidentală, tatăl primea o sumă de două ori mai mare. Monk făcuse mari eforturi ca să simuleze un accident, astfel încât şi el să primească un onorariu

dublu. Tatăl îi admirase opera, desigur, şi deşi nu fusese necesar să explice de ce voia ca fiica lui să fie ucisă – pe Monk nu-l interesau decât banii – mărturisise că voia cu disperare să scape de creditori şi asta era singura soluţie.

O, iubirea de tată!

Nimic în lume nu se compara cu ea. În timp ce o ucidea, ascultase dialogurile din film şi, în două minute, fusese captivat. Dăduse la o parte picioarele moartei, se aşezase pe pat şi urmărise filmul până la genericul final, ronţăind Doritos. Tocmai se

ridicase se plece, când auzise uşa garajului deschizându-se.

Scăpase la timp, dar acum, gândindu-se la riscul prostesc pe care şi-l asumase, îşi dădea seama cât noroc avusese. Ce lecţie învăţase din experienţa aceea? Să intre şi să iasă

cât mai rapid posibil. Monk considera că progresase enorm de la acele crime de început. Pe Catherine o lichidase fără nicio problemă.

Ridică din nou privirea spre fereastra de la dormitorul doctoriței. Întârzia cu culcarea mult mai mult

decât se aşteptase el –
dar, în fond, avea la ea
un bărbat.

Când o urmărise la
Lebăda, Monk îl zărise
pe bărbat, în mijlocul
grupului de adolescenţi
zgomotoşi care-l
numeau „dom'
antrenor". Să prevezi
neprevăzutul. Îi dăduse

telefon lui Dallas, îi citise numărul de înmatriculare al maşinii închiriate şi-i ceruse o verificare completă. În sfârşit, lumina din dormitor se stinse. Monk mai aşteptă o jumătate de oră, ca să se asigure că femeia se culcase, după care

coborî încet pe marginea drumului, unde-şi lăsase maşina. Se întoarse la motelul din St. Claire, ascultă banda pe care înregistrase convorbirile telefonice, dezamăgit că nu conţinea nimic semnificativ, îşi puse deşteptătorul să sune şi

se culcă.

Capitolul 20

Categoric, era foarte util să ai acreditări guvernamentale şi relaţii sus-puse. La ora zece dimineaţa, Theo obţinuse toate informaţiile necesare despre fraţii Carson.

Iar ceea ce aflase

despre pungaşii ăia îl irita îngrozitor. Mai avea şi hârtiile gata, graţie funcţionarilor eficienţi şi unui serviciu de mesagerie rapidă.

Ceea ce plănuia Thec să facă nu era deloc convenţional şi putea fi atacat în instanţă, dar acum nu-l interesa asta.

Spera să rezolve problema lui Daryl înainte ca fraţii Carson să se deştepte la cap, iar din ceea ce aflase despre cei doi avocaţi pe care fraţii îi ţineau cu contract lunar, erau nişte ageamii care n-aveau să se prindă că fuseseră manipulaţi

până după consumarea faptului.

Theo mai avea încă un avantaj, de care până acum nu se mai folosise. Ca membru al Departamentului de Justiţie, îi putea speria pe delincvenţii mărunţi la fel de tare ca I.R.S.-ul.

În timp ce pregătea

micul dejun, fluiera. Michelle intră în bucătărie tocmai când Theo punea tacâmurile pe masă. Îi venea s-o mănânce, de bine ce arăta. Îmbrăcată în nişte blugi albiţi strânşi pe şolduri, care-i evidenţiau picioarele lungi, şi un tricou alb,

scurt până deasupra ombilicului, arăta şi mai sexy decât în seara trecută.

Theo îi dădu un pahar cu juice.

— Vrei să te distrezi puţin?

— Cu ce să mă distrez?

— Cu fabrica de

zahăr.

Nu-i venea să creadă, dar era destul de dezamăgită.

— A… Da, sigur că da. Pot să te ajut cu ceva?

— Evident că poţi, dar mai întâi mănâncă-ţi micul dejun. Ţi-am pregătit totul. Îmi place

să gătesc, adăugă el cu entuziasm. Mă relaxează.

Michelle aruncă o privire spre masă şi râse.

— Să desfaci o cutie de cereale şi să scoţi laptele din frigider nu-nseamnă să găteşti.

— Am făcut şi

cafeaua! se lăudă el.

— Mai bine-zis, ai apăsat pe buton. De făcut, am făcut-o eu, încă de aseară.

Theo îi trase un scaun, apoi se rezemă de chiuvetă.

— Arăţi bine azi.

Michelle îşi trase tivul tricoului în jos.

— Nu ţi se pare că tricoul ăsta e cam strâmt?

— Tu de ce credeai că ţi-am zis că arăţi bine?

— De fiecare dată când mi-l pun, mi-l scot şi aleg altceva. E modern, adăugă ea pe un ton defensiv. Mi l-a

făcut cadou prietena mea Mary Ann, şi mi-a spus că trebuie să mi se vadă buricul.

Theo îşi ridică şi el marginea tricoului bleumarin până deasupra ombilicului.

— Dacă asta-i moda, ne conformăm.

— Am să mă schimb,

replică Michelle, evitând să-i privească abdomenul plat şi dur.

— Îmi place cum te-ai îmbrăcat! protestă el.

— Mă schimb.

Apoi clătină din cap.

— Mi-e greu… să mă acomodez în pielea mea, de-o vreme ncoace.

— Ce vrei să spui?

— Ani de zile, am tot încercat să nu mai arăt ca o fetişcană.

Theo râse.

— Nu glumesc, insistă ea. Când eram studentă la medicină, făceam tot ce puteam ca să ascund faptul evident că eram femeie.

Uimit, o întrebă:

— Şi de ce făceai asta?

— Un şef de catedră avea mari prejudecăţi împotriva doctoriţelor şi tot timpul încerca să ne îngreuneze viaţa. Mare măgar mai era. El şi colegii lui se duceau să bea cu studenţii, dar

numai după ce studentelor le dădeau să lucreze în plus. Nu-mi păsa, dar nici nu-mi plăcea să primesc de două ori mai multe sarcini decât băieţii. Iar dacă m-aş fi plâns, ar fi fost şi mai rău. Singura soluţie era să mă las de studii, adică exact ceea

ce voia şeful ăla de catedră.

Deodată, zâmbi.

— Într-o seară, în timp ce ne pileam cu margaritas, mai multe studente, am înţeles.

— Ce-aţi înţeles.

— Îi era frică de noi. Reţine că eram extenuate şi cherchelite.

— Şi aţi găsit şi vreun motiv pentru care-i era frică de voi?

— Minţile noastre. Ştia adevărul.

— Ce adevăr?

— Femeile au minţi cu mult superioare.

Râzând, adăugă:

— La baza prejudecăţilor lui

stăteau teama şi nesiguranţa. Ţin minte că, pe moment, revelaţia ne-a uluit. Nu era adevărat, dar eram prea bete ca să ne mai pese. Acum îmi dau seama că totul era o prostie, nu eram nici mai capabile, nici mai incapabile decât bărbaţii, dar râsul

şi îngâmfarea ne-au ajutat să răzbim.

— Rezidenţiatul a fost greu?

— Nu, a fost cu totul diferit. Nu conta că eram femeie, trebuia doar să ştiu să alerg. Se purtau la fel de oribil cu noi toţi, indiferent de sex, douăzeci de ore pe

zi, şapte zile pe săptămână. Norocul meu a fost că am lucrat în subordinea unui chirurg talentat. Era nesuferit, dar ne înţelegeam bine. Toată ziua purtam halatul alb, iar moda nu intra în preocupările mele.

— Doctoriţa mea e

femeie.

— Pe bune?

— Mhm. Mi-a scos apendicele.

— Nu sunt doctoriţa ta. Dacă aş fi, te-aş pune la regim fără sodiu şi grăsimi.

— Ţi-am spus că nu-mi place doctoriţa mea şi nu-i urmez niciodată

sfaturile? Cât despre
haine, nu contează ce
porţi, Michelle. Bărbaţi
se holbează la tine
oricum. Sper numai ca
fraţii Carson să nu caşte
ochii pe fereastră în
timp ce eu mă voi
strădui să-i terorizez.

— Ai de gând să
foloseşti tactici teroriste?

Mişto.

— Mă aşteptam să aprobi.

— Şi de ce să se uite la mine pe fereastră? Nu pot intra şi eu cu tine?

— Îmi pare rău. N-ai să vezi cum îi trec năduşelile.

— De ce?

— Fiindcă nu vreau

s-auzi ce-am să le spun. Nu se ştie niciodată. Într-o zi, s-ar putea să ai de depus mărturie împotriva mea, în instanţă.

— Şi ce ai de gând să faci?

Theo luă zaharniţa de pe bufet şi se aşează în faţa lui Michelle.

— Ai să vezi, spuse el, în timp ce-şi turna în castron o porţie imensa de cornflakes. Îmi plac mai mult Frosted Flakes, remarcă, începând să pună zahăr deasupra.

Pe Michelle o apuca greaţa doar privindu-l.

— Am un sac de

zahăr în cămară. De ce nu iei o lingură şi să te înfrupţi direct de-acolo?

— Iubito, sarcasmele nu dau bine dimineaţa la prima oră. Vrei puţină cafea?

— Pentru tine am făcut-o. Eu obişnuiesc să beau Cola dietetică la micul dejun.

Theo râse.

— Şi-mi critici mie obiceiurile?

Michelle scoase o cutie din frigider şi trase o duşcă prelungă.

— Am auzit cumva soneria azi dimineaţă?

— Un curier mi-a adus nişte hârtii de la New Orleans. Am nişte

prieteni acolo. După ce am vorbit cu Daryl, am telefonat la Boston. Întrucât nu sunt familiarizat cu avocaţii din Louisiana, a trebuit să-mi folosesc relaţiile.

— Eu am impresia că dacă un muncitor se accidentează în timpul programului, are

dreptul la compensaţii.

— Există şi excepţii.

— Ca de pildă?

— Dacă accidentul s-a produs din vina muncitorului, acesta eventual fiind beat.

— Sau dacă a folosit o maşină despre care ştia că era stricată?

— Ăsta-i argumentul

de care se vor folosi fraţii Carson.

— Dar tu te-ai pregătit.

— Exact.

— De ce acţionezi atât de repede?

— Fiindcă nu vreau să-l las pe Daryl în aer. N-am să stau mult aici şi vreau să rezolv

problema înainte de a pleca acasă. I-am promis.

Michelle îşi lăsă capul în piept. Ştiuse tot timpul că Theo avea să plece. Sigur că ştiuse. Tocmai din motivul ăsta încercase să nu se ataşeze de el. Nesimţitul. Era numai

vina lui.

Dacă n-o săruta, acum n-ar fi fost atât de nefericită.

— S-a-ntâmplat ceva? o întrebă el.

— Nu. De ce întrebi?

— Ai o expresie… ca şi cum ţi-ar veni să baţi pe cineva.

— Mă gândeam

doar…

— La ce?

Michelle împinse la o parte fulgii de cereale, apoi se rezemă de spătar, încrucişându-şi braţele pe piept.

— La viruşii nespecifici, replică ea, pe un ton destul de agresiv.

— Ăsta-i ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat să te gândeşti. La viruşi. Ca să vezi…!

— La viruşii *nespecifici,* precizează ea.

— Mea culpa. Deci, spune-mi: la ce anume te gândeai, în legătură cu viruşii nespecifici?

— Că sunt

insidioşi… şi destructivi, prin felul cum atacă organismul. Te simţi bine şi normal, şi dintr-o dată te ustură gâtul şi începi să ai dureri prin tot trupul.

Theo o privi câteva secunde, apoi întrebă:

— Şi te gândeşti la asta fiindcă…?

Fiindcă ai să pleci, nesimțitule!

Michelle ridică din umeri.

— Sunt medic. Mă gândesc la asemenea lucruri.

— Te simți bine?

— Da, dar cine ştie cum am să mă simt în cinci minute? Viruşii

ăştia… lovesc pe neaşteptate, adăugă ea, pocnind din degete. Uite-aşa.

— Dar dacă nu provoacă boli mortale, atunci până la urmă îşi încheie ciclul şi trec, nu?

— A, da, trec, sigur că trec! se răsti Michelle.

— Ce naiba ai azi? se miră Theo.

— Simt că se apropie un virus.

— Parcă spuneai că te simţi bine.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Oamenii bolnavi mă deprimă.

— Michelle?

— Da?

— Eşti medic. Nu ai de-a face toată ziua cu bolnavi?

Dintr-o dată, Michelle îşi dădu seama cât de copilăreşte se purta şi încercă să găsească o scuză pentru acel moment de nebunie.

— N-am o fire matinală.

— Nu-ți faci în zorii zilei cele mai multe operații?

— Ba da, dar pacienții sunt deja sub anestezie. Puțin le pasă de toanele mele. Ai dormit bine? îl întrebă, schimbând intenționat

subiectul.

— Da. Dar tu?

— Şi eu. Ai primit vreo veste de la prietenul tău, Noah?

— Încă nu.

— Va trebui să treacă pe-aici ca să ia cheia clinicii, dacă vrea s-o viziteze.

— Noah n-are nevoie

de cheie.

— Cum o să intre?

— Prin efracţie, dar nu-ţi face griji. N-o să spargă nimic. Se mândreşte că e rapid şi discret.

— V-aţi înţeles să vă întâlniţi într-un anumit loc şi moment?

— Nu. Dar nu-mi fac

probleme, o să mă găsească el. Ce program ai azi?

— Din moment ce nu vrei să fac ordine la clinică până n-o investighează Noah, sunt liberă. Trebuie să-l găsesc pe doctorul Robinson şi să aflu despre pacienţii lui

dificili. În rest, nu mai am altceva de făcut decât să te aduc la antrenamentul de fotbal, la ora trei. I-ai promis domnului Freeland că treci pe-acolo şi, întrucât eu sunt medicul echipei, trebuie să fiu de faţă.

— Ai nevoie de

medic în timpul antrenamentelor? întrebă el zâmbind.

— A, da. Băieţii se lovesc mult. Săptămâna trecută am avut de tratat un umăr dislocat grav, iar acum două zile, o luxaţie la genunchi. Apropo de domnul Freeland, continuă ea,

ți-a scris un număr pe o hârtie. Te-ai uitat la el și ai fost impresionat cum se cuvine?

— Da, am citit numărul. Nu pot spune că m-a impresionat prea mult.

— Atunci, te-a amuzat?

Theo dădu din cap.

— Câştig într-o săptămână mai mult decât mi-a oferit el pe un an de zile.

— Nu e un district bogat.

— Înţeleg.

— Şi-s sigură că a presupus că mai câştigi bani şi lucrând ca avocat.

— Mhm…

— Ai să-ţi iei costumul înainte de a merge la fabrică?

— Ce nu-i în regulă la hainele de-acum?

— Levi’s? Te poţi prezenta aşa când vrei să intimidezi pe cineva?

— Nu hainele de pe tine contează.

Atitudinea e totul. Când poţi fi gata de plecare?

— În zece minute.

În timp ce scotea maşina de pe alee, Theo spuse:

— Prima escală o facem la *„Second and Victor”*. Ştiu că-i în St. Claire, dar va trebui să

mă îndrumi.

— E simplu. Chiar îr
spate la McDonald's.

— Perfect. Pot să-mi
iau şi nişte cartofi
prăjiţi, să mă ţină până
la prânz.

— Cred că ai sângele
gros ca siropul crisco.

— Deloc. Am
colesterolul redus şi

mult fier.

Michelle îi arătă drumul, pe străzile din St. Claire.

— Aici ia-o la stânga, îl instrui ea. De ce mergem la. *„Second and Victor”?*

— Pentru garduri.

Theo opri în fața Companiei de Garduri

din St. Claire şi coborî.

— Am făcut comanda prin telefon, aşa că n-o să dureze mult. Trebuie doar să plătesc.

Reveni peste zece minute. Când opri în faţa băncii din St. Claire, pe Michelle o învinse curiozitatea.

— Ai cumpărat un gard?

— Mhm.

— Ce fel?

— De fier forjat.

— E îngrozitor de scump.

— Da, dar merită.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi de ce l-ai

cumpărat?

— Zi că-i un premiu de consolare, pentru că n-o să-mi iau un pistol mai mare.

Ştia că Michelle nu înţelegea. Se dusese deja la maşină, când micul John Patrick îi spusese despre ziua lui.

— Există firme de

garduri şi în Boston.

— Într-adevăr.

Deodată, Michelle ghici.

— Are vreo legătură cu Lois?

— Care Lois?

— Ai de gând să-mi spui, sau nu?

— Nu. Sunt genul puternic şi tăcut.

— Detest tipii puternici şi tăcuţi. Toţi au personalităţi tip A. Infarcturi pândind prima ocazie.

Theo deschise portiera.

— Iubito, tu nu te mai gândeşti niciodată şi la altceva în afară de medicină?

— Sigur că da. Vrei să ştii la ce mă gândesc acum?

— Iar îţi vin dracii?

— Când am avut eu draci?

Theo o lăsă să intre ea prima la bancă, apoi îi arătă legitimaţia guvernamentală paznicului de la poartă.

Avea pistolul în teaca de la gleznă pe care o primise de dimineaţă, o dată cu hârtiile.

Paznicul îi făcu semn să intre.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule ofiţer?

Theo nu-l corectă.

— Am o audienţă la preşedintele băncii. M-

aţi putea conduce până
la biroul lui?

Omul dădu din cap
cu entuziasm.

— Sigur că da.
Domnul Wallbash e-n
spate. Îl puteţi vedea
aşezat la birou, dincolo
de geam.

— Mulţumesc.

Theo o ajunse din

urmă pe Michelle și-i arătă un scaun din hol, spunându-i:

— Poate e mai bine să aştepţi aici. S-ar putea să trebuiască să folosesc un cuvânt porcos.

— Ce cuvânt?

Aplecându-se la urechea ei, îi şopti:

— *Revizie*.

— Mă scuzaţi, domnişoară. Nu cumva sunteţi fata lui Big Daddy Jake? întrebă paznicul, venind grăbit spre Michelle.

— Succes, îi şopti ea lui Theo, apoi se întoarse spre bătrân. Ba da, eu sunt.

— Atunci sunteţi

doctora, nu-i aşa?

Paznicul se prezentă, strângându-i mâna.

— Am auzit ce s-a-ntâmplat la clinică. Nevastă-mea, Alice, şi cu mine tocmai ziceam că ce bine c-o să aibă grijă de noi fata lui Jake. Ambii avem nevoie de un doctor bun. Alice are

probleme cu monturile şi bătăturile. Nici nu poa' să-şi puie pantofii de duminecă, aşa de rău o doare, şi tre' să fac şi eu ceva cu încheieturile. Unele zile, nici nu pot să ridic braţu' drept. Când credeţi c-o să-ncepeţi să consultaţi pacienţi?

— În vreo două săptămâni, sper.

— Putem s-aşteptăm şi pân-atunci, dacă tot am îndurat atâta vreme. Slujba asta a mea cu juma' de normă mă mai ajută şi pe mine să mai uit de toate boleşniţele. Îi ţiu locu1 la paznicu1 titular, două zile pe

săptămână. Cre' că s-ar putea zice c-am program de bancher…

Râse de propriul lui banc, apoi continuă:

— Ia-n te uită colo-şa! Domnu' Wallbash pare la un pas să-l lase inima. S-a-nroşit la faţă ca un gogoşar, şi năduşeşte ca porcu'. Clar că nu-i

convine ce-i zice ofițeru'.

Michelle era de acord. Wallbash arăta într-adevăr rău. Răsfoia hârtiile pe care Theo i le pusese pe birou, apoi ridică privirea spre el, încruntat.

Chipul lui Theo nu se vedea, dar cuvintele

lui, când îi vorbi lui Wallbash aplecându-se peste birou, avură un efect perceptibil. Preşedintele băncii ridică mâinile ca şi cum ar fi fost prădat, dând din cap viguros.

Michelle bănuia de ce. Cu siguranţă, Thec folosise cuvântul magic.

Nu stătu mult în biroul preşedintelui şi, la plecare, nu-i strânse mâna. Wallbash era ocupat să-şi şteargă fruntea de sudoare.

Theo se opri în uşă, iar salutul lui la despărţire îl făcu pe Wallbash să pălească.

Cu o expresie feroce,

Theo traversă holul, spre Michelle. Văzu că-l privea, îi făcu cu ochiul, apoi o apucă de mână, dădu din cap spre paznic şi-şi continuă drumul, târând-o după el.

Michelle aşteptă să ajungă în maşină, pentru a afla ce se

întâmplase.

— Ei?

— Wallbash nu e mulţumit, dar o să coopereze. Şi n-ar strica s-o facă, adăugă el, pe un ton care-i atrase atenţia.

— Şi acum?

— Mai avem de făcut o vizită, apoi putem

mânca de prânz. Spune-mi cum să ajung la fabrica de zahăr.

Michelle îi dădu îndrumările, apoi îl întrebă ce-i spusese lui Wallbash.

— Arăta ca în pragul unei crize de apoplexie.

— Fraţii Carson îşi efectuează operaţiunile

financiare la banca din St. Claire de ta înființarea companiei. Fac parte dintre cei mai importanți depozitari ai băncii, ceea ce-ți poate spune de ce favoruri de bucură. Wallbash și Gary Carson sunt prieteni. După cum zice Wallbash, Gary e un

băiat foarte bun.

— Şi frate-său?

— Jim Carson e coleric. Cred că Wallbash se cam teme de el. Jim e cel care s-a dus la spital ca să-l concedieze pe Daryl. Anume joacă aşa, fiindcă obţin ceea ce vor.

— Cum ar fi, băiatul bun şi băiatul rău?

— Mai degrabă, băiatul rău şi băiatul groaznic. Ştii, aş prefera oricând unul care tună şi fulgeră, în locul unui dihor viclean. Dacă am noroc, azi amândoi vor fi la fabrică şi-am să-i văd făcându-şi

numărul.

— Şi la bancă ce-ai făcut?

— Le-am îngheţat conturile.

Michelle izbucni în râs.

— Asta nu poate fi legal.

— Ba da, ripostă Theo. Wallbash are

hârtiile semnate şi parafate. Trebuie să coopereze, altfel ajunge…

Se opri la timp. Michelle termină fraza în locul lui:

— La pârnaie?

— Mda.

— De ce te tot uiţi la ceas?

— Sincronizarea e totul. Am întâlnire cu Gary Carson la douăsprezece şi jumătate.

— Ţi-ai fixat o întâlnire?

— Sigur.

— I-ai spus de ce?

— Şi să stric surpriza? Sigur că nu i-

am spus adevărul. I-am
spus secretarei că vreau
să fac afaceri cu fabrica.

— La primul colţ, ia-
o la stânga, îl instrui
Michelle. Şi ţine-o drept
vreo două mile. Fabrica
e în afara oraşului. ...
Deci, Carson crede că
primeşte un cont nou.

— Exact.

— Probabil că Wallbash o să-l sune, ca să-i spună despre vizita ta.

— O să-l sune la unu fix, niciun minut mai devreme, altfel pun revizorii să-i facă banca ferfeniță. O s-aştepte.

— Chiar ai fi în stare să faci asta?

Theo nu-i răspunse.

Câteva clipe, Michelle îi privi profilul, apoi spuse:

— Când vrei ceva, nimic nu-ţi stă în cale, aşa-i?

— Exact. N-ar strica să ţii minte.

— Învingi întotdeauna?

Theo o privi.

— Ce părere ai?

Schimbase subiectul într-un mod subtil.

Amândoi ştiau că acum vorbea despre cucerirea ei. „Când o-ngheţa iadul“, spuse în sinea sa Michelle.

Apoi îi veni în minte alt gând şi îl întrebă:

— Dar salariile? Dacă le-ai înghețat conturile, cum vor mai fi plătiți oamenii?

— Tribunalul va mandata pe cineva să completeze cecurile.

— Şi dacă fraţii închid fabrica, doar de ciudă?

— Câştigă prea mulţi

bani ca s-o închidă – şi-n plus, n-am să-i las.

— Poţi să-i opreşti?

— Sigur. Dacă nu cooperează, când am terminat cu ei, firma va fi în proprietatea salariaţilor.

În depărtare de vedea fabrica. Din silozurile rotunde

cuibărite între două clădiri uriaşe de beton se înălţau hornurile. Toate componentele erau unite între ele.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât fabrica arăta mai mohorâtă. Avea o faţadă cenuşie murdară şi ferestre nespălate, dar nu părea

să fie degradată. Theo parcă maşina în curtea cu pietriş, coborî şi privi în jur.

— Domnul Buchanan?

La auzul glasului, Theo se întoarse.

— Connelly?

Un bărbat înalt şi slab, în costum, se

apropie de maşină.

— Da, domnule.

— Totu-i în ordine?

Connelly îşi ridică servieta.

— Da, domnule, în perfectă ordine. Tocmai am fost anunţat.

Theo se aplecă spre portiera deschisă şi-i spuse lui Michelle:

— Vrei să aştepţi aici?

— Bine, răspunse ea, dar dacă aud împuşcături, am să vin în fugă.

După ce făcu prezentările, Theo îi mai spuse lui Connelly:

— Când ies eu, intri. Vreau să aştepţi lângă

uşă.

Michelle deschise radioul. Cânta Willie Nelson. Îl luă ca pe un semn de bun augur. Poate că pe Theo nu-l păştea totuşi niciun pericol.

După trei cântece şi nouă reclame, Theo ieşi, îi zâmbi în treacăt lui

Connelly, apoi se aşează la volan şi porni maşina încă înainte de a închide portiera. Michelle abia avu timp să-şi încheie centura de siguranţă.

— O ştergem?

— Mi-e foame.

— Dar te tot uiţi în oglindă, remarcă ea, întorcându-se să

privească în urmă.

— Sunt prudent, atâta. Nu se ştie niciodată cine ţine o puşcă sub birou.

— Chiar atât de bine a mers?

— De fapt, chiar a mers bine. Gary Carson e un tip foarte drăguţ. Nici nu se putea să fie

mai amabil şi mai înţelegător. Vrea să facă ceea ce trebuie. Nu-ţi pot spune de câte ori a repetat asta. Desigur, a adăugat ameninţarea voalată că va trebui să închidă fabrica pentru că, citez, „abia ne ducem zilele”.

— Şi tu cum ai

răspuns?

Theo îi zâmbi scurt.

— Am râs.

— Deci, ai procedat cu tact.

— Sigur, râse el.

— Chiar îți plac treburile astea, nu?

Întrebarea păru să-l surprindă.

— Da, îmi plac. Mă

bucur că-l pot ajuta pe Daryl.

— Pentru că vezi cu ochii tăi rezultatele.

— Da. Sigur, cazul ăsta e uşor. Ar trebui să-l rezolv până-n weekend.

— Chiar crezi că poţi rezolva problema în două zile.

— Da, sunt convins. Doar dacă nu cumva fraţii au dosit pe undeva nişte bani despre care eu n-am aflat, şi consideră că pot să reziste. Însă chiar şi atunci, nu contează. Au încălcat atâtea legi, încât îi pot trimite pe amândoi după gratii.

O.S.H.A. ar fi în culmea fericirii, în fabrica aia.

— Colericul ţi-a sărit la beregată?

— Nu.

Michelle zâmbi.

— Pari dezamăgit.

— Sunt, recunoscu el. Voiam să le văd numărul. Jim Carson e plecat la New Orleans

pe ziua de azi, dar ar trebui să se întoarcă la Bowen pe la şase. Gary a menţionat că va aştepta să-i spună în faţă, în loc să-l sune pe celular, probabil ca să-l asmuţă imediat asupra mea. Cred că vom auzi de Jim cam la cinci minute după ce Gary îi

dă vestea.

— Întâmplător, i-ai spus lui Gary unde vei fi diseară?

— S-ar putea să fi menţionat că voi fi la „Lebăda“, zâmbi Theo.

Michelle oftă.

— Până la urmă, tot s-ar putea să împuşti pe cineva.

Capitolul 21

Noul stadion de fotbal al liceului era impresionant.

Echipa, însă, numai impresionantă nu era. După părerea lui Theo, băieţii erau incredibil de slabi.

Voiau să se dea în

spectacol. Aveau talent, dar nu ştiau cum să-l folosească. Conrad Freeland trebuia să urle din toţi bojocii ca să se facă auzit peste strigătele băieţilor. Fluiera atât de des, încât nici nu-l mai luau în seamă. Antrenamentul era haotic şi asurzitor.

În sfârşit, Conrad reuşi să-i alinieze. Începură să alerge înainte şi-napoi pe iarba tunsă îngrijit a terenului, ca nişte găini cu capetele tăiate. Theo şi Michelle stăteau lângă profesorul de muzică, pe linia de cinci iarzi, privind. Cu un zâmbet

radios de mândrie, Conrad se întoarse spre Theo şi-l întrebă:

— Ce părere ai de băieţii tăi?

Theo ignoră referirea la „băieţii lui“ – n-avea de gând să-şi revendice echipa pestriţă – şi răspunse:

— Mai bine alergaţi

câteva atacuri şi contraatacuri, iar Michelle şi cu mine o să vă privim din tribune. Au trecut nişte ani, dar cine ştie, poate reuşesc să vă fac unele propuneri.

Conrad îl privi nedumerit.

— Ăsta a fost atacul.

— Poftim?

— Tocmai ai văzut atacul.

— *Atacul?* Aveți doar un…

Încerca să nu zâmbească, nedorind să dea impresia că nu lua antrenamentul în serios. Nervos, profesorul de muzică se trase de

guler. Era îmbrăcat ca
pentru un recital, într-o
cămaşă albă imaculată şi
călcată, o cravată cu
dungi şi un blazer
bleumarin. Domnea o
caniculă atât de
sufocantă, încât Theo se
întreba cum de nu se
sufoca.

Michelle îl înghionti:

— E un atac drăguț, nu?

Theo nu răspunse. Apoi, Conrad spuse:

— Am pus la punct doar atacul pe care l-ați văzut. Îi zicem „Lancea”.

— Aha… replică Theo, în lipsa altui răspuns care să nu fie o

minciună sfruntată.

— E bun, nu-i aşa?

Michelle îi dădu din nou un ghiont. Ignorând-o, Theo se întoarse spre Conrad. Nu voia să-l jignească, era clar să se chinuise mult pentru a-i face pe băieţii indisciplinaţi să coopereze, dar Theo n-

avea de gând nici să-l mintă, aşa că spuse doar atât:

— Interesant.

— Trebuie să înţelegi situaţia mea şi trecutul echipei, continuă Conrad. Anul trecut ne-am făcut pentru prima oară o echipă de fotbal, iar antrenorul… ne-a

părăsit în mijlocul sezonului. Băieţii nu ştiu ce să facă. Nici eu nu ştiu ce fac, recunoscu el. Daţi-mi un flaut, şi-i pot învăţa să cânte, dar asta… mă depăşeşte. De aceea avem nevoie de caiete. Crede-mă, am făcut tot ce-am putut.

— Nu mă îndoiesc,

răspunse Theo.

— Până şi pe computer am căutat. Pot să-ţi înşir toată istoria fotbalului, dar nu-s în stare să-ţi spun cum se joacă. Din desenele pe care le-am găsit pe Internet n-am înţeles nimic. Numai cercuri şi săgeţi, fără niciun sens.

Îşi scoase fluierul de la gât şi i-l oferi lui Theo.

— Vezi ce poţi face, dom' antrenor.

— Nu sunt…

Conrad o luase deja la fugă spre automatul cu apă rece.

— … antrenor, încheie Theo.

— Sunt îngrozitori, nu-i aşa? şopti ea.

— O, da, îi dădu Theo dreptate.

Michelle zâmbi.

— Eu mă duc la peluză, să aştept până termini.

Okay, îşi spuse el. Un singur antrenament. Avea să le vorbească

băieţilor, apoi să-i trimită lui Freeland nişte caiete de joc şi eventual vreo două casete la care să se uite, şi cu asta, basta.

Ducând două degete la gură, fluieră ca să le atragă atenţia băieţilor şi le făcu semn să se apropie. Se adunară în

jurul lui ca niște mânji greoi, bombardându-l cu întrebări. Încet, Theo le spuse să-și scoată căștile și să se așeze pe iarbă. Când se trântiră pe teren, fu gata să jure că simțise pământul cutremurându-se sub el.

Apoi, Elliott Waterson strigă:

— Dom' antrenor, da' pistolu' unde-i?

Theo nu scoase o vorbă. Nu făcu decât să stea tăcut, cu braţele încrucişate pe piept, aşteptând. Nu dură mult. Într-un minut, se lăsă liniştea.

Atunci, aproape în şoaptă, spuse:

— Elliott, pistolul meu e la loc sigur, dar jur că primul care mă mai întrerupe o să primească una-n cap. E clar? Iar acum, iată ce avem de făcut…

Michelle stătea pe banca tare a peluzei, privind transformarea. Era uimită de uşurinţa

cu care Theo îi luase pe băieţi sub control. Părеau să-i soarbă fiecare cuvânt. Conrad era impresionat. Revenise lângă Theo şi, din când în când, dădea din cap.

— Mă scuzaţi, domnişoară?

La auzul glasului,

Michelle se întoarse şi văzu un bărbat brunet, înalt şi cam supraponderal, care stătea la ieşirea tunelului dinspre vestiare. I se părea vag cunoscut.

— Da?

Omul se apropie. Era îmbrăcat în şort şi bluză

kaki, cu cuvântul „Speedy“ brodat deasupra buzunarului de la piept, lângă un ecuson cu numele. Ţinea în mână un pachet al serviciului *Speedy Messenger*.

— O caut pe domnişoara doctor Michelle Renard

Întâmplător ştiţi unde aş putea-o găsi?

— Eu sunt doctoriţa Renard.

Mesagerul se luminează la faţă.

— Slavă Domnului Prin tot oraşul am umblat după dumneavoastră.

Îşi vârî pachetul sub

braţ şi urcă grăbit treptele metalice.

— Aveţi ceva pentru mine?

— Nu, domnişoară doctor. Dar s-a ivit o problemă şi sper să mă ajutaţi s-o anunţ înainte ca Eddie să-şi piardă slujba.

— Poftim?

Mesagerul zâmbi.

— Eddie e nou la compania noastră, şi a încurcat rău borcanele. Apropo, eu mă numesc Frank.

Îi întinse mâna. Avea palma umedă, şi o strânsoare slabă.

— Ce încurcătură a făcut colegul

dumneavoastră?

— A predat pachetele altor persoane. Dar are nevoie de slujba asta, fiindcă nevastă-sa urmează să nască și, dacă e concediat din vina lui, pierde asigurarea. Are două nouăşpe ani, adăugă el. Şi mă simt răspunzător,

fiindcă eu l-am instruit, aşa că-mi folosesc ziua liberă ca să rezolv situaţia până nu află şeful.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră. Şi eu cu ce pot să vă ajut?

— Păi, vedeţi dumneavoastră, luni

Eddie a luat un colet de
la o firmă de drept din
New Orleans, şi arfi
trebuit să completeze
eticheta şi s-o lipească
pe pachet chiar atunci,
la recepţie, da' n-a făcut-
o. A dus pachetul la
maşină, da' mai luase
deja încă un pachet, de
la Belzer Labs, şi nici pe

ăla n-a pus eticheta. Şi pe urmă, a încurcat etichetele. N-am aflat decât când secretara de la altă firmă de drept a sunat ca să spună că primise pachetul greşit. Când l-a desfăcut, a găsit nişte hârtii despre un medicament nou. Norocul lui Eddie că eu

am răspuns la telefon. Oricum, adăugă el mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, speram să-mi puteţi da pachetul pe care l-aţi primit din greşeală, şi-am să vi-l dau pe cel de la firma de drept.

Michelle clătină din cap.

— Aş dori să vă ajut, dar nu-mi amintesc să fi primit niciun pachet. Unde şi când a fost predat, ştiţi cumva?

— Eddie l-a dus la spital. Am trecut deja pe-acolo, sperând să vă găsesc, şi o soră s-a uitat în registrul săptămânal. A zis că-n după-amiaza

aia fusese un accident şi dumneavoastră eraţi în operaţie când a venit Eddie, da' nu se potriveşte, pentru că aţi semnat.

— A, da, îmi amintesc de accident. Eram la chirurgie, adâncită până la coate în fişe medicale pe care

trebuia să la termin înainte de a pleca. Am primit într-adevăr un telefon de la urgență, despre un pachet. Totuși, nu-mi amintesc să-l fi preluat.

— Eu știu că ați semnat de primire.

— Serios…?

Michelle nu-și

amintea nici moartă.

— Da, domnişoară doctor, aţi semnat, insistă nervos curierul. Noi reţinem o copie a recipisei şi trimitem originalul înapoi la expeditor, şi vă spun eu, aţi semnat negru pe alb!

— Nu ajută la nimic dacă vă enervaţi. Iar

dacă mi-ați putut descifra semnătura, atunci în niciun caz nu era a mea. Dar cred că știu ce s-a întâmplat. Secretara de la urgență a semnat în locul meu. Cam așa se procedează în noi.

— Deci, n-ați deschis pachetul? întrebă

mesagerul, zâmbind uşurat.

— Nu, mi-aş fi amintit cu siguranţă dacă o făceam, mai ales dacă erau hârtii de la o firmă de drept.

— Vă daţi seama cât de atenţi sunt avocaţii cu hârtiile lor. Aş putea să mă duc acum la spital

şi să iau pachetul, nu? Cum o cheamă pe secretară?

— Elena Miller, dar n-o să vi-l dea decât dacă-i spun eu.

— Nu i-aţi putea da un telefon? Eddie a luat deja pachetul pentru dumneavoastră şi e pe drum încoace. Tare-aş

vrea s-o rezolvăm azi. Am mobilul la mine.

Se apropie, întinzându-i telefonul. Michelle îi simţi after-shave-ul. Folosea unul puternic, dar care nu reuşea să-i ascundă mirosul de transpiraţie.

Elena Miller răspunse pe tonul ei

răstit, ca de obicei:

— Aici Miller.

— Bună, Elena Doctor Renard la telefon. Te întrerup din vreo treabă importantă?

— Tot timpul am câte o treabă importantă, domnişoară doctor, şi aţi uitat să vă terminaţi fişele. Aţi lăsat două, şi

nici de corespondenţă nu v-aţi atins. Cutia dumneavoastră poştală dă pe din afară. Ia s-auzim, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Mi-am terminat fişele, aşa că dacă Murphy se gândeşte să mă reclame, spune-i c-am să-i pun pielea pa

băţ.

— Liniştiţi-vă, domnişoară doctor, Murphy are şi el liber. Cu ce vă pot ajuta?

Michelle îi explică despre încurcătura cu pachetele.

— Îţi mai aminteşti dacă ai semnat pentru un pachet primit luni,

pe la ora cinci?

— Nu-mi mai amintesc nici ce-am mâncat la cină aseară. Dar dacă am semnat de primire, atunci v-am lipit o etichetă galbenă pe dulapul din vestiar. Vi l-aş fi băgat înăuntru, dar încă nu mi-aţi spus cifrul.

— Iartă-mă, uit mereu. Ai idee unde este pachetul acum?

— Am să mă uit. Trebuie să fie sau la mine-n birou, sau pe dulapul dumneavoastră. Ce vreţi să fac când îl găsesc?

— Să i-l dai omului de la Speedy Messenger

Service. Va trece pe-
acolo.

— Da, bine. Stau aici
până la şase seara, dar
niciun minut mai
târziu. Astă seară e
bridge la biserică, şi
trebuie să fiu acolo la
şase jumate, ca să-i ajut
să se pregătească. E
rândul meu să fiu

gazdă.

— Sunt sigură că va ajunge la spital înainte. Îți mulțumesc, Elena.

În timp ce-i dădea înapoi telefonul lui Frank, observă că Thec venea spre ei. Privindu-l, Frank o întrebă:

— Ce v-a spus? Pachetul e la ea?

— Liniştiţi-vă. Eddie o să-şi păstreze slujba. Elena stă la spital până la şase, şi vă aşteaptă ca să faceţi schimbul.

Frank nu-i mulţumi. Trăgându-şi cozorocul şepcii pe frunte, o luă la fugă în jos pe trepte. În timp ce dispărea în tunel, Michelle strigă pe

urmele lui:

— Cu plăcere!

N-o auzi. Grăbindu-se cu disperare să dispară înainte de a-i mai vedea şi altcineva faţa, alergă din răsputeri prin vestiare, până afară, în parking. Gâfâia de efort. Căzu peste portiera maşinii, îndoit

de mijloc, încercând să-şi tragă respiraţia în timp ce apuca de clanţă. Auzi un sunet în spatele lui şi se răsuci în loc, ghemuit.

Ochii i se măriră.

— Ce naiba faci, de vii aşa, pe furiş? Mă urmăreşti?

— Ce faci *tu?*

— Fac ceea ce trebuie să fac. Altfel nu se putea. Doctorița n-o să mă mai vadă. Și-n plus, a meritat să risc. Știu unde e pachetul. Chiar acum mă duc să-l iau.

— Ți s-a spus să nu interacționezi cu subiectul. Acum, doctorița știe cum arăți.

Ai făcut o greşeală prostească, iar ceilalţi n-au să se bucure.

Capitolul 22

În drum spre casa lui Michelle, Theo rămase tăcut. Amândoi erau înfierbântaţi şi transpiraţi şi voiau să facă un duş înainte de a merge la Lebăda să ia cina. Miercurea era o seară aglomerată la bar,

iar concursul de pescuit din sâmbăta următoare făcea să se adune şi mai multă lume.

— Fratele tău nu poate veni să dea o mână de ajutor? întrebă Theo.

— John Paul n-a apărut săptămâna asta.

— Obişnuieşte să

dispară mult?

— Când tatăl meu are nevoie de el, vine.

— Dar de unde ştie că tatăl tău are nevoie de el? Îi dă telefon?

Michelle zâmbi.

— John Paul n-are telefon, şi chiar dacă ar avea, n-ar răspunde. De obicei, apare vinerea

dimineaţa, să vadă dacă tăticul are nevoie de ceva. John Paul n-a lucrat niciodată la bar în serile din timpul săptămânii.

— Şi dacă tatăl tău are probleme? Dacă se îmbolnăveşte, sau mai ştiu eu…?

— John Paul ar şti că

s-a întâmplat ceva.

— Telepatie?

— Ar şti şi atât.

— Pare un om ciudat.

— Nu e ciudat, răspunse Michelle, pe un ton defensiv. E doar aparte.

— Dar fratele tău mai mare?

— Remy? Ce-i cu el?

— Şi el e aparte?

— După standardele tale, nu, nu e aparte.

Niciunul dintre ei nu mai scoase o vorbă.

Când ajunseră la Lebăda, era şapte şi un sfert, iar localul gemea de lume.

Furgoane vechi şi camionete ruginite se înghesuiau în parcare, afişând rasteluri de arme şi abţibilduri pe bare.

„Prefer să pescuiesc“ părea deviza preferată a celor mai mulţi, dar cea care-i atrase atenţia lui Theo fu „Ajutor pentru

aligatori”, scrisă cu litere fluorescente. Mai observă şi că nu existau maşini noi.

— La ce te gândeşti? îl întrebă Michelle, în timp ce-l conducea prin jurul unui furgon gri cam tamponat.

— Cât de greu e să-ţi câştigi existenţa aici,

răspunse el. Dar n-am auzit pe nimeni plângându-se.

— Nici n-o s-auzi. Sunt prea mândri.

Big Daddy Jake era la capătul opus al barului, lângă magazie, împreună cu Conrad Freeland şi Artie Reeves. Jake dădea dir

cap încruntat, ascultând ceea ce-i spuneau, şi n-o observă în timp ce se apropia.

Armand, bucătarul, lucra la bucătărie, în timp ce fratele lui, Myron, servea la bar.

— Tăticul l-a recrutat pe Myron să-l ajute, observă Michelle.

— Ne face cu mâna.

Când ajunseră lângă el, Jake ridică tăblia barului şi se grăbi spre Michelle.

Aceasta observă că Artie şi Conrad se uitau la ea încruntaţi.

— Theo, serveşte o bere şi şezi la bar, până schimb eu o vorbuliţă-

ntre patru ochi cu fie-
mea.

Expresia lui Jake îi
spunea că făcuse ceva
care-i displăcea. Îl urmă
în magazie, apoi
întrebă:

— Ce s-a întâmplat,
tăticule?

— O să plece, Mike,
asta s-a-ntâmplat. Am

stat de vorbă cu băieţii, şi am hotărât că nu se poate una ca asta. Oraşu-ăsta are nevoie de Theo Buchanan, doar îţi dai seama. Cei mai mulţi de-aici au venit astă-seară anume ca să vorbească cu el.

— Vor sfaturi legale?

— Unii da. Şi pe

urmă, mai e şi afacerea asta cu fabrica de zahăr, şi acuş începe şi sezonu' la fotbal.

— Şi ce vrei să fac eu, tăticule. Omul locuieşte la Boston. Nu poate să facă naveta.

— E, sigur că nu poate, zâmbi Jake.

— Şi-atunci?

— Ne-am zis că poate-l faci să se răzgândească, dacă-ţi dai silinţa.

— Cum? întrebă exasperată Michelle.

— Scoate preşu' de bun-venit.

— Asta ce mai înseamnă?

— Conrad şi cu mine

am făcut un plan, şi Artie crede că s-ar putea să meargă. I-ai făcut gumbo?

— Nu, dar…

— Perfect! o întrerupse el. Nevastă-sa lui Conrad o să vie la tine-acasă mâine dimineaţă cu-o oală plină, şi poţi să zici că-i

făcut de tine.

— Dar ar fi necinstit… ! Şi… stai puţin! Parcă-ţi plăcea gumbo-ul făcut de mine!

Jake continuă netulburat:

— Şi prăjitura ta cu lămâie? Întâmplător, nu i-ai făcut-o nici pe aia,

nu?

— Nu.

Michelle făcu un pas spre el.

— Te previn, tăticule, dacă şi acum zici „perfect“, în veci nu te mai invit la cină.

— Iubito, nu-i momentu’ să-mi vii cu sensibilităţuri. Suntem

în plină criză şi n-avem decât două zile ca să-l facem să se răzgândească. Marilyn tocmai a plecat.

— Soţia lui Artie?

— Ea însuşi. Face ur tort de ciocolată foarte gustos, şi s-a dus să coacă unu' chiar astă-seară. Mâine la amiază o

să fie la tine-n bucătărie,
cu un cartonaş de bun-
venit, ca să vadă cât se
bucură toţi că-i aici.
Karen Crawford face
salată de cartofi şi-o să
scrie şi ea un cartonaş.
Nici nevasta lui Daryl
nu vrea să rămâie pe
dinafară. Vine c-o oală
de fasole verde proaspăt

culeasă din grădină.

— Şi un cartonaş.

— Întocmai.

— Şi-atunci de ce să mă prefac eu că am făcut gumbo-ul?

— Pentru ca Theo să creadă că ştii să gătești.

— Dar *ştiu* să gătesc.

— L-ai dus la McDonald's.

Nu suna ca un comentariu, ci ca o acuzaţie.

— A *vrut* să mănânce acolo! îi place la McDonald's … şi mie la fel. Au nişte salate delicioase.

— Toţi încercăm să fim prietenoşi cu el.

— Şi vrei să fiu

prietenoasă şi eu.

— Egzact. Ştii tu ce vreau să zic. Fă-l să se simtă ca acasă, să simtă că aciia i-e locu'. Du-l la plimbare, arată-i peisagiile…

— Ce peisaje?

— Michelle, ai de gând să cooperezi sau nu?

Jake începea să se enerveze. N-o numea Michelle decât când era supărat pe ea. Michelle începu să râdă. N-avea încotro – totul era o nebunie.

— Bine, dacă înseamnă atât de mult pentru tine, Conrad şi Artie, am să cooperez.

Capitolul 23

Cameron ştia că o-ncurcase, nu era dispus să recunoască.

Stătea rezemat de lambriul peretelui din biblioteca lui John, cu capul aplecat, în timp ce Dallas, Preston şi Johr se luau de el rând pe

rând.

— Cât crezi c-o să-i ia ca să-şi aducă aminte că te-a văzut la incinerarea lui Catherine? întrebă Preston, ridicându-se de pe scaun, nervos.

— N-o să-şi amintească, mormăi Cameron. Nici nu m-am apropiat de ea. Şi-n

plus, mă săturasem să tot aşteptăm, şi cred că riscul a meritat.

Dallas explodă:

— Cum să merite riscul, boule? N-ai făcut rost de pachet, în schimb ai pus oamenii să-l caute. Ai umplut-o de sânge, Carson. Pileala, aia e. Ţi-a prăjit

creierii.

Preston se opri în faţa lui.

— Acum ne-ai pus pe toţi în pericol! strigă el.

— Te-n mă-ta! strigă şi Carson.

— Calmaţi-vă, ordonă John. Dallas, sună-l pe Monk şi

citeşte-i raportul.

Monk stătea în S.U.V., aşteptând ca doctoriţa şi amantul ei să iasă de la Lebăda. Maşina era bine ascunsă între două furgoane, în fundul parcării. Se gândea să-i dea telefon lui Dallas ca să-i spună ultimele evoluţii, dar

tocmai când se hotărî să aştepte până ajungea înapoi la motel, telefonul celular începu să vibreze.

— Da?

— Buchanan e procuror S.U.A.

Capul lui Monk se ridică brusc.

— Repetă, te rog.

— Împuţitul lucrează în Departamentul Justiţiei.

Să prevezi neprevăzutul. Monk trase aer în piept şi aşteptă, în timp ce Dallas îi citea raportul. În ce naiba îl băgase Clubul Semănătorilor? În apropiere se auzeau

voci.

— Unde eşti? întrebă
el.

— Acasă la John. Toţi
suntem aici.

— Cine strigă?

— Preston.

Mai auzea un glas
strigând. I se păru că era
al lui Cameron. Monk
era dezgustat. Se purtau

ca nişte şobolani care se încaieră pentru o ciozvârtă de carne. Dacă n-ar fi fost atâţia bani la mijloc, de mult ar fi ieşit din combinaţie.

Cameron scăpase deja de sub control şi, după scandalul pe care-l auzea acum, ştia că nu mai era mult pânã-

ncepeau şi ceilalți să se dezintegreze.

— Nu-mi vine să cred că n-ați verificat imediat raportul, spuse el. Ați pierdut timp prețios…

— Mi-ai spus că e antrenor de fotbal… Nu, ai dreptate. N-am să inventez scuze, nici

n-am să dau vina pe tine. Ar fi trebuit să citesc raportul mult mai devreme.

Faptul că Dallas îşi asuma răspunderea îl mai împăca pe Monk.

— Când poţi să-l omori? întrebă Dallas.

— Lasă-mă să mă gândesc. Nu-mi place să

fiu grăbit. Chestiile astea au nevoie de planificare, iar spontaneitatea duce la greşeli. Dar, dacă raportul e corect…

— Este! se repezi Dallas.

— Atunci, s-ar putea să fi venit la Bowen numai pentru ea.

Bărbaţii fac tot felul de
nebunii pentru…

Dallas îl întrerupse
din nou:

— Crezi că după ce-a
ţinut discursul ăla la
New Orleans a făcut
atâta drum numai ca să
şi-o tragă?

— N-ai văzut-o,
replică Monk. E foarte…

drăguță. Ba chiar frumoasă.

— Bine, deci zici că tipul ăsta de la justiție a venit doar în vizită. Corect? Vreau să zic, are sens, nu? Ea îl operează, îi salvează viața, el se îndrăgostește, şi dacă tot trebuie să mai treacă prin New Orleans, se

gândeşte că n-ar strica să se abată şi pe la Bowen şi s-o cordească.

Monk îşi strânse buzele, nemulţumit de vocabularul vulgar al lui Dallas.

— Deci, aţi reevaluat?

— Stai aşa, răspunse Dallas. John spune ceva.

Răbdător, Monk aşteptă. Îl auzi pe Preston certându-se, clătină din cap şi-şi reaminti din nou câţi bani erau în joc.

— Doctoriţa trebuie să fie omorâtă înainte de a-şi aminti unde l-a mai văzut pe Cameron, spuse Dallas. Buchanar

a mai primit amenințări cu moartea, deci John consideră că poate să treacă drept un atentat la viața lui.

— Iar doctorița, care e cu el, o-ncasează ea întâmplător?

— Exact. Mâine venim la Bowen. Tu stai cu ochii pe doctoriță

pânã te sun. Şi uitã-te după pachetul ăla.

— Fireşte, răspunse calm Monk. Şi, Dallas, doar ca să ştii, am să citesc dosarele alea înainte de a le preda.

— Încă te mai temi să nu fie şi numele tău acolo? Nu e. Am citit de două ori toată

blestemăţia. Când s-o termina totul, ai să fii aranjat pe viaţă. Ştii asta, nu, Monk?

— Da. Sunt curios totuşi cam câţi bani sunt în cont. Dacă-i atât de apreciabil pe cât cred eu, presupun că am dreptul la un procentaj. Zi-i parte din profit,

dacă vrei, dar dacă tot îmi asum toate riscurile…

Drept răspuns, Dallas îi închise telefonul.

Capitolul 24

Theo nu era gelos. Gelozia era o stare proprie adolescenţei, iar Theo depăşise această etapă a vieţii. Totuşi, începea să se enerveze. Michelle râdea şi se distra de minune, dansând cu Noah.

Aşezat la bar, Theo lua
însemnări despre
problema pe care i-o
explica un bărbat. Omul
cumpărase o maşină
uzată, cu termen de
garanţie treizeci de zile.

Plătise pe loc şi
plecase cu maşina din
curte, dar la două străzi
distanţă îi căzuse toba

de eşapament, iar radiatorul explodase. Întrucât o avea nu de treizeci de zile, ci de nici treizeci de minute, o tractase înapoi şi-şi ceruse banii.

Proprietarul îi explicase că termenul de garanţie se referea numai la cauciucuri şi

motor – şi-i mai sugerase şi ca, data viitoare când mai cumpăra o maşină, să citească şi scrisul cu litere mărunte înainte de a semna. Michelle râse din nou, atrăgându-i atenţia lui Theo. Noah îi zîmbea, cu o expresie care arăta

că şi el era încântat. Îşi ridicase tricoul şi-i arăta lui Michelle cicatricea de pe piept.

— Destul, mormăi Theo.

Îşi lăsă pixul pe tejghea şi se duse să întrerupă dansul.

— Încerci s-o impresionezi pe

Michelle cu toate găurile tale făcute de gloanțe?

— Am și impresionat-o, cu farmecul și prezența mea de spirit, replică Noah.

Michelle clătină din cap.

— Ai avut mare

noroc. Glonţul ăsta ar fi putut să te omoare.

— Am *avut* noroc, fu Theo de acord. Cred că a fost mâna lui Dumnezeu

Apoi râse.

— Eram în biserică.

Glumea, desigur.

— Ai adormit în timpul predicii, iar

pastorul s-a înfuriat?

— Cam aşa ceva.

— Pe tăticul o să-l intereseze povestea asta, comentă ea. Unde-o fi?

— În bucătărie, face sandvişuri, răspunse Theo.

Gândindu-se să-l ajute, Michelle porni într-acolo. Îl auzi pe

Noah spunând:

— Apropo, Theo, ar
fi bine să te uiţi la lista
de înscrieri pentru
sâmbătă. E prinsă pe
peretele de-acolo.

— Şi de ce să mă uit
la ea?

— Ai fost descalificat.

— Nici mort!

Theo refuză să-l

creadă… până când se uită. Numele lui fusese tăiat cu o linie, iar deasupra era scris al lui Noah.

Jake aduse farfuriile cu sandvişuri şi pe puse pe tejghea. Alături, Noah şi Thec parcurgeau lista. Michelle îşi înghionti

tatăl, întrebându-l:

— L-ai schimbat pe Theo cu Nick, ca partener la concurs?

Jake făcu o mutră plouată.

— Iubito, n-am avut încotro.

— Dar de ce? întrebă ea, nevenindu-i să creadă. Ce-nseamnă

asta, să faci o promisiune şi pe urmă să ţi-o calci?

— Am fost practic.

— Cum adică?

După ce reveniră în bucătărie, John se rezemă de masă, cu braţele încrucişate pe piept.

— Avem şanse mai

mari dacă participăm
patru în loc de doi, şi
Noah voia să te
convingă să faci pereche
cu el. M-am gândit că
Theo nu s-ar fi bucurat,
aşa că l-am luat pe Noah
ca partener. Acum, tu şi
Theo puteţi petrece
toată ziua împreună. Ar
trebui să te bucuri că te-

am înscris.

Era exasperant.

— Cu alte cuvinte, crezi că Noah ar putea fi un pescar mai bun?

— A spus c-a pescuit o droaie-n ultimii patru ani, da' nu de-asta am făcut schimbul. Şi ar trebui să-mi mulţumeşti că ţi-am plătit taxa de

înscriere.

— Nu vreau să pescuiesc sâmbătă. Am o sută de alte lucruri de făcut.

— S-ar putea să câştigi premiul. Toată lumea ştie că pescuieşti mai bine ca mine.

În lumina lămpii din tavan, Michelle îi văzu

oboseala pe față.

— Mai bine du-te acasă și lasă-ne pe mine și Theo să închidem.

— Las-că mă descurc eu.

— Știu că te descurci, dar următoarele două zile vor fi agitate. Știi ce aglomerație e aici joia și vinerea. Du-te acasă,

tăticule, şi odihneşte-te.

— Bine, atunci. Ai dreptate, cad de pe picioare. Să închideţi la unu, nu la două.

Se apleca şi o sărută pe obraz.

— Ne vedem mâine.

Apoi deschise uşa din spate, dar imediat o închise la loc.

— A, am uitat să-ți spun că te-a căutat Ben Nelson. Încă n-are nicio veste, nici suspecți, da' o să fie atent, în caz că se-ntâmplă vreo dandana. Să-ncui bine toate uşile la noapte.

Deschise uşa iar, şi iar o închise.

— Tot e o mângâiere,

adăugă el.

— Ce e o mângâiere?

— Să ştiu că Theo-i cu tine-n casă.

În cârciumă mai erau doar cinci clienţi. Michelle se asigură că nimeni nu avea nevoie de nimic, apoi umplu două pahare cu apă şi le duse la masa unde

mâncau Noah şi Theo
Theo îi trase un scaun.

— Stai şi tu cu noi.

— Sper că nu te
superi, dar l-am trimis
pe tăticul acasă, aşa că-n
noaptea asta va trebui să
închid eu barul.

— Ce drăguţ, că-i
spui tatălui tău „tăticul“,
remarcă Noah. E ur

obicei sudist?

— Nu, unul renardian.

Noah tocmai îşi terminase cartofii prăjiţi şi bea din paharul cu apă, când Michelle îl întrebă dacă voia să vina şi ea cu el la clinică pentru a cerceta stricăciunile.

— M-am şi dus. Crec că Theo are dreptate. N- au făcut-o puştii. A fost treabă de-un singur om. Ai observat biroul? Încuietoarea e distrusă. Cineva s-a străduit mult s-o spargă.

— Michelle consideră că s-ar putea să fie un pacient de-ai lui

Robinson, care încerca să-şi sustragă fişa.

— Mă îndoiesc. Fişele pacienţilor sunt confidenţiale, toată lumea ştie. Şi de ce să facă atâtea eforturi ca să devasteze totul? Apropo, Robinson ce spune? A avut vreun pacient… dificil?

— Încă nu mi-a răspuns la telefon, spuse Michelle. Am să mai încerc dimineaţa. Tocmai s-a mutat la Phoenix şi cred că-i ocupat să se instaleze.

Theo şi Noah tocmai porneau spre bar, când uşa se deschise şi năvăliră trei oameni.

Ultimul dintre ei arăta ca un boxer care primise prea mulţi pumni în mutră. Era uriaş, înalt de cel puţin un metru nouăzeci, şi avusese nasul rupt de mai multe ori în trecut. Arăta îngrozitor de furios şi ţinea în mână o bâtă de baseball.

— Care din voi e câcănarul de Theo Buchanan?

Noah se întorsese deja spre ei, cu ochii la bâta de baseball. Michelle îl văzu ducând mâna la spate şi descheindu-şi teaca pistolului. Barul se goli în mai puţin de cinci

secunde.

— Michelle, du-te în bucătărie şi închide uşa, îi spuse Theo, după care se întoarse spre noii sosiţi. Eu sunt Theo Buchanan. Care dintre voi e Jim Carson?

— Eu-s ăla! anunţă cel mai scund.

— Speram să treci

pe-aici.

— Cine mă-ta te crezi? răcni Jim.

— Adineaori ţi-am spus cine *sunt*. De ce nu eşti atent când îţi vorbesc?

— Faci pe deşteptu' cu mine, ai? Crezi că poţi să-mi blochezi banii şi s-aranjezi la

bancă să nu mai pot scoate nici cinci cenţi? Asta crezi?

— Asta am *făcut*, sublinie calm Theo.

Jim Carson semăna cu fratele lui – scund, bondoc, cu ochii cam prea apropiaţi pe faţa în formă de lună. Totuşi, nu zâmbea. Dacă Gary

era numai politeţuri şi
sinceritate ipocrită, Jim
era tot ce putea fi mai
vulgar. Făcu un pas
ameninţător spre Theo,
aruncând un şuvoi de
obscenităţi înfiorătoare.
Încheie cu cuvintele:

— O să-ţi pară rău că
te-ai băgat în afacerile
mele. Gary şi cu mine o

să-nchidem fabrica, şi-atunci oraşu-ăsta o să te linşeze.

— Eu în locul tău m-aş îngriji de gâtul meu, nu de-al altora. De câte ori le spuneţi angajaţilor că sunteţi în pragul falimentului? Ia imaginează-ţi cât de... dezamăgiţi vor fi

oamenii, când vor afla
cât câştigaţi anual şi cât
aţi pus deoparte.

— Patrimoniul
nostru-i confidenţial!
ţipă Jim. Oi fi ştiind tu
de banii noştri, da' nu
eşti decât un străin care
vrea să ne facă necazuri
şi dacă spui la cineva, n-
o să te creadă. Nimeni

n-o să te creadă!

— Oamenii cam tind să creadă ce scrie-n ziar, nu?

— Ce vrei să zici?

— Am scris un mic editorial care o s-apară în ziarul de duminică. Sigur, vreau să fie cât mai corect posibil, adăugă Theo. Aşa că am

să ţi-l trimit prin fax mâine, ca să-l verifici. Personal, cred că n-am omis nimic – până la ultimul cent din fiecare cont unde-ai depus în ultimii cinci ani.

— N-ai voie! strigă Jim. E confidenţial!

Theo aruncă o privire spre Noah.

— Ştii, ar fi trebuit să adaug şi evaziunile fiscale din ultimii cinci ani. Şi cred că mai am timp.

— Eşti terminat, Buchanan. N-am să te las să-mi mai faci belele!

Jim era atât de furios, încât fruntea îi şiroia de sudoare. Spumega de

ciudă că Theo nu era impresionat de tot circul lui.

— Abia am început să-ţi fac belele, Jim. Când termin cu tine şi cu fratele tău, fabrica va fi proprietatea salariaţilor. Şi n-o să dureze mult, adăugă el. Iar voi doi veţi dormi

pe stradă – îţi dau cuvântul meu.

— Acum vrei să laşi jos bâta aia? îl întrebă Noah pe uriaşul cu nas turtit.

— Ei, rahat! N-am s-o pun jos până n-o folosesc – este, domnu' Carson?

— Corect, Happy.

Theo râse:

— Happy?

— Mare Ţi-e grădina, comentă Noah.

— Cu asta tre' să-i rup picioarele lui Buchanan, şi să moară mama dacă nu i le rup! Şi-am să te cotonogesc şi pe tine, îi spuse Happy lui Noah, aşa că nu te

mai râde de mine, c-o să-ţi pară rău.

Noah nu-l scăpa din ochi pe al treilea om. Era aproape la fel de înalt ca uriaşul, dar avea un trup slab şi vânos, şi urechi mari, ca două conopide. Amândoi arătau ca nişte bătăuşi, dar Noah bănuia că cel

mai periculos era Conopidă. Probabil avea o armă ascunsă.

— Pune bâta jos, îi ordonă el din nou lui Happy.

— N-o pun până nu rup neşte oase.

Dintr-o dată, Noah zâmbi ca şi cum tocmai ar fi câştigat la loterie.

— Auzi, Theo, ştii ceva?

— Ce?

— Eu aş zice că Happy ne ameninţă. Tu ce părere ai? Vreau să zic, înţelegi, tu eşti procuror de la Justiţie, pe când eu nu-s decât un biet agent F.B.I. După lege, astea-s

amenințări, nu?

Theo îi dădu lui Noah arma lui Happy, frecându-şi degetele care-l usturau.

— Aşază-l pe Jim pe scaun, adăugă el, pornind spre bar. Michelle, ca naiba faci cu puşca asta cu ţeava tăiată? Las-o jos până nu

răneşti pe cineva.

Apoi se apropie şi observă cum era modificată arma.

— De unde-o ai?

— E a lui tăticul.

— Bine, şi tăticul de unde-o are?

Dintr-o dată, se comporta ca un procuror, dându-i

senzaţia că săvârșise o infracţiune.

— Tăticul n-a tras niciodată cu ea. Doar uneori o arată, când se teme să nu iasă cu bătaie în bar.

— Răspunde-mi la întrebare.

— John Paul i-a dat-o ca să se apere. El ne-a

învăţat pe amândoi cum s-o folosim.

— N-o puteţi păstra. E ilegal.

— Am s-o pun la loc.

— Ba nu, ai să i-o dai lui Noah, şi o s-o pună el unde trebuie, ripostă Theo, luându-i arma din mâini. Tunul ăsta poate să doboare un

rinocer de la o sută de iarzi.

— Sau un aligator, remarcă Michelle.

— Zău? Şi s-au încăierat mulţi aligatori în bar, în ultima vreme?

— Nu, în niciun caz, dar…

— Ştii câţi ani se pot lua pentru asta?

Michelle îşi încrucişa braţele peste mijloc.

— Aici, în Bowen, rezolvăm altfel lucrurile.

— Ultima dată când am auzit, Bowen făcea parte din Statele Unite, ceea ce-nseamnă că se respectă aceleaşi reguli. Unde-a găsit fratele tău

aşa ceva?

— Nu care cumva să-i faci probleme fratelui meu, Theo. E un om bun, blând şi raţional, şi n-am să te las…

Theo n-avea chef de predici.

— Răspunde-mi la întrebare.

— Nu ştiu de unde-o

are. Putea s-o facă şi singur, iar dacă o iei, John Paul îi va da lui tăticul alta la fel.

Pleoapa lui Thec tresări. Michelle ştia că-l enerva, dar în acel moment puţin îi păsa.

— Aşa procedăm noi aici.

— Tatăl şi fratele tău

încalcă legea.

— Puşca e a mea, declară ea. Eu am făcut-o, şi am pus-o sub tejghea. Tăticul nici nu ştie că-i aici. Aşa că, hai. Denunţă-mă.

— Nu-i frumos să minţi un salariat al Departamentului Justiţiei, iubito.

— O să ţin minte.

— Şi fratele tău de unde-a aflat despre asemenea arme?

— Nu-i place să povestească, dar i-a spus o dată lui tăticul că a făcut parte dintr-o echipă specializată, în Infanteria Marină.

— Specializată? Nu

pe bune?!

— Nu e momentul să discutam despre familia mea, şi oricum nu te priveşte.

— Ba mă priveşte.

— De ce?

Theo se apropie, ţintuind-o lângă tejghea. Se aplecă până la un centimetru în faţa ei,

şoptindu-i:

— Nu-mi forţa mâna.

Michelle nu se lăsă intimidată. Îl privea drept în ochi, iar Theo ştiu că nu-i rămânea decât să cedeze. Nu i se mai întâmplase, şi nu era deloc plăcut.

— Vrei să chem poliţia? întrebă

Michelle.

— N-am să pun să te
aresteze.

Exasperată, Michelle
spuse:

— Nu despre mine
vorbeam. Mă gândeam
că poate vrei să-i ridice
pe cei trei haidamaci de-
acolo.

— Ce? A… mda,

bine, dar aşteaptă două minute. Mai întâi vreau să negociez puţin.

Theo luă un scaun, îl întoarse cu faţa spre ceilalţi şi se aşeză.

— Ai telefonul la tine? îl întrebă el pe Jim.

— Şi dacă-l am, ce?

— Sună-l pe frate-tău şi cheamă-l aici.

— Nu-mi dai tu mie ordine!

— Ba-ţi dau, replică Theo. Ai cam intrat la apă. Ai ameninţat un agent F.B.I., iar asta o să te coste ani de pârnaie.

— Spune-le-o avocaţilor mei! se răsti Jim, deşi cam pălise. Au să aranjeze ei ca să nu

stau nicio zi după gratii.

— Nu cunosc prea mulţi avocaţi care să lucreze pe de-a moaca. Şi mă-ndoiesc că te vor ajuta cu ceva, când or să afle că nu mai ai bani să-i plăteşti.

Jim îşi scoase telefonul celular şi formă numărul fratelui

său.

— N-o să vină, îi spuse el lui Theo. Lui Gary nu-i plac complicaţiile.

— Nasol. Îi spui că are zece minute ca să ajungă aici, altfel trimit poliţia să-l salte de-acasă şi-o să vă vedeţi la puşcărie. Sau negociaţi,

sau staţi pe gânduri în
celulă, câteva luni. Şi ai
încredere-n ce-ţi spun,
Jim, am destulă
influenţă ca să vă ţin
acolo.

Gary răspunse la
telefon, iar Jim, cu glas
tremurător, îi spuse:

— Trebuie să vii
imediat la Lebăda. Nu

discuta şi hai. Îţi explic eu când ajungi aici.

Ascultă câteva secunde, apoi răspunse:

— Pe dracu', n-a mers cum am plănuit. Buchanan şi încă un tip sunt de la F.B.I. Ş amenință c-au să ne-nchidă pe-amândoi.

Mai ascultă un

moment, după care strigă:

— Un mic ghinion? Pentru tine F.B.I.-u-i un mic ghinion? Nu mai da din gură şi mişcă-ncoace!

Închise telefonul, privindu-l încruntat pe Theo.

— Vine.

Noah zări maşina poliţiei intrând în parcare.

— Au venit şi sticleţii, îi spuse el lui Theo.

Michelle înhăţă puşca şi o ascunse la loc sub tejghea.

— Încă nu l-am chemat pe Ben, spuse

ea.

Harry era încă leşinat, dar respira. Happy stătea prăvălit la o masă din colţ, cu capul în mâini.

Noah ieşi. Reveni peste două minute, cu Ben Nelson. Acesta abia îl învrednici pe Harry cu o privire, zâmbind

spre Michelle.

— Ai păţit ceva? întrebă el cu îngrijorare vizibilă.

— N-am nimic, Ben Cine te-a chemat? Paulie?

— Nu m-a chemat nimeni. Am trecut doar să te văd.

Lui Theo nu-

convenea. Se ridică, tăindu-i calea.

Michelle făcu prezentările, deşi nu era necesar. Theo ştia deja cine era Ben. Era bărbatul care o dorea pe Michelle. Ben avea un zâmbet deschis şi toţi dinţii în gură, şi părea un om cumsecade.

Dar asta nu conta. Theo observase cum îi zâmbea lui Michelle şi îl antipatiza. Făcu un efort să nu fie ostil, în timp ce-i strângea mâna. Noah îi privea amuzat. Stăteau ţanţoşi ca doi cocoşi gata de luptă şi se simţea clar de ce.

— Înţeleg că locuieşti

la Michelle, remarcă Ben, fără să mai zâmbească.

— Exact. Acolo stau.

— Cât timp plănuieşti să rămâi în oraş, domnule Buchanan?

— Nu sunt sigur. De ce vrei să ştii, domnule Nelson?

— În St. Claire sunt câteva moteluri confortabile.

— Serios?

— Theo pleacă luni, anunţă Michelle. Nu-i aşa? adăugă ea, pe un ton provocator.

— Poate.

Răspunsul lui ambiguu o iritase.

— Ține un discurs în Biloxi.

Nu ştia de ce se simțea datoare să dea această informaţie.

— Aşa c-o să plece luni dimineața.

— Poate, repetă Theo.

Cuvântul lui avu acelaşi efect ca sunetul

polizorului unui dentist.

Temându-se să nu spună un lucru pe care l-ar fi regretat, dacă Theo mai rostea şi a treia oară acel cuvânt, Michelle luă un ceainic gol şi se duse la bucătărie, în timp ce Theo îi explica lui Ber

cine erau Harry şi Happy. Noah le citi drepturile, apoi îi imobiliză cu cătuşele lui Ben.

— Şi Jim Carson? întrebă poliţistul. Veţi depune plângere împotriva lui?

Theo ştia că Jim asculta.

— Normal, răspunse el. Dar vreau să rămână aici până soseşte şi fratesău. Vreau să vorbesc cu amândoi. Dacă nu cooperează…

Lăsă fraza în aer.

— Am să cooperez! ţipă Jim.

Ben era un om mai îngăduitor decât Theo.

Înainte de plecare, îi strânse mâna.

Theo îşi spuse că se comportase ca un amorez gelos şi era cazul să se reabiliteze.

— Mulţumesc pentru ajutor! strigă el, în timp ce Ben îl urma pe Happy spre uşă.

Apoi întoarse un

scaun şi se aşează călare pe el, aşteptând sosirea celuilalt frate Carson.

Prin uşa bucătăriei, Michelle îl văzu pe Gary Carson sosind împreună cu avocaţii. Se întoarse spre chiuvetă şi continuă să spele vasele.

Apoi îşi spălă şi mănuşile de cauciuc – parcă ar fi avut o adevărată obsesie – şi-şi dădu seama că era anormal de nervoasă.

— Calmează-te, mormăi ea.

— Ai spus ceva?

Noah apăruse în uşă. Se apropie de chiuvetă

şi puse trei pahare pe bufet.

— Nu, nimic. Ce oră e?

— Unu şi ceva. Pari obosită.

Michelle îşi suflă o şuviţă de păr din ochi, în timp ce se ştergea pe mâini cu prosopul.

— Nu-s obosită. Cât

timp crezi că mai durează?

— Nu prea mult. Vrei să te conduc acasă? Theo poate să închidă el aici.

Michelle clătină din cap.

— Mai bine aştept.

Noah dădu să plece, apoi se întoarse.

— Michelle?

— Da?

— Până luni mai e o viață de om.

Capitolul 25

Imediat ce ajunse în
camera de motel, Monk
dădu un telefon la New
Orleans.

Răspunse Dallas, care
tocmai se trezise dintr-
un somn adânc.

— Ce...?

— Surprizele se ţin

lanț, spuse Monk.

— Ce vrei să spui?

— Buchanan are cu el un agent F.B.I.

— O, Doamne. Dă-mi numele.

— Încă nu-l știu. I-am auzit pe unii vorbind despre el când ieșeau din bar.

— Deci știi ce caută

acolo?

— Nu încă, dar se pare că vorbeau despre pescuit.

Cu teamă, Dallas spuse:

— Stai pe poziţie, şi-am să te caut eu.

— A, apropo, continuă Monk, mai am şi alte informaţii care

pot pica bine.

— Sper să fie veşti bune, răspunse Dallas.

Monk îi explică despre fraţii Carson şi cei doi bătăuşi care intraseră cu ei în bar.

— L-am auzit pe unul spunându-le poliţiştilor că nu voia să-l omoare pe

Buchanan. Voia doar să-l bată. Cu puţină planificare, i-am putea folosi pe Carsoni ca ţapi ispăşitori, dacă e necesar.

— Da. Mulţumesc.

— Cu plăcere, răspunse sarcastic Monk.

Închise telefonul, îşi

puse deşteptătorul să sune şi închise ochii.

Adormi cu gândul la bani.

Capitolul 26

— Ai insomnii?

Michelle tresări, speriată de moarte. Cu un gest reflex, trase uşa camerei şi se lovi în frunte.

— Au, şopti ea, dând drumul clanţei şi ridicând mâna la cap.

Theo stătea în uşa camerei lui, rezemat de toc, cu braţele încrucişate peste pieptul gol. Îşi luase pe el o pereche de blugi, dar nu se ostenise să le încheie fermoarul. Era pur şi simplu irezistibil. Michelle privea fix în deschizătura îngustă a

fermoarului. După un moment, își dădu seama unde se uita și-și mută privirea, ridicând ochii spre pieptul lui.

Era o nouă greșeală, așa că-i alese picioarele. Theo avea niște picioare extraordinare. Ar fi vrut s-o ia în brațele lui musculoase, s-o sărute

până ameţea şi s-o ducă în pat. Să-i scoată cămaşa de noapte şi s-o mângâie pe tot trupul. S-o…

— Michelle, ce faci? E ora două jumate noaptea.

Fantezia i se spulberă.

— Uşa ta nu scârţâie.

— Poftim? întrebă el.

Michelle ridică din umeri, înlăturându-şi o şuviţă de păr de pe faţă.

— Nu te-am auzit când ai deschis uşa. De cât timp stai aici?

— De destul timp ca să mă uit cum te jucai cu uşa ta.

— Scârţâie.

— Da, ştiu. Uşa
scârţâie.

— Scuză-mă, Theo
N-am vrut să te
deranjez, dar dacă tot
eşti treaz…

— Da?

— Vrei să jucăm o
partidă de cărţi?

Theo clipi din ochi.
Apoi, pe buze fi apăru

încet un zâmbet. Începea să-l ia cu ameţeli.

— Nu, nu vreau să jucăm cărţi. Tu vrei?

— Nu prea.

— Atunci, de ce ai întrebat?

Felul cum o privea, cu ochii aceia pătrunzători, o făcea să

se simtă extrem de nervoasă, dar era o nervozitate plăcută, la fel ca în seara dinainte, când o sărutase.

— Te rog, nu te mai uita aşa la mine.

Degetele de la picioare i se încârligaseră în covor, şi-şi simţea stomacul

făcând tumbe.

— Cum să nu mă uit?

— Nu ştiu… murmură ea. Nu pot să dorm. Vrei să facem ceva până-mi vine somnul?

— La ce te-ai gândi?

— În afară de cărţi?

— Mhm…

— Ți-aș putea face un sandviș.

— Nu, mulțumesc.

— Clătite? mai încercă Michelle. Aș putea să-ți fac clătite.

Pe o scară de la unu la zece, anxietatea ei trecea de nivelul nouă. Oare Theo avea idee câ de mult îl dorea? *Nu te*

gândi. Vorbeşte mai departe.

— Fac nişte clătite delicioase.

— Nu mi-e foame.

— Cum adică, nu ţi-e foame? Ţie ţi-e foame tot timpul.

— În noaptea asta, nu.

Mă înec, puiule. Dă-mi

o mână de ajutor.

Michelle își prinse buza de jos între dinți, căutând înnebunită altă idee.

— Televizorul, izbucni ea.

— Ce?

— Vrei să ne uităm la televizor?

— Nu.

Michelle avu senzaţia că iarăşi scăpase din mâini colacul de salvare.

Oftă.

— Atunci, găseşte tu ceva,

— Ceva ce-am putea să facem împreună? Până-ți vine somnul?

— Da.

— Vreau să mă duc la culcare.

Michelle nu încercă să-şi ascundă dezamăgirea.

— Okay. Atunci, noapte bună.

Theo, însă, nu intră în camera lui. Desprinzându-se de tocul uşii cu agilitatea

unui tigru mare şi leneş, bine hrănit, parcurse din doi paşi distanţa care-i despărţea. O apucă de mână, uşor. Michelle şi-ar fi putut-o smulge, dar n-o făcu. În schimb, îi strânse mâna mai tare.

Theo o trase în camera ei. Închise uşa

cu piciorul, o întoarse pe Michelle în loc şi o rezemă de uşă. Îngropându-şi faţa în părul ei, şopti:

— Doamne, ce frumos miroşi…

— Parcă voiai să dormi…

O sărută la baza gâtului.

— N-am spus asta.

— Ba... ba da, aşa ai spus...

— Ba nu...

Îi săruta locul sensibil de sub ureche, scoţând-o din minţi.

— Nu...?

— Am spus că vreau să mă culc. Iar tu ai spus...

Mâinile lui îi cuprinseră obrajii. O privi în ochi câteva secunde, apoi continuă:

— Ai spus… okay.

Gura lui o acoperi pe a ei într-un sărut prelung, fierbinte, pătimaş, făcând-o să simtă cât o dorea. Când Theo îşi retrase capul,

gâfâiau amândoi. Îi văzu lacrimile lucind în ochi şi rămase nemişcat.

— Michelle, Vrei să mă opresc.

Înnebunită, scutură din cap.

— Dacă te opreşti, am să mor.

— Ceea ce nu se poate… mârâi el.

Michelle începu să-l tragă de blugi, încercând să i-i coboare peste şolduri.

— Mai încet, iubito. Avem toată noaptea.

Tocmai asta era problema. Michelle dorea mai mult decât o singură noapte. Dorea o veşnicie, dar ştia că nu

era posibil, aşa că se hotărî să primească atâta cât i se oferea şi să preţuiască momentele de care aveau parte. Avea să-l iubească cum nicio altă femeie nu putea s-o facă, cu tot trupul, sufletul şi inima. Iar la despărţire, ştia că n-avea să-l poată uita

niciodată.

Capitolul 27

Fusese cel mai uluitor orgasm din viaţa lui. Niciodată nu se mai dezlănţuise aşa. Întotdeauna avusese o anumită reţinere – dar cu Michelle era imposibil. Trecură câteva minute până-şi

revenire amândoi. Theo
ştia că o strivea sub
greutatea lui, dar nu
avea putere să se dea la
o parte. Michelle îl
mângâia încontinuu. Îi
plăcea senzaţia pielii lui
netede sub degete. Era
tot numai muşchi şi
putere – şi totuşi, se
purtase atât de blând cu

ea… Degetele ei îi urmăreau şira spinării, încet, în jos şi-n sus. Inima îi bubuia în piept ca şi cum s-ar fi zbătut să scape afară. Absurditatea ideii o făcu să râdă. Sunetul râsului ei senzual aduse pe buzele lui Theo un zâmbet.

Rezemându-se în braţe, de o parte şi de alta a trupului ei, îşi săltă capul, ca s-o poată privi în ochi.

— Ce-i aşa de nostim?

— Dragostea pentru tine o să fie moartea mea. Parcă şi văd titlurile din ziare:

„Sexul omoară o doctoriță“.

Theo se încruntă.

— Nu mă amuză deloc.

Cuprinzându-l cu brațele pe după gât, Michelle îl sărută.

— Pe mine, da.

— Trebuie să rămâi puternică, fiindcă mai

avem încă de nouă sute nouăzeci şi nouă de ori şi nu te pot lăsa să cedezi până nu terminăm.

— Ce să terminăm?

În ochii lui se ivi o luminiţă, iar Michelle începu să zâmbească, nerăbdătoare.

— Să transpunem în

practică fanteziile mele.

— O mie de fantezii?

— A, da. Cel puţin c
mie.

— Ai o imaginaţie
foarte activă, domnule
Buchanan, Există tocuri
unde te poţi duce ca să
fii ajutat. Se numesc
„clinici de terapie
sexuală“.

Theo zâmbi.

— Singura terapie de care am nevoie eşti tu.

— Te-am ajutat cu toată plăcerea.

— Dar tu, Michelle? Tu nu ţi-ai făcut niciodată fantezii?

— Ba da, recunoscu ea. Dar ale mele nu erau atât de creatoare. Mie-

mi vine mereu aceeaşi şi aceeaşi fantezie, la nesfârşit.

O sărută în adâncitura gâtului.

— Descrie-mi-o.

— E un fel de variaţiune după ceea ce s-a întâmplat adineaori, spuse ea încet. Dar, în fantezia mea…

Theo ridică din nou capul.

— Da...?

— Eu te iau în braţe şi te arunc pe pat.

La auzul acestor cuvinte, râse.

— Sunt cu cel puţin două sute de livre mai greu decât tine, exageră el.

— Noi, chirurgii, avem o forţă musculară incredibilă în braţe, de la atâtea coaste rupte şi tăieri de oase, îl tachină Michelle.

— Bine, sunt gata să accept. Dacă vrei să mă iei în braţe…

Se întrerupse, când Michelle clătină din cap.

— Aş face hernie de disc, spuse ea. Ţi-am descris fantezia doar ca să ştii…

— Ce?

— Că nu eşti întotdeauna tu şeful.

— Adică?

— Adică, acum e rândul meu să te scot din minţi.

— Mai vedem noi.

O sărută din nou, scurt şi apăsat, apoi se dădu jos din pat şi o luă în braţe.

— Sunt excitat, anunţă el.

— Deja?

Degetele ei îi răsfirau părul ciufulit, încercând să pună şuviţele în

ordine.

— Nu chiar la culme, dar dacă mai continui aşa…

— Unde mergem?

— Sunt lac de năduşeală. Hai să facem un duş.

Michelle era atât de mulţumită şi somnoroasă, încât ar fi

acceptat orice.

— Am să te spăl pe spate, iar tu ai să mă speli pe mine.

— Ba nu, eu vreau să te spăl în față, iar tu poți să…

Îi acoperi gura cu mâinile.

— Am înțeles.

Zece minute mai

târziu, amândoi erau curaţi-lună. Apa se răcise, dar nu le potolea pasiunea. Cu un sentiment drăcesc, Michelle se înălţă pe vârfuri şi începu să-i şuşotească la ureche. Intră în detalii şi, când termină, Theo era uimit că mai putea să se ţină

pe picioare. Michelle îl rezemă cu spatele de faianța peretelui, apoi începu să-l scoată din minți cu sărutări fierbinți și umede, în timp ce cobora încet pe trupul lui ud, alunecos.

Theo nu mai avea putere ca s-o ducă înapoi la pat. Se șterseră

unul pe altul la întâmplare, printre sărutări pătimaşe. Epuizaţi de dragoste, căzură în pat. Theo se întoarse pe spate. Rezemată într-un cot, Michelle îi urmări cu degetul cicatricea mică a operaţiei de apendicită. Apoi se aplecă şi i-o

sărută uşor. Theo avea ochii închişi, dar zâmbea.

— Tuturor pacienţilor le faci asta?

— Dacă le sărut operaţiile?

— Mhm…

— Categoric. Datorie profesională.

Theo căscă.

— Serios?

— Face parte din jurământul pe care l-am depus. Sărută şi însănătoşeşte.

Trase cearşaful în sus, se răsuci pe spate şi închise ochii. Tocmai o fura somnul, când Theo o înghionti uşor.

— Michelle?

— Mmm?

— Ţi-am găsit cea mai frumoasă parte.

— Care…? întrebă ea într-o şoaptă somnoroasă.

Theo trase în jos cearşaful şi-şi puse mâna pe sânul ei. Dacă n-ar fi fost atât de obosită, i-ar fi cerut să-i

explice de ce erau bărbaţii aşa de obsedaţi de sâni, dar apoi îşi dădu seama dintr-o dată unde anume o apăsa mâna lui şi ochii i se umplură de lacrimi. Cum ar fi putut să nu-l iubească pe acel om?

Îşi pusese mâna pe inima ei.

Capitolul 28

A doua zi dimineaţa, Michelle nu se trezi până la zece şi un sfert. Se întinse, apoi îmbrăţişa perna pe care dormise Theo, cu gândul la noaptea care trecuse. În mijlocul amintirilor, somnul i se

risipi, spulberat de realitate. Era zece şi un sfert, şi avusese întâlnire cu prietenele ei la clinică, încă de la opt. Mary Ann avea s-o omoare.

Îl găsi pe Theo în bibliotecă, aşezat pe scaunul ei de piele, vorbind la telefon.

Noah era cu el. Stătea aşezat pe marginea biroului. Când o văzu, zâmbi.

— Bună dimineaţa.

— Bună dimineaţa, răspunse Michelle.

Se aşează pe canapea, aplecându-se să-şi lege şireturile. Cu coada ochiului, îl văzu pe

Theo închizând telefonul. Îi era cam greu să se uite direct la el. Amintirea celor petrecute în timpul nopţii îi era încă prea vie în minte.

— Ai dormit bine? o întrebă Theo.

— Da, dar trebuia să fiu la clinică acum două

ore.

Nu-şi putea deznoda şiretul şi ştia că nervozitatea ora cauza. *Calmează-te,* îşi spuse. *Eşti femeie în toată firea. Poartă-te matur.*

— Mary Ann…

— E la clinică. Noah le-a deschis, ei şi celeilalte prietene. Au

venit pe-aici ca să te caute, la opt şi jumătate.

În sfârşit, Michelle desfăcu nodul şi-şi legă repede şireturile.

Nu-l auzi pe Thec venind, ci doar îl văzu dintr-o dată în faţa ei. Avea pantoful stâng desfăcut.

Pe negândite,

Michelleîi înnodă
şiretul, apoi se ridică.

Fără o vorbă, Noah
se ridică şi ieşi. Theo o
strânse pe Michelle în
braţe, şoptindu-i:

— Vrei să ne
zbenguim?

— Credeam că ne-am
zbenguit azi-noapte.

— N-are nimic. Mai

putem o dată. Şi-n plus, aia a fost doar încălzirea.

Michelle încercă să se smulgă din braţele lui. O strânse şi mai tare.

— Michelle, nu eşti ruşinată pentru cele de azi- noapte, nu?

Ridică ochii spre el şi văzu cât era de

îngrijorat.

— Sunt medic, Theo. Nu mă ruşinez pentru nimic.

Apoi îl sărută, din toată inima.

— Am de lucru, spuse ea, reuşind în sfârşit să se ridice din îmbrăţişare.

— N-ai nimic de

lucru. Mary Ann mi-a spus că ea şi Cindy – parcă aşa o cheamă pe cealaltă femeie – vor pune fişele în ordine mult mai repede dacă nu te amesteci şi tu. Trebuie să te ţin ocupată aici.

— N-a spus…

— Ba a spus. A zis că

eşti critică şi cusurgioaică. Au fost cuvintele ei, nu ale mele. Tatăl tău a dat telefon ca să spună că John Paul ţi-a scos mobila. O să repare tot ce poate.

— Nu putea să-mi care singur biroul sau canapeaua.

— L-a mai ajutat un tip pe nume Artie. Vasăzică, nu te ruşinezi pentru nimic?

— Pentru nimic, minţi ea.

— Atunci, de ce-ai părut ruşinată când te-am sărutat de bună-dimineaţa?

Michelle porni spre

bucătărie, cu Theo după
ea.

— Mă gândeam la
Noah. Nu voiam să se
simtă jenat.

Theo râse. Noah î
auzi şi vârî capul de
după uşă.

— Ce-i de râs?

— Nimic, răspunse
Michelle, intrând în

bucătărie.

Deschise frigiderul ca să-şi ia o Cola dietetică şi se opri.

În seara trecută, fusese destul de gol, dar acum era încărcat cu mâncăruri şi băuturi. Găsi sticla tocmai în fund, o scoase şi închise uşa.

— Noah n-are de ce
să se jeneze, aşa-i? îşi
întrebă Theo prietenul.

— De ce să mă jenez?

— De sex. Ştii ce-i ăla
sex, nu?

— Sigur că ştiu. Am
citit într-o carte, odată…
Mă gândesc să-ncerc şi
eu, zilele-astea.

Se distrau de minune

tachinând-o. Michelle se aşează la masă şi abia acum observă tortul de ciocolată de pe bufet.

Noah luă un prosop, se duse la aragaz şi ridică de pe o cratiţă capacul. Mirosul condimentat de gumbo umplu imediat bucătăria.

— Când ai avut timp să-l faci pe ăsta? întrebă el. Da' ştiu că miroase bine!

Michelle nu mai ţinea minte – trebuia să spună că preparase gumbo-ul sau tortul?

— Are şi un cartonaş?

— N-am văzut

niciunul.

— Atunci, eu l-am făcut, minţi ea zâmbind.

Theo scoase laptele din frigider şi-l puse pe masă.

— Ai fost foarte ocupată aseară. Tu ai făcut şi tortul?

Simţindu-se ca o idioată, Michelle

întrebă:

— Tortul are vreun cartonaş?

— Nu.

— Atunci cred că şi pe ăla tot eu l-am făcut.

— Şi pâinea?

— Fără cartonaş?

— N-am văzut.

— Îmi place la nebunie să coc pâine

noaptea.

— Deci, doamna care a adus-o n-a minţit când a spus că ai copt-o la ea acasă ieri noapte şi ai uitat s-o aduci?

— Exact. După ce-ai adormit tu. Am coborât, am făcui gumbo-ul şi am copt tortul. Pe urmă, m-am urcat în maşină şi

am plecat la…

Se opri brusc.

Theo nu-i spusese numele femeii care adusese pâinea, iar Michelle nu mai ţinea minte cui îi repartizase Big Daddy Jake acea sarcină.

— … o prietenă, unde am copt două

pâini.

— Nu uita de băcănie.

— Ce? A, da. Am trecut şi pe la băcănie.

Theo se aşează călare pe scaunul din faţa ei, cu braţele rezemate de spătar.

— Deci, aşa sună povestea, hmm?

— Doar dacă nu cumva găseşti vreo două cartonaşe pe care scrie „Bun venit în Bowen”. Atunci, am să mi-o schimb.

— Transmite-i lui Jake mulţumiri din partea mea.

— Mulţumiri pentru ce? întrebă ea cu

nevinovăţie.

— Auzi, Mike, tu nu vrei puţin gumbo? întrebă Noah în timp ce căuta un polonic.

— La micul dejun? Mă mulţumesc cu o bucată de energizante.

— Şi tu, Theo?

— Sigur. Ştii ce merge de minune la

gumbo? Cartofii pai.

— Regret, cartofi pai n-am. Şi oricum nu-ţi fac bine. Conţin prea mult sodiu.

— Atunci, am să echilibrez cu sodiul din gumbo, răspunse Noah.

— Ai şi cartofi pai. Două pungi cât toate zilele – veritabili, nu

cartoane de-alea fără grăsime. Ai uitat că i-ai cumpărat aseară de la băcănie?

— Aşa o fi…

— Şi mai ştii ce merge perfect lângă gumbo cu cartofi prăjiţi? continuă Noah.

— Ce? întrebă Theo.

— O bere rece.

— Sunt pentru.

Theo se ridică şi se duse la frigider. Michelle clătină din cap.

— Gumbo, cartofi pai, şi bere – la zece jumate dimineaţa?

— E unşpe, şi-s treaz de câteva ore. Nu te-ncrunta aşa, iubito. Lasă-ne să te corupem.

Cooperează.

— E o maniacă a
sănătății? întrebă Noah.

— Așa cred. Motto-ul
ei în viață e: „Dacă-i
gustos, scuipă!”

— Când o s-ajungeți
pe stimulator cardiac, să
vă amintiți discuția asta,
băieți.

— Am vorbit cu

doctorul Robinson, spuse apoi Noah, în timp ce punea gumbo cu polonicul în două farfurii, iar Theo desfăcea punga cu cartofi prăjiţi.

— Şi? întrebă Michelle.

Noah puse farfuriile pe masă, luă două

linguri şi se aşează.

— Nu i-au venit în minte decât doi oameni care i-au făcut probleme şi-i verific pe amândoi.

— Cred că e timpul să închideţi dosarul ăsta, spuse Michelle. Şi nu vă mai faceţi griji. Am să pun încuietori mai rezistente la uşi şi

ferestre şi-mi văd de treabă. Vă propun să faceţi acelaşi lucru.

Capitolul 29

La întoarcerea de la clinică, tocmai parcaseră pe alee şi coborau din maşină, când în spatele lor opri Elena Miller, claxonând ca să le atragă atenţia.

— Domnişoară doctor Mike, strigă ea,

alergând spre portieră. Vreţi să-l rugaţi pe domnul să ducă în casă cutia asta?

— Ce conţine? întrebă Michelle.

— Nu mi-aţi auzit mesajul? V-am sunat de la spital şi l-am lăsat pe robot.

— După cum vezi,

Elena, tocmai am ajuns acasă.

— M-am săturat să-mi tot aglomerați camera de urgență. Cutia asta e plină de corespondență care era împrăştiată peste tot. Am început cu dumneavoastră, iar lunea viitoare am să i le

duc pe-ale doctorului Landusky.

Michelle i-l prezentă pe Theo, explicându-i că secretara încerca să-şi facă ordine la urgenţă.

— De ce nu cereţi să vă trimită ziarele şi revistele la clinică, domnişoară doctor? Mi-ar fi de mare ajutor dacă

v-aţi lua corespondenţa
acasă în fiecare seară. Vă
cer prea mult?

— Nu, răspunse
Michelle, simţindu-se
din nou ca la şcoală. De
ce nu le-ai lăsat în
cabinetul medicilor?
întrebă ea, când văzu
toate revistele în cutia
pe care Theo tocmai o

luase în braţe.

Elena închise portiera din spate, apoi se aşează la volan.

— Fiindcă abia am terminat de strâns. Dumneavoastră, medicii…

Fără să termine propoziţia, porni maşina în marşarier.

Theo o urmă pe Michelle în casă.

— Elena îmi amintește de cineva, remarcă el, în timp ce ducea cutia în bibliotecă, unde o punea pe birou.

Michelle îl dădu la o parte, ca să se uite înăuntru. Văzu câteva

reviste, nişte pachete de la două companii farmaceutice şi o grămadă de plicuri fără valoare.

— De cine? întrebă ea, în timp ce arunca plicurile la loc în cutie. Nu era nimic care să nu mai poată aştepta.

— De Gene Wilder.

— Şi-a făcut doar un permanent nereuşit, răspunse Michelle, râzând.

— Unde ţi-e răcitorul? întrebă Theo.

— În garaj. Totuşi, trebuie să-l spăl, spuse ea, pornind spre trepte.

— Ia-o înainte şi fă mai întâi un duş, până-l

stropesc eu cu furtunul. Pe urmă, am să curăţ. Şi nu consuma toată apa caldă! mai strigă Theo după ea.

Îi era musafir doar de câteva zile, şi deja încerca s-o înveţe ce să facă. Râzând, Michelle clătină din cap. Frumos, îşi spuse ea. Era foarte,

foarte frumos să-l găzduiască.

Capitolul 30

Bubuitul sonor al tunetului îl trezi pe Theo din somn. Răsunase ca o petardă detonată în dormitor, zgâlțâind efectiv patul.

Afară era întuneric bezmă, dar când întoarse capul, Theo văzu

fulgerele brăzdând cerul. Furtuna făcea prăpăd. Theo încercă să adoarmă la loc, dar îi era prea cald. Instalaţia de aer condiţionat zumzăia dar, pentru că fereastra era întredeschisă, furtuna absorbea aerul răcoros.

Michelle dormea

adânc, ghemuită lângă el, cu o mână pe abdomenul lui. Theo o întoarse uşor pe spate, o sărută pe frunte, apoi se ridică să închidă fereastra Picioarele i se încurcară în cearşaf. Se împiedică, lovind cu genunchiul noptiera, drept în mânerul

rotund de alamă al uşii. Mormăind o înjurătură, se aşează la loc pe pat şi începu să-şi frece locul sensibil de sub genunchi, unde era convins că-i convergeau toţi nervii din trup,

— Theo, ai păţit ceva? şopti somnoroasă Michelle.

— Nu, n-am nimic. M-am lovit cu genunchiul de noptieră. Ai lăsat fereastra deschisă.

Michelle dădu cearşaful la o parte.

— O-nchid acum.

Cu blândeţe, Theo o împinse la loc,

— Culcă-te, am s-o

închid eu.

Merse şchiopătând până la fereastră. Tocmai o cobora, când un fulger lumină noaptea şi văzu un om traversând în fugă strada, până în curtea din faţa casei.

Ce naiba…? I se păruse doar sau îl

văzuse cu adevărat? Tunetul bubui, apoi explodă un nou fulger, iar Theo îl văzu iar pe individ, ghemuit lângă sicomor. Văzu şi arma. Se retrăgea deja, când auzi împuşcătura. Glonţul străpunse geamul, spărgându-l, în timp ce Theo se arunca

în colţul camerei. Simţi o durere ascuţită în braţ şi bănui că-l nimerise. Lovi patul, o înşfăcă pe Michelle, care tocmai se ridicase în capul oaselor, şi se rostogoli pe podea cu ea în braţe, încercând s-o protejeze. Durerea îi străbătu iar braţul, în timp ce sărea

în picioare, răsturnând din grabă lampa de pe noptieră.

— Theo, ce…?

— Stai acolo, îi ordonă el. Şi nu aprinde luminile.

Michelle încerca să înţeleagă ce se întâmplase.

— A lovit un trăsnet

casa?

— A fost o împuşcătură. Cineva a tras asupra mea, prin fereastră.

Theo o luase deja la fugă. Dacă ar fi lăsat-o pe Michelle să se ducă la fereastră, ar fi putut să fie omorâtă. Doar norocul îl făcuse să se

uite în jos când fulgerase. Alergând spre camera de oaspeţi, strigă:

— Cheamă poliţia şi îmbracă-te! Trebuie să ieşim de-aici.

Michelle trăsese deja telefonul spre ea. Formă 9 1 1 , apoi duse receptorul la ureche şi-şi

dădu seama că telefonul era mort. Nu intră în panică. Îl lăsă jos, îşi luă hainele de pe birou şi alergă în hol.

— Telefonul e mort! strigă ea. Theo, ce se întâmplă?

— Îmbracă-te, repetă el. Hai, mai repede!

Îşi scosese pistolul şi

stătea lipit de perete, lângă fereastră. Dând draperia la o parte cu țeava, privi afară, în întuneric.

O altă detunătură răsună, chiar în timp ce începea ploaia. Theo văzu flacăra de la gura țevii. Se retrase. Rămase nemișcat, încercând să

audă fiecare zgomot, rugându-se să fulgere din nou, ca să vadă dacă mai pândeau şi alţii.

Era doar unul? Se ruga să fie aşa. Nu omorâse niciodată pe nimeni, trăsese numai în poligon, dar nu s-ar fi sfiit deloc să-l doboare pe cel de afară. Trecură

cinci secunde, apoi încă cinci. Un fulgerul despică cerul şi, o fracţiune de secundă, fu lumină ca ziua.

— La dracu'! mormăi Theo, văzând încă o siluetă care traversa strada în fugă.

Cu o lanternă în mână, Michelle alergă

în camera de oaspeți.

— Telefonul e mort și nici curentul nu merge. Ce se-ntâmplă, Theo?

— În față sunt doi oameni. Unul stă ghemuit lângă copac, nemișcat. Ia celularul meu și dă-mi-l. Trebuie să chemăm în ajutor.

— Unde e?

Apoi, Michelle auzi sunetul unui motor în depărtare. Alergă la fereastra dinspre apă şi văzu farul unei şalupe apropiindu-se de ponton.

— Vine o barcă, spre debarcader, spuse ea. Sunt cu cei doi din faţă,

nu? Ce vor? întrebă în şoaptă.

— O să-i întrebăm mai târziu. Unde mi-e telefonul?

Theo stabilise deja traseul de salvare. Trebuias ăiasă pe fereastra din spate, sărind pe acoperişul verandei, iar de-acolo la

pământ, şi s-o ia la fugă. Cu puţin noroc, puteau să ajungă până la maşină.

— Pe scrin nu e…

— Of, fir-ar să fie! bombăni Theo, amintindu-şi dintr-o dată unde-l pusese; era în încărcător, pe biroul ei, la parter. L-am băgat

în priză, lângă al tău.

— Mă duc să-l iau.

— Nu! o opri el tăios. Treptele dau spre uşa din spate şi, dacă unul din ei aşteaptă acolo, o să te vadă. Stai la fereastră şi vezi câţi coboară din barcă. A acostat?

Închise uşa cu

piciorul şi împinse scrinul greu în dreptul ei.

— Unul tocmai a debarcat, şi are o lanternă. Merge spre curtea din spate… ba nu, ocoleşte spre faţă. Nu-mi dau seama dacă mai e şi altul.

— Deschide fereastra,

spuse Theo, în timp ce vâra în buzunar cheile maşinii. Ieşim pe-acolo. Cobor eu primul, ca să te prind.

Ţiglele erau ude de ploaie şi fu cât pe ce să alunece pe acoperişul înclinat al verandei. Îndepărtându-şi picioarele, desfăcu

braţele, aşteptând-o pe Michelle să sară şi rugându-se să nu fulgere tocmai atunci, ca să-i dea de gol. Dacă în curte sau în barcă mai erau şi alţii, puteau să-i vadă şi să dea alarma.

O prinse pe Michelle în braţe tocmai când la parter se auzi un

zgomot de sticlă spartă. Părea să provină de la ușa din spate. Imediat, din fața casei răsună o detunătură. Bandiții erau organizați. Atacau simultan ambele intrări. Voiau să-i prindă pe Theo şi Michelle la mijloc.

— Să mergem! şopti

el încet, dar insistent.

Ploua torenţial. Michelle abia putea să-şi vadă mâinile. Ajunse la margine, încercă streaşina, şi simţi că jgheabul era slăbit, astfel încât risca să cadă, cu zgomot. Lângă casă creştea o tufă de liliac. Michelle îşi acoperi

ochii cu mâinile şi sări
între crengi.

Grăbită să se dea la o
parte din calea lui Theo,
nimeri cu capul într-o
ramură groasă. Simţi că
o tăia pe obraz şi-şi
muşcă buza ca să nu
ţipe.

— Încotro? întrebă
ea.

— Prin faţă. Aşteaptă aici.

Theo scoase pistolul. Se apropie de colţul casei, apoi privi în faţă. Capota maşinii lui era ridicată, semn că umblaseră la motor. Mai încolo era parcată o altă maşină. N-ar fi văzut-o, dacă nu se aprindeau

brusc luminile de frână. Cel de la volan apăsase pe pedală. Peste o secundă, luminile se stinseră.

Theo reveni la Michelle.

— Trebuie să-ncercăm să ajungem la barca ta. E singura scăpare.

— Să mergem.

Reuşiseră să ajungă la marginea debarcaderului, când fură zăriţi. Prins în lumina care ieşea pe fereastra dormitorului, Theo o trânti pe Michelle la pământ şi se întoarse, trăgând. Nu ştiu dacă nimerise sau

nu. Lumina se stinse şi auzi nişte strigăte.

— Dă-mi lanterna, gâfâi el.

Michelle o scoase de la centură. Împingând-o din nou la pământ, Theo încercă s-o acopere, în timp ce şoptea:

— Nu te mişca.

Şi, ţinând lanterna cât mai departe de trup, o aprinse.

Razaîi dezvălui pe unul dintre atacatori care alerga către ei dinspre casă. Michelle îl văzu clar şi scoase o exclamaţie de surprindere. Recunoaşterea fusese

rapidă şi şocantă. Theo trase de două ori, înainte de a fi nevoit să stingă lumina. Gloanţele zburau în jur, imobilizându-i.

Întorcând lanterna spre cealaltă barcă, Theo o aprinse şi văzu un alt individ, aşteptându-i. Ghemuit, privea prin

luneta unei puşti de mare putere, când Theo trase. Glonţul nimeri în motor. Trase din nou, iar omul sări peste bord, în apă.

Stingând lumina, Theo o ridică pe Michelle în picioare, printre gloanţe care ricoşau din copaci şi din

ponton, strigând:

— Fugi!

Michelle se agăţă de un stâlp, ca să nu cadă în apă, şi începu să dezlege înnebunită barca atacatorilor. Theo o dezlegase deja pe a ei. Sări înăuntru şi începu să tragă de cordonul motorului.

În sfârşit, Michelle desfăcu legătura şi împinse barca agresorilor cât mai departe de ponton posibil. Theo îi striga să se grăbească. Sări în barca ei, chiar în timp ce Theo ambala motorul. O grindină de gloanţe lovi apa în jurul lor.

Întorcând barca spre nord, Theo apăsă pe pedală. Botul şalupei se ridică din apă, căzu la loc, apoi se repezi înainte. Un glonţ şuieră pe la urechea lui Theo, atât de aproape încât îi simţi fierbinţeala.

Privind în urmă, văzu doi oameni cu

lanterne alergând de-a lungul malului. Apoi, unul sări în apă. Theo calculă că aveau un avantaj de vreo treizeci de secunde ca să scape. De cum se ridică, Michelle îşi dădu seama că mergeau în direcţia opusă oraşului.

— Trebuie să întorci,

spuse ea,

— Nu, răspunse Theo. E prea târziu. Vor veni după noi. Luminează înainte.

Aşezată între genunchii lui, Michelle îndreptă lanterna în faţă. Lumina îi salvă de un dezastru. Încă cinci minute, şi ar fi intrat

într-un ciot de copac
care ieşea din apă. Theo
coti brusc la stânga, apoi
redresă cursul.

— Slavă Domnului
că ai luat lanterna, şopti
el.

— În faţă e o curbă
strânsă, îi spuse
Michelle. Încetineşte şi
ia-o la dreapta. La

stânga e o fundătură.

Michelle îşi ridică privirea să se uite în urmă.

— Încă nu văd nicio lumină, spuse ea uşurată. Poate n-au să ne urmărească. Poate ne lasă în pace, acum că am scăpat.

— Nu cred c-au să se

dea bătuţi. Mai degrabă, abia au început. Ai văzut puşca aia cu lunetă? Sunt înarmaţi pânã-n dinţi. Au venit la vânătoare, şi nu se vor lăsa păgubaşi fără luptă. Trebuie să ajungem la un telefon şi să chemăm în ajutor. Arată-mi cel mai scurt

drum spre oraş.

— Lacul e în formă de opt, îi explică ea. Dacă o luai spre sud, ai fi trecut de cotitură şi ai fi văzut Lebăda. Trebuie să ne întoarcem.

— Am da nas în nas cu ei.

— Ştiu, şopti răguşit Michelle. În interiorul şi

exteriorul lacului sunt cel puţin douăzeci de canale. Unele sunt înfundate, iar altele scurtează drumul. Dacă le ştiu, pot să ne iasă înainte.

— Atunci vom încetini şi, dacă le vedem luminile, intrăm pe un canal şi stăm

ascunşi până se luminează de ziuă.

Se apropiau de o nouă confluenţă.

— Încotro?

— Nu-s sigură. Noaptea, toate arată altfel. Cred că asta o ia înapoi.

— Okay, atunci mergem la stânga.

— Theo, s-ar putea să greşesc.

Auziră zgomotul celeilalte şalupe în noapte. Se apropia, chiar în timp ce treceră pe lângă încă un trunchi de copac. Theo zări un canal îngust, încetini şi cârmi din nou.

Peste canal atârnau

crengi pline de muşchi, aproape până în apă. În timp ce treceau, le dădu la o parte. După încă un cot, când văzu cât de mult se îngustase canalul, opri motorul. Michelle stinse lanterna. Rămaseră ghemuiţi, în întunericul adânc ca într-un sicriu. Ploaia

mai slăbise, devenind măruntă şi deasă.

— Dacă mergem mai departe prin canalul ăsta, elicea poate să se împotmolească în mâl, spuse Michelle, trăgând de o pârghie ca să ridice motorul din apă. Uite-i…! adăugă ea în şoaptă.

Văzură lumina

şalupei măturând desişul ca raza unui far, oscilând într-un arc larg, în căutarea lor. Nu-i găsi. Michelle trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet. Vânătorii trecuseră mai departe. Zgomotul şalupei se îndepărta. Mintea lui Theo alerga nebuneşte.

Erau ucigaşi profesionişti? Cine-i trimisese? Oare mafia îi luase urma până-n Louisiana?

Michelle auzi o crenguţă trosnind deasupra ei. Ridică privirea cu o secundă înainte de a simţi o greutate căzându-i pe

picior.

Avu nevoie să facă nu mare efort de voinţă ca să nu ţipe. Ceea ce căzuse din copac se târa acum pe piciorul ei. Încremeni, strângând lanterna în poală, cu degetul pe buton.

— Theo, ia vâsla, şopti ea, încercând să nu

se mişte. Când aprind
lumina, trebuie să-l
arunci din barcă. Okay?

Theo nu înţelegea. Pe
cine să-l arunce? Despre
ce vorbea? Totuşi, n-o
întrebă nimic. Ridică
vâsla ca pe o bâtă de
baseball şi rămase în
aşteptare.

— Sunt gata.

Michelle aprinse lanterna. Theo îşi simţi inima oprindu-i-se în piept. Fu cât pe ce să scape vâsla când văzu şarpele negru şi hidos. Limba lui bifurcată săgeta înainte şi-napoi, deasupra rotulei lui Michelle. Părea să privească drept în ochii

lui.

Timpul se opri în loc, când Theo abătu vâsla spre şarpe şi-l azvârli în apă. Apoi sări în picioare, înhăţând-o pe Michelle în braţe.

— Te-a muşcat? întrebă el înnebunit.

— Nu. Probabil era şi mai speriat decât noi.

— Ce naiba era?

— Un „gură-de-bumbac“.

— Fir-aş… Ăştia-s veninoşi.

— Într-adevăr. Acum încearcă să te calmezi.

— Cum să mă calmez? Jivina era pe piciorul tău.

Michelle îi puse o

mână pe obraz.

— Dar m-ai scăpat de

ea.

— Da, dar…

— Liniştteşte-te.

Nu era atât de calmă

pe cât părea. Când o

cuprinse cu braţele,

Theo îi simţi

tremuratul.

— Ştii ceva?

— Lasă-mă să ghicesc. Nu poţi suferi şerpii.

— De unde-ai ştiut că asta voiam să zic?

Zâmbind, Michelle se retrase de lângă el.

— Am presimţit.

— Hai să plecăm de-aici.

— Mai bine să

vâslim. Dacă sunt prin apropiere, n-au să ne audă.

Luă şi cealaltă vâslă şi-l ajută să întoarcă barca.

— Dacă-n barca asta mai cade un şarpe, poţi fi sigură c-au să mă audă.

Începură să lunece pe

apă. Braţele puternice ale lui Theo mânuiau vâslele cu îndemânare.

În depărtare se vedea lumina oscilând peste suprafaţa apei.

— Ne caută prin canale, şopti Michelle.

Continuând să vâslească, Theo aruncă o privire în urmă. Raza

de lumină mătura apa, dar şalupa nu se mişca. Era la vreo două sute de metri depărtare.

— Nu ne-au văzut încă…

— Să pornesc motorul…?

— Nu. Continuăm aşa. S-ar putea să reuşim.

Peste un minut, lumina se întoarse spre ei. Michelle nu mai aşteptă. Trase cu putere de cordon. Motorul nu se ambală de prima dată. Theo ridică vâslele în barcă şi o culcă pe Michelle chiar când pe deasupra lor şuieră un glonţ. Michelle smuci

iar, şi scoase un strigăt când motorul se trezi la viaţă. Theo îşi scoase pistolul, îi strigă lui Michelle să ţină capul jos şi trase, cu cotul rezemat de banchetă, chiar când un alt glonţ străpungea apa lângă ei. Bandiţii se apropiau cu viteză. Theo încercă să

nimerească farul. Primul glonţ trecu pe-alături, dar auzi un strigăt şi speră că-l rănise pe unul dintre ei. Apăsă din nou pe trăgaci. De astă dată, ochise bine. Glonţul sfărâmă farul, şi abia peste vreo cinci, zece secunde, unul dintre

urmăritori întoarse lanterna spre ei.

Michelle încercă să încetinească, dar era prea târziu. Barca sări brusc din apă, înfigându-se în nişte tufişuri de pe mal. Ricoşă de două ori, după care se lovi de un copac. Impactul îl

aruncă pe Theo înainte. Căzu pe partea stângă, în timp ce Michelle se lovea cu fruntea de banchetă, cu un strigăt, ridicând braţele ca să se apere.

Theo sări jos din barcă şi o trase pe Michelle după el.

— Vino! strigă, peste

duduitul motorului care se auzea tot mai aproape.

Nu avea nici cea mai vagă idee încotro se îndreptau.

Complet dezorientat, se repezi printre crengile spinoase, făcându-și loc cu brațul drept. Nu voia decât s-o

ducă pe Michelle cât mai departe, înainte ca urmăritorii să debarce.

— Lebăda e în faţă, mai la stânga… gâfâi ea. De-acolo, putem chema poliţia.

Îi veni să ţipe de uşurare când văzu forma întunecată a clădirii. Dar sentimentul

de euforie se risipi, când auzi scrâşnetul unei maşini cotind în spatele lor.

Nu avu timp să reacţioneze. În clipa următoare, zbura într-o groapă de lângă drum, împreună cu Theo. Michelle căzu pe spate, iar Theo se ghemui

lângă ea, cu pistolul în mână. Erau ascunşi în tufişuri şi buruieni. Maşina opri în apropiere.

Se auziră trosnete de crengi, mormăieli, apoi paşii unui individ înapoindu-se la maşină. Portiera se trânti, apoi maşina porni mai

departe. Cuprinzând-o cu braţul, Theo şopti:

— Ne caută la Lebăda, şi vom sta aici până pleacă. Mai rezişti?

Michelle dădu din cap. Ploaia încetase. Părea să fi trecut mai mult de o oră, când văzu farurile printre crengi. Maşina trecu pe

lângă ei fără să încetinească şi-şi continuă drumul. Theo se aplecă să vadă încotro o lua. La răscruce, maşina încetini, apoi continuă drept înainte, pe un alt drum lăturalnic. Theo încercă să-i vadă numărul, dar nu reuşi.

— Vor renunța curând, șopti Michelle. O să se lumineze de ziuă, și ar risca să-i vadă pescarii de dimineață.

— Poate, răspunse Theo. Să mergem.

O ajută să se ridice în picioare, rezistând durerii din genunchi.

— Mergem pe lângă

drum şi nu aprindem lanterna.

— Okay. Dar dacă-i auzi venind, nu mă mai arunc prin gropi şi şanţuri. Spune-mi doar. Cred că am vânătăi pe tot spatele.

— Mai bine o vânătaie, decât un glonţ.

Michelle strănută.

— Ştiu.

— Poţi să fugi?

— Dar tu poţi? întrebă ea, observând că Theo şchiopăta.

— Sigur. Mă doare doar puţin genunchiul. Să mergem.

Ardea o singură lumină, pe un stâlp de lângă parcare. Theo nu-

şi asumă niciun risc. O conduse pe Michelle prin boschete, spre uşa din spate. Aceasta era metalică, iar înăuntru nu se vedea nicio mişcare, aşa că Theo porni înapoi către ferestrele din faţă.

— Va trebui să intru pe fereastră, spuse el,

ridicând de jos o piatră.

— Ce faci?

— Am să sparg geamul.

— Nu este nevoie. Ştiu unde ţine tăticul cheia de rezervă.

Theo aruncă piatra şi o urmă pe Michelle spre uşă. Aprinzând lanterna, Michelle

întinse mâna şi luă cheia de pe pragul de sus al uşii.

— Ideală ascunzătoare, remarcă el.

— Nu fi sarcastic. Nimeni nu s-ar gândi să intre cu forţa în barul lui tăticul.

— De ce?

— John Paul s-ar lua
după ei, şi o ştiu toţi.
Tăticul ar putea să lase
uşile descuiate, dacă ar
vrea.

Theo intră primul,
mijind ochii în
întuneric, apoi îi spuse
lui Michelle să încuie
uşa. Îşi aminti că
telefonul era în salonul

principal, la capătul barului, lângă uşa magaziei.

I se păru că aude un zgomot, poate o podea trosnind.

— Stai aici, şopti el, intrând prudent în bar, cu pistolul în mână.

În mijlocul barului se opri, apoi vârî mâna sub

tejghea, în căutarea puştii cu ţeava tăiată a lui Jake. Desprinzând-o din scoabe, o scoase cu grijă.

Tocmai se întorcea dinspre tejghea, când simţi o adiere pe ceafa. Fără să se întoarcă, fără să audă un sunet, ştiu că în spatele lui era cineva.

Capitolul 31

— Michelle fugi! strigă Theo.

Aruncă puşca pe tejghea şi se răsuci, cu Glock-ul armat şi pregătit.

Nu putea distinge chipul bărbatului; era prea întuneric. Umbra

uriaşă îi tocă o lovitură de karate în încheietura mâinii, dar Theo ţinea strâns pistolul. Apoi, umbra îl apucă de braţ şi i-l răsuci la spate cu o mână, în timp ce pe cealaltă o ridica spre a-l lovi sub bărbie.

Theo se feri, dar nu destul de repede.

Degetele celuilalt îi atinseră razant bărbia, împingându-i capul înapoi. Adunându-și puterile în pumnul stâng, Theo îl lovi pe atacator în burtă. Imediat, înțelese că dăduse de dracu'. Avea senzația că lovise un bloc de beton şi nu era

exclus să-şi fi rupt mâna.

De unde apăruse ticălosul? Furios, Thec lovi din nou. Cu iuţeala unei maşini, individul ridică piciorul şi-i dădu un şut în genunchi.

Michelle aprinse tuburile de neon şi strigă:

— John Paul! Nu
Dă-i drumul!

Cei doi adversari se
încleştaseră într-o
îmbrăţişare năprasnică.
Auzind strigătul surorii
lui, John Paul slăbi
strânsoarea. Theo nu
cedă. Încercă să-l
lovească din nou, dar
John Paul îi blocă uşor

pumnul, ca şi cum ar fi plesnit un ţânţar, răsturnând cu acelaşi prilej şi o sticlă de whisky.

Michelle trecu între ei, privindu-le chipurile furioase, şi conchise că Theo încă nu-şi regăsise controlul. Îi puse o mână pe piept, îi ceru să

inspire adânc şi aşteptă
până-şi veni în fire şi
făcu ceea ce-i spusese.
Theo îl privi lung pe
celălalt. John Paul arăta
ca un sălbatic, îmbrăcat
într-un şort milităresc
verde, bocanci şi tricou,
era musculos ca Jolly
Green Giant. Numai că
n-avea nimic vesel.

Cuţitul bowie înfipt în căptuşeala bocancului şi expresia tăioasă ca oţelul a ochilor lui indicau că încă mai voia să-i rupă lui Theo toate oasele. Avea părul destul de lung, şi două cicatrice – una pe obraz, cealaltă pe coapsă.

— Theo, vreau să ţi-l

prezint pe fratele meu, John Paul.

Simţind că-i putea da drumul, Michelle se întoarse spre fratele ei.

— John Paul, el e…

Fratele său o întrerupse:

— Ştiu cine e.

Theo clipi din ochi,

— Ştii cine sunt?

— Ştiu.

John Paul nu fugise de nimeni în viaţa lui şi, când Theo făcu un pas spre el, păşi imediat înainte. Michelle fu înghesuită între ei.

— Dacă ştiai cine sunt, de ce-ai sărit la mine? mârâi Theo.

— Da, de ce l-ai

atacat? vru să ştie Michelle, lăsându-şi capul pe spate pentru a-l privi în ochi. Ai fost nepoliticos, John Paul.

Sora lui ştia să-l facă întotdeauna să râdă. „Nepoliticos.“ Johr Paul făcu un efort să-şi păstreze expresia furioasă. Îşi încrucişă

brațele pe piept.

— Nu-l puteam lăsa
să ia puşca, îi explică el
lui Michelle. Dacă-i
sperios din fire şi-
mpuşcă pe cineva, sau
îşi trage singur în
picior?

Theo nu se lăsă. Mai
făcu un pas înainte.

— Încercai să mă

loveşti în genunchiul care mă doare, nu?

John Paul zâmbi.

— Mereu aleg punctul cel mai slab. Îţi fereai piciorul ăla, aşa c-am ghicit…

— Ştiai că-s un prieten al surorii tale, şi totuşi ai vrut să-mi spargi rotula?

— Nu ţi-o spărgeam, ripostă John Paul. Voiam doar să te trântesc pe jos.

— Puteai să-l răneşti, interveni Michelle.

— Michelle, n-am nevoie să mă aperi tu, bombăni Theo.

— Dacă voiam să-l rănesc, îl răneam pân-

acum. Aş fi putut şi să-l
omor, da' n-am făcut-o,

— Puteai pe dracu! se
răsti Theo, vârându-şi
pistolul în teacă.

— Puteam să-ţi rup
şira spinării, da' m-am
stăpânit.

Abia atunci,
întorcându-se spre Theo
pentru a-l tempera,

Michelle îi observă sângele de pe braţ.

Aprinse lampa de pe bar şi văzu un ciob se sticlă înfipt în carne.

— Când ai păţit asta? O să ai nevoie de cusături.

Nu-i lăsă timp să explice. Răsucindu-se în loc, îşi împunse fratele

cu degetul în piept.

— Tu i-ai făcut-o? Ce-ai avut în cap?

Theo zâmbi. I-ar fi putut spune că nu fratele ei îl rănise, dar îi plăcea să-l vadă pe John Paul foindu-se.

Privindu-l încruntat, John Paul întrebă:

— Sora mea arată de

parcă s-a tăvălit prin noroi. Ce i-ai făcut?

Michelle îi distrase atenţia, spunând:

— Va trebui să-i spun lui tăticul că i-ai spart cea mai bună sticlă de whisky. Şi acum, fă curat până-l sun eu pe Ben.

Îl dădu pe Theo la o

parte din drum, ca să
ajungă la telefon. Sună
la poliţie şi ceru să i se
facă legătura cu casa lui
Ben Nelson. Theo î
spuse lui John Paul să
stingă lumina, apoi îi
povesti ce se
întâmplase. John Paul
nu avu nicio reacţie. La
sfârşitul relatării,

întrebă:

— Crezi c-au să se mai întoarcă? De-asta vrei să stăm cu lumina stinsă?

— Probabil n-au să se mai întoarcă, dar nu vreau să risc. Am putea rămâne blocaţi aici.

— Aiurea, îl contrazise John Paul. Şi-

n plus, i-aş auzi venind.

— Zău? I-ai auzi chiar şi dacă s-ar apropia pe furiş?

John Paul dădu din cap.

— Da, şi atunci.

— Te crezi Superman?

— Aproape, zâmbi John Paul. Tare mi-ar

plăcea dac-ar încerca să intre. Aş avea ocazia să omor vreo doi.

— Nimic nu-i mai distractiv decât un schimb de focuri, replică sarcastic Theo, dar nu în prezenţa surorii tale.

— Mda, ştiu.

Theo începea să

simtă efectele luptei. Scoase din răcitor două sticle de bere şi, deşi îi venea să-i dea lui John Paul în cap cu una, îşi spuse că ar fi irosit berea de pomană, aşa că-i oferi în schimb sticla.

— Spune-i că ne întâlnim acasă! îi strigă el lui Michelle, când o

auzi vorbind cu Ben.

— Trebuie să te duci la spital…

— Nu, răspunse el ferm, mai întâi trecem pe la tine.

— Doamne, încăpăţânat mai eşti! şopti ea, dar nu mai insistă.

John Paul voia să ştie

mai multe detalii.

Alese amănuntele asupra căror Theo nu insistase.

— De ce închideai fereastra din camera lui Mike? întrebă el.

— Era deschisă.

— Theo? strigă Michelle. Ştii ce marcă era maşina?

— O Toyota gri…
nouă.

— Probabil s-au dus
de mult, remarcă John
Paul.

Theo era de acord.

O privea pe Michelle,
în timp ce John Paul îl
aştepta cu răbdare să se
întoarcă, pentru a-i
spune că trebuia să-l

snopească în bătaie fiindcă ştia ce căutase în camera surorii lui mai mici.

— Sora mea e o doctoră talentată, mârâi el.

— Ştiu.

— A învăţat ani de zile.

— Ce vrei să spui?

— N-a prea avut de-a face cu bărbaţii… nu ştie ce porci pot să fie.

— E adultă.

— E naivă.

— Cine-i naivă? întrebă Michelle, apropiindu-se de masă, grăbită.

— Nimeni, răspunse fratele ei, privindu-l

încruntat pe Theo. Mike, trebuie să stăm de vorbă.

Michelle nu luă în seamă furia din vocea fratelui ei.

— Ben se îmbracă şi, în zece minute, o să fie la mine acasă. Mai trimite şi două maşini să caute Toyota. I-am spus

că erau trei sau patru oameni, poate mai mulţi.

— Cel puţin patru, precizează Theo.

— Ştii unde ţine tăticul Tylenolul?

— Deasupra chiuvetei din bucătărie. Vrei să-l aduc?

— Îl aduc eu. Theo,

ar trebui să mergem direct la spital.

— Cusăturile pot să mai aştepte.

Michelle reveni cu sticla de Tylenol şi două pahare de apă, aducând sub braţ şi două pungi cu legume congelate.

— Mazăre sau morcovi?

— Morcovi, răspunse Theo, deşurubând capacul sticlei.

Michelle strivi punga între palme, ca să mărunţească bucăţelele îngheţate, apoi i-o aplică pe genunchi.

— Ţi-e mai bine?

— Mda, mulţumesc.

Ridică punga cu

mazăre şi şi-o puse pe frunte. Theo dădu imediat drumul sticlei, trăgând-o pe Michelle în poala lui.

— Te-ai lovit şi tu? Ia, dă să văd.

Michelle trase aer în piept.

— N-am nimic. Doar un mic cucui. Cinstit,

nu-i mare…

— Ş-şş, şopti el, examinându-i lovitura în lumina slabă.

John Paul era tot mai deprimat.

Îşi dădea seama, după tandreţea cu care Theo o atingea pe Michelle, că ţinea la ea, şi era prea târziu ca să

mai facă ceva.

Un agent federal. Cum se putuse îndrăgosti de un federal?

— La naiba, mormăi el.

Michelle şi Theo î ignorară.

— Nu ţi-ai tăiat pielea capului.

— Ți-am spus că n-am nimic.

— Ai un cucui urât de tot.

— E okay.

Theo îi înlătura cu blândețe părul de pe față. Dezgustul lui Johr Paul devenea insuportabil.

— Mike, ridică-te de

pe genunchii lui şi stai
pe-un scaun.

— Cred că fratele tău
nu mă place, zâmbi
Theo, sărutând-o pe
frunte, anume fiindcă
ştia că John Paul se uita
la ei. Când te-ai lovit la
cap? Când a căzut
şarpele pe tine?

Michelle se aşează pe

scaunul de alături.

— Ce şarpe? întreabă John Paul.

— Un gură-de-bumbac a căzut dintr-un copac, îi explică ea fratelui ei.

Theo destupă sticla de Tylenol. Michelle întinse mâna şi, în timp ce lua în palmă două

capsule, spuse:

— Theo, trebuie să mergem la spital şi să găsim pachetul ăla.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Theo. Ce pachet?

Rezemându-şi cotul de masă, Michelle îşi ridică punga cu mazăre la frunte şi spuse:

— L-am recunoscut pe unul dintre ei.

— Şi abia acuma-mi spui? sări Theo în picioare, aruncând punga. John Paul c prinse din zbor, apoi o trânti la loc pe genunchiul lui Theo.

— Omul care fugea spre noi când încercam

să ajungem la barcă... L-am recunoscut. Era mesagerul de la Speedy Messenger Service. A venit la mine când stăteam în tribuna stadionului...

— L-am văzut la stadion, dar nu i-am observat faţa. Purta o şapcă. Vorbeşti despre

tipul în care am tras?

— Da.

— L-ai omorât? vru să ştie John Paul.

— Nu, răspunse nervos Theo. Nu l-am nimerit. Michelle, nu înţeleg de ce ai aşteptat atâta ca să-mi spui că-l cunoşteai pe unul dintre ei.

— Şi când să-ţi fi spus, în timp ce ne urmăreau, trăgând în noi?

— Eşti absolut sigură că era unul şi acelaşi?

— Da. Ştii ce e ciudat? Când stăteam de vorbă cu el la stadion, aveam sentimentul că-l mai văzusem…

— Pe vreunul dintre ceilalţi l-ai recunoscut? Pe cel din barcă… ?

— Nu i-am văzut faţa. A sărit în apă când ai tras în el.

— Măcar pe *ăla* l-ai omorât? întrebă iar John Paul.

— Nu, nu l-am nimerit.

John Paul îl privi
neîncrezător.

— De ce mai porți
pistol, dacă nu știi să
tragi cu el?

— Știu să trag! se
răsti Theo. Îți fac o
demonstrație oricând,
cu plăcere.

— Mda, abia aștept…
bombăni dezgustat John

Paul. La ce distanţă era?

— Trăgeau spre noi din ambele direcţii, spuse Michelle. Iar Theo era ocupat să mă protejeze şi să tragă, în acelaşi timp.

John Paul îi ignoră explicaţia.

— De ce ai pistol? întrebă el.

— Fiindcă aşa mi s-a ordonat. Primesc multe ameninţări cu moartea.

— Asta văd şi eu…

— Aveţi de gând să încetaţi cu cearta? Suntem într-o mare belea. Theo, cred că ştiu ce se întâmplă. Omul care mi-a devastat clinica, sau oamenii,

dacă erau mai mulţi, căutau un pachet. Cel care a venit la mine pe stadion a spus că un alt angajat al Speedy Messenger încurcase două pachete şi încerca să-l ia înapoi pe cel care nu-mi aparţinea. Eu am sunat-o pe secretară şi i-am spus să-l caute şi să

i-l dea. L-am trimis la spital, dar nu m-am dus să văd dacă a luat pachetul sau nu. Elena mi-a adus cutia aia cu corespondenţă, şi cred că oamenii care au venit la mine acasă credeau că pachetul era acolo. Dar m-am uitat prin cutie şi nu conţinea niciun colet

special. Probabil nu l-au găsit la spital, ieri, şi au crezut că mi l-a adus aseară.

— Nu puteau afla decât într-un singur fel că Elena îţi aducea ceva, spuse John Paul.

— I-au interceptat telefonul, adăugă Theo. La naiba, de ce n-am

verificat?

— Am să aflu eu, se oferi John Paul.

— Ştii după ce să te uiţi?

Fratele ei păru ofensat.

— Sigur că da.

Theo stătu o secundă pe gânduri, apoi spuse:

— Când găseşti, nu

te atinge de nimic.

— De ce? întrebă Michelle.

— Ca să nu ştie că ne-am dat seama. Poate va fi necesar să le dăm unele informaţii false.

— Spune-mi exact ce ţi-a spus tipul ăla, ceru John Paul, iar Theo observă că nu mai era

chiar atât de ostil.

Michelle îi descrise toată povestea cu „Frank“, „Eddie” şi etichetele de pe colete.

Theo clătină din cap.

— Nimic nu e adevărat până nu se dovedeşte, şi nu putem crede că pachetele s-au încurcat până nu ne

uităm în cel pe care l-ai primit tu.

Michelle dădu din cap.

— Pentru că individul care a tras asupra noastră ar fi putut să mintă.

— Hai, mă Mike interveni John Paul. Foloseşte-ţi capul!

— Capul meu crapă de durere, John Paul.

Nemulţumită că gândea atât de încet, Michelle oftă.

— Sigur că a minţit.

— Nu neapărat, precizează Theo.

— Dar ai spus…

Theo zâmbi.

— S-ar fi putut să

spună adevărul. Putea fi o încurcătură între pachete. Când îl vom găsi, o să vedem ce conţine. Până atunci…

— Înţeleg, îl întrerupse obosită Michelle.

— Mai ţii minte că mi-ai spus că părea să te urmărească cineva?

Cred că ai avut dreptate. Oricine-ar fi, e priceput. Nu l-am observat, şi mă uitam foarte atent.

— Poate că supravegheau casa, sugeră Michelle.

— Ce părere ai despre toată povestea asta? îl întrebă John Paul pe Theo.

— Nu ştiu, recunoscu el. Când vom găsi pachetul ăla, vom şti despre ce e vorba.

— Tu ai să vii acasă cu mine, Mike. Trebuie să te apăr.

— Şi vrei să zici că eu nu pot? se răsti Theo, începând să se înfurie.

— Eu când trag,

nimeresc în plin, nu pe-
alături.

Theo era gata să-i dea
una, dar Michelle puse
capăt ostilităţilor.

— Scuzaţi-mă,
domnilor, îi repezi ea.
Pot să mă apăr şi
singură. John Paul, mă
duc la spital cu Theo.

— Mike…

— Aşa am zis şi aşa rămâne.

— Cu mine o să fie în siguranţă, spuse Theo.

Spre surprinderea lui, John Paul nu mai discută. Frecându-şi fruntea, Theo adăugă:

— Noah e în New Orleans. Îi voi cere să

stea acolo şi să facă vreo câteva lucruri înainte de a reveni la Bowen.

— Noah este… începu să explice Michelle.

— Ştiu cine e, răspunse John Paul răstit, cu dispreţ. E agent F.B. I.

— Aşa că, între timp,

continuă Theo ca şi cum nimeni nu l-ar fi întrerupt, tatăl tău să fie atent.

Michelle puse pe masă punga cu mazăre.

— Crezi c-au să-l atace pe tăticul?

— Mă gândesc la toate posibilităţile, până reuşesc să prevăd care

va fi următoarea lor mişcare.

Theo îşi termină berea şi lăsă sticla pe masă.

— Ar fi timpul să mergem.

Michelle întrebă:

— John Paul, vrei să porneşti camioneta? Tăticul n-a mai mers cu

ea de peste o săptămână. Mi-a spus că s-a stricat ceva la aprindere, şi n-a avut tip s-o repare.

— O pornesc eu.

Pe Michelle începea s-o ajungă oboseala. Se ridică încet.

— Atunci, să mergem.

Theo îi dădu punga

cu morcovi, în timp ce se ridica şi-şi încerca încet genunchiul.

Pachetul de gheaţă îi făcuse bine. Nu-l mai durea atât de tare, şi-i suporta greutatea.

— Mai întâi, trebuie să trecem pe-acasă, repetă el.

— Fiindcă ne-

aşteaptă Ben? Pot să-l sun…

— Nu, fiindcă vreau să-mi iau telefonul celular, şi mai am nevoie de cartuşe.

— De ce ai nevoie de cartuşe? întrebă John Paul.

— Nu mai am aproape niciunul.

— Mie mi se pare că le iroseşti de pomană.

Michelle se săturase de toanele fratelui ei. Întorcându-se spre Theo, îi spuse:

— Nu-l împuşca. Ştiu că fratele meu poate fi un nesuferit, dar ţin la el, aşa că lasă-l să trăiască.

Theo îi făcu cu ochiul.

— Eu n-am nicio grijă, pufni John Paul.

— Ar trebui să ai, replică Michelle.

— De ce? Chiar dacă trage-n mine, tot pe-alături o să nimerească.

Capitolul 32

În timp ce Michelle discuta cu Ben, lângă maşină, Theo intră în casă, se dezbrăcă şi făcu repede un duş fierbinte. Peste zece minute, reveni afară, cu telefoanele celulare şi încărcătorul electric. Îşi

reîncărcase din nou şi pistolul, iar în buzunar mai avea un încărcător de rezervă.

— John Paul ţi-a pornit maşina, îi spuse Michelle. Cheile sunt în contact.

— Fratele tău unde-i?

Michelle îi arătă cu capul spre latura casei.

John Paul alerga spre camioneta pe care o lăsase parcată în drum.

Theo îl interceptă și-i dădu telefonul celular al lui Michelle şi încărcătorul.

— N-am nevoie, privi John Paul spre telefon, cu o expresie dezgustată.

— Trebuie să pot da
de tine. Ia-l.

— Nu…

Theo n-avea chef să
stea la discuţii.

— Şi ce-o să facem,
Michelle şi cu mine,
dacă avem nevoie de
tine? Ne rugăm să
apari?

John Paul cedă

Înhaţă telefonul şi încărcătorul, pornind spre camionetă.

— Să ai grijă de tăticul, John Paul! strigă sora lui. Vezi să nu i se întâmple ceva. Şi ai grijă şi de tine. Nu eşti invincibil.

Theo tocmai închidea portiera, când Ben se

apropie în fugă.

— Cred că avem noroc, spuse el.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a sunat de la dispecerat. Un detectiv din New Orleans aşteaptă să-mi vorbească. A zis că e urgent.

— Şi ce vrea? Cei din

New Orleans n-aveau
cum să afle ce s-a
întâmplat.

— Mă duc la secţie să
aflu, dar cred că există o
legătură. S-ar putea să
ştie ceva care să ne fie
de folos.

— Sună-mă la spital
imediat ce afli, îi ceru
Theo.

Drumul până la spital nu dură mult. Michelle îl conduse prin coridorul din spate, până în camera de urgenţă.

Abia când observă cum o privea personalul medical îşi dădu seama că ar fi trebuit să se spele. Megan, sora cea

nouă de la urgenţă, se uită la ea şocată.

— Arăţi de parc-ai fi căzut într-o autogunoieră, comentă ea. Ce naiba ţi s-a întâmplat?

— Am căzut într-o autogunoieră, replică Michelle.

O altă soră, pe nume

Frances, ridică privirea
din oficiul surorilor.

Era tot tânără, dar o
porecliseră „Mamaie”,
pentru că se purta ca o
femeie de nouăzeci de
ani. Michelle îi ceru o
trusă pregătită pentru
cusături.

Frances se ridică şi
ocoli grăbită tejgheaua,

cu tălpile de cauciuc ale pantofilor scârţâind.

— Aşteaptă-mă aici, Theo, spuse Michelle. Eu mă duc la cabinetul medicilor, să fac un duş.

— Vin şi eu cu tine. Acolo e mai linişte, nu?

— Da.

— Bine. Trebuie să-l sun pe Noah.

Când trecură pe lângă ea, Megan îi privi cu ochii mari. Michelle observă că era atentă la Theo. Michelle îi conduse în salonul spaţios, mobilat cu o canapea şi o masă de cafea, două fotolii, un birou şi un şir de dulapuri personale. În

colţ se mai aflau un frigider şi o cană mare cu cafea şi pahare de plastic. Două uşi dădeau în două băi complet echipate.

— Frumos amenajat, remarcă el, în timp ce Michelle intra într-o baie.

Luând o sticlă de apă

îmbuteliată din frigider, Theo se aşează la birou şi formă numărul de telefon celular al lui Noah. Îi auzi vocea înregistrată spunându-i să lase un mesaj. Bănuia unde era Noah, dar trebuia să aştepte până când Michelle îşi termina duşul ca să afle

numărul de telefon. Apoi, formă numărul centralei spitalului şi ceru cu Elena Miller. Centralista îi spuse că Elena încă nu era de gardă. Deşi refuză să-i dea numărul ei de acasă, până la urmă acceptă să-i facă legătura. Elena răspunse

de la al doilea apel şi, după ce se prezentă, Theo îi ceru să i-l descrie pe mesagerul care venise la spital să ia pachetul, miercuri. Elena se şi repezi să-i spună cât de grosolan se purtase.

— A avut neobrăzarea să ţipe la

mine! preciză ea.

După ce îşi făcu câteva însemnări, închise telefonul şi căută numărul serviciului Speedy Messenger din New Orleans. Supervizorul era urâcios şi nu vru să coopereze până când Theo ameninţă că avea

să-i trimită vreo doi poliţişti ca să obţină informaţiile necesare. Dintr-o dată bucuros să-l ajute, supervizorul îi spuse că toate livrările erau înregistrate în computer. Introduse numele lui Michelle Renard şi-i spuse lui Theo când şi unde

fusese predat coletul.

— Vreau să ştiu cine l-a trimis.

— Benchley, Tarrance şi Paulson. Aici scrie că s-a semnat de primire la spitalul St. Claire, la cinci şi un sfert. Vreţi să vă trimit o copie?

— Nu va fi necesar.

— Ai vorbit cu Noah? întrebă Michelle, ieşind din baie.

— Încă nu. Dar am vorbit cu supervizorul de la Speedy. Ghici ce mi-a zis?

— Că nu există niciun Frank sau Eddie, corect? Doamne, mă simt ca o idioată.

— Că nu există niciun Frank sau Eddie, e adevărat, dar de ce să te simți ca o idioată? Nu exista absolut niciun motiv ca să ai bănuieli.

— Theo, îți spun eu, l-am mai văzut pe omul ăla undeva. Presupusesem că l-am întâlnit la spital, dar se

vede clar că nu e cazul. Şi-atunci, unde l-am văzut?

— O să-ţi aduci aminte. Nu te forţa, şi-o să-ţi vină-n minte tocmai când te gândeşti la altceva. Ştii ce mi-a mai spus supervizorul? Că pachetul a fost trimis de la Benchley, Tarrance

şi Paulson.

— Adresat mie?

— Da. Am sunat la firmă, dar nimeni nu vrea să-mi spună nimic prin telefon, aşa c-am să-l trimit pe Noah acolo. A, şi am mai vorbit cu Elena Miller. Mi-a ţinut o tiradă.

Michelle dădu din

cap.

— Elena mereu găseşte motive să ţină câte o tiradă. Acum ce-a spus?

— Că mesagerul a fost ostil.

— Ştim deja asta.

— Când Elena n-a găsit pachetul, a început să strige la ea. Şi a

amenințat-o. S-a înfuriat atât de tare, încât a vrut să sune la serviciul de mesagerie şi să-l reclame, dar s-a luat cu treburile şi a uitat.

După ce termină de spălat rana, Michelle se pregăti să înceapă cusutul, în timp ce Theo forma un nou număr de

telefon.

— Nu te mai foi, îi spuse ea. Încerci iar să dai de Noah?

— Vreau să vorbesc mai întâi cu administratorul, ca să ne ajute. Trebuie să găsim pachetul ăla.

— Mai bine să-l caut numai eu… eventual cu

ajutorul tău şi al încă unei persoane. Dacă pui pe toată lumea şi caute, nu vor şti unde s-au uitat şi unde nu. Lasă-mă să caut pe la urgenţă şi în blocul operator, înainte de a chema întăriri.

— De ce tocmai în locurile alea două?

— Fiindcă orice
corespondenţă pe care
n-o ridic de-aici e
trimisă la chirurgie. Toţi
chirurgii au boxe sus. Şi
acolo ni se pune poşta.

— Are dreptate,
interveni Megan. Am
dus multă poştă sus. Ce
anume căutaţi?

— Un pachet care a

fost adus de Speedy Messenger Service.

— A, primim o mulțime de pachete.

— Michelle, iubito, ai terminat cu cusăturile astea? o întrebă Theo.

— I-auzi! gândi Megan. Ți-a spus „iubito“!

— Megan, îmi stai în

lumină.

— Scuze.

În timp ce făcea un pas înapoi, Megan se uită de la unul la altul.

— Deci, care-i treaba? întrebă ea.

— Începe să cauţi prin birouri şi dulapuri, până termină Michelle aici, îi ordonă Theo.

— Am înţeles.

— Uită-te foarte atentă, adăugă Michelle, fără să ridice privirea.

Imediat ce Megar ieşi din separeu şi trase perdelele, Michelle şopti:

— Nu trebuia să-mi spui „iubito“.

— Ţi-am subminat

autoritatea?

— Nu, dar…

— Dar ce?

— Megan e o dulce, dar are gură mare, şi mă apucă groaza când mă gândesc ce bârfe au să iasă mâine. Tot spitalul o să spună că-s desculţă-n ploaie şi cu burta la gură…

Theo înclină capul…

— Asta cu burta… e o imagine drăguță.

Michelle își dădu ochii peste cap.

— Pentru numele lui Dumnezeu…!

Theo zâmbi.

— O femeie care-a făcut față unui șarpe căzut pe piciorul ei

poate să suporte puţină bârfă. Eşti mai dură decât pari.

Michelle preferă să se concentreze asupra cusăturilor.

— Încă o copcie şi-am terminat. Când ţi-ai făcut ultimul antitetanic?

— Ieri, răspunse

Theo fără să ezite.

— Deci, ţi-e frică şi de injecţii, hmm? Ei bine, am să-ţi fac una.

Theo o atinse pe obraz.

— Te fâstâceşti când te tachinez şi te jenezi de complimente. Nu ştii ce să faci cu ele, aşa-i?

— Am terminat,

anunţă ea. Te-am făcut la loc, Humpty-Dumpty. Nu, încă nu te ridica, se grăbi să adauge. Eu am terminat, nu şi tu.

— Ce mai urmează?

— Bandajul şi injecţia.

— Câte copcii mi-ai pus?

— Şase.

În timp ce Michelle îşi scotea mănuşile, apăru din nou Megan.

— Domnişoară doctor Mike, te caută un detectiv de la New Orleans. Vrea să discute cu dumneata şi cu prietenul dumitale.

— Mi-e pacient! se

răsti Michelle.

Prea târziu, îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să spună nimic. Nu făcuse decât să dea şi mai mult de bănuit.

Megan dădu perdelele la o parte.

— Detectiv Harris.

Femeia era înaltă, frapant de atrăgătoare,

cu faţă ovală şi ochi pătrunzători. În timp ce se apropia, Michelle îi văzu ridurile de la colţurile ochilor şi din jurul gurii. Îmbrăcată într-o pereche de pantaloni negri, pantofi negri şi bluză bleu, veni spre Theo. Când îi întinse mâna, Michelle

îi observă insigna şi pistolul prinse la centură.

Harris nu pierdu vremea cu preliminariile.

— Vreau să aflu tot ce s-a întâmplat azi-noapte. Şeful Nelson m-a informat, dar vreau să aud şi varianta

dumneavoastră.

— Unde-i Ben? întrebă Michelle.

— S-a întors la dumneavoastră acasă ca să termine investigaţiile la locul faptei.

O măsură scurt cu privirea, înainte de a continua.

— Tot ceea ce

recoltează el, am să duc
la laboratorul din New
Orleans.

În timp ce Harris
vorbea cu Michelle,
Theo o studie. Poliţista
semăna cu o mie de alte
femei-detectiv pe care le
cunoscuse.

Emana o anume
oboseală, ca şi cum

aproape toată viața ar fi fost extenuată. Avea o atitudine dură şi tăioasă.

— De cât timp lucraţi în departament? o întrebă el.

— De patru ani la omucideri, răspunse nervoasă Harris. Trei ani la vicii, înainte de transfer.

Aha. La vicii. Aşa se explica.

— Şi ce v-a adus la Bowen?

— Dacă nu vă supăraţi, eu pun întrebările.

— Desigur, răspunse el binevoitor. Imediat ce răspundeţi la ale mele.

Buzele lui Harris se

arcuiră într-o tentativă de zâmbet.

— Dacă Nelson nu mi-ar fi spus deja, aş fi ghicit că sunteţi avocat.

Theo nu răspunse. Nu făcu decât să aştepte răspunsul la întrebare. Harris încercă să-l intimideze cu privirea, dar nu reuşi.

Cu un oftat, răspunse:

— Am primit o informaţie… o informaţie din sursă de încredere, că un ucigaş profesionist pe care-l căutăm de trei ani de zile s-a instalat aici. Mi s-a spus că a venit în Bowen ca să execute o

misiune şi jur pe Dumnezeu că de data asta am să-l prind.

— Cine e?

— O fantomă. Cei puţin, aşa zic unii dintre cei de la omucideri, pentru că de fiecare dată când ne apropiem de el, dispare. Conform informatorului meu, în

ultima vreme își spune „Monk”. I-am pus în sarcină două omoruri din New Orleans, anul trecut. Suntem destul de siguri că a asasinat o adolescentă din Metairie și credem că tatăl fetei a plătit crima, ca să încaseze asigurarea, dar nu avem nicio dovadă.

— De unde ştiţi că era Monk? întreabă Theo.

— Şi-a lăsat cartea de vizită. Întotdeauna şi-o lasă, îi explică Harris. Informatorul meu e apropiat de Monk, îi cunoaşte obiceiurile. Mi-a spus că întotdeauna lasă un trandafir roşu cu

tulpină lungă, ca semn că şi-a îndeplinit misiunea. Face ca omorurile să pară accidente sau sinucideri şi, în toate cazurile pe care le-am anchetat, cineva are de câştigat de pe urma morţii.

— Un tată l-a pus să-i omoare copilul ca să

obţină bani?

Michelle îşi frecă braţele, înfrigurată. Nu putea concepe că un părinte era în stare de aşa ceva.

Îi venea rău de la stomac. Bietul copil…

— În dormitorul fetei, trandafirul lipsea, continuă Harris. Dar am

găsit o petală, încă nedesfăcută, sub scrin. În alt caz, criminaliştii au găsit un spin înfipt în salteaua patului. Monk acţionează de obicei noaptea, când victimele dorm.

— În al doilea caz, cine era victima? întrebă Theo.

— Un bătrân, un bunic bogat a cărui singură rudă era dependentă de droguri.

— Din câte mi-aţi spus despre omul ăsta, pare un singuratic.

— Până acum, a acţionat singur, dar intuiţia îmi spune că azi noapte a fost la casa

doctoriței.

— Dacă a fost implicat, spuse Michelle, înseamnă că vrea să ia pachetul. S-ar putea să conțină ceva care să-l incrimineze, pe el sau pe persoana care l-a angajat.

— Ce pachet? întrebă tăios Harris.

Când Michelle termină de explicat, Harris nu-şi putu ascunde emoţia.

— Vreţi să spuneţi că-l putem identifica pe unul dintre ei? I-aţi văzut faţa şi sunteţi sigură că e omul care a venit la stadion?

— Da.

— Dumnezeule, ar fi un mare noroc, dacă omul pe care l-aţi văzut era Monk. Nu l-a mai văzut nimeni, dar acum, dacă-i ştim semnalmentele…

— Aş vrea să vorbesc cu informatorul dumneavoastră, spuse Theo.

Harris clătină din cap.

— Credeți că am numărul lui de telefon? Nu așa merge. Mă sună când aer el chef, și numai de la telefoane publice. Am localizat posturile, dar n-am reușit niciodată să ajungem acolo la timp.

Dispare la fel de repede
ca fantoma.

— Okay, răspunse
Theo. Cum e cu dosaru
lui Monk?

— Ce-i cu el?

— Vreau să-l văd.

Harris îi ignoră
cererea.

— Trebuie să găsim
pachetul acela, îi spuse

ea lui Michelle. N-aveţi idee ce-ar putea să conţină?

— Încă nu.

— De data asta, am să pun mâna pe Monk. Jur pe mormântul! mamei mele. E atât de aproape, încât mai că-i pot simţi mirosul.

— Vreau să văd

dosarul, repetă Theo, pe
un ton mai categoric.

Harris îi aruncă o
privire înghețată, fără să
răspundă.

Michelle se repezi să
risipească antagonismul
din atmosferă.

— O să vă ajutăm cu
tot ce putem, doamnă
detectiv.

În timp ce răspundea, Harris continuă să-l privească pe Theo.

— Cel mai mult mă puteți ajuta dacă nu-mi stați în drum. Eu conduc operațiunea asta. S-a-nțeles?

Când Theo nu răspunse, Harris își

drese vocea, nervoasă.

— Voi întinde o plasă în jurul zonei şi am să încep s-o strâng. Dumneavoastră duceţi-o pe doctoriţă acasă şi rămâneţi acolo. Dacă auziţi sau vedeţi ceva suspect, mă sunaţi.

Scoase două cărţi de vizită, dându-i fiecăruia

câte una.

— Mă găsiţi la telefonul celular.

Era clar că Harris n-avea de gând să coopereze, iar Theo, la rândul lui, nu simţea nevoia să-i împărtăşească informaţiile pe care le obţinuse.

— Voi cere să văd dosarul, doamnă detectiv, şi-am să văd şi ce conţine pachetul ăla, se răsti el.

— Puteţi vedea ce e în pachet, răspunse ea. Iar dacă n-are nicio legătură cu Monk, puteţi investiga după pofta inimii.

— Şi dacă sunt informaţii în legătură cu Monk? se interesă Michelle.

— Atunci, eu decid. E ancheta mea şi n-am să-i las pe federali să mă încurce. Am pierdut trei ani de zile alergând după umbra lui Monk şi am investit prea mult

pentru ca acum să mi se
amestece F.B.I.-u-r
ciorbă. Treaba asta n-o
să se întâmple.

— Vă temeţi că
F.B.I.-ul vă va lua
cazul? întrebă Michelle.

— Pe bune că mă
tem! Trei ani de zile,
repetă Harris. Am să-l
prind pe Monk, şi n-am

să vi-l dau vouă-n braţe! îi spuse ea lui Theo.

— Sunt procuror în Departamentul Justiţiei şi nu-mi pasă ce faceţi cu el, dacă nu e unul dintre cei care au încercat să ne omoare pe Michelle şi pe mine azi-noapte. Dacă este, atunci va trebui să ajungem la

o înțelegere.

Clătinând din cap, Harris spuse:

— Șeful poliției mi-a spus că sunteți în vacanță… că ați venit aici la pescuit. Păi atunci, vedeți-vă de pescuit, şi pe mine lăsați-mă să-mi fac treaba.

— Ascultaţi, înţeleg de ce vreţi să-l umflaţi, dar…

— Ce?

— Sunt şi eu băgat în treaba asta, că vă place, că nu. Credeţi c-am să mă culc pe-o ureche? Poate n-am fost destul de clar. A încercat să ne omoare.

Harris se enerva tot mai tare.

— N-am să vă las să-mi încurcaţi ancheta!

Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Theo o întrebă:

— De câte ori vreţi să vă spun ca să înţelegeţi? Nu mă puteţi opri.

— Nu pot pe…

O întrerupse:

— Eu însă vă pot opri, şi-o ştim amândoi. Un singur telefon. Atât trebuie.

Harris se hotărî să adopte o atitudine mai prudentă.

— Bine, vom face schimb de informaţii. Am să vă trimit copii

după tot ce am despre Monk, imediat ce ajung la secție. Și-am să vă las să vedeți și ce conține pachetul.

— Presupunând că-l găsim, interveni Michelle.

— Trebuie să-i găsim! se răsti Harris. Și acum, mai vreau ceva.

— Ce anume?

— Vreau patruzeci şi opt de ore înainte de a începe să vă amestecaţi sau să vă chemaţi trupele. Garantez că până atunci Monk va fi după gratii. Dacă lucrează cu oamenii care v-au atacat pe dumneavoastră şi pe

doctoriță, o să-i prind și pe ei.

— Sunteți destul de sigură. De ce nu-mi spuneți, doamnă detectiv? Știți unde e Monk acum?

— Patruzeci și opt de ore, insistă ea.

Theo nu pierdu vremea stând pe

gânduri.

— Nu.

— Atunci, douăzeci şi patru de ore, ceru Harris. E mai rezonabil.

Gâtul poliţistei se înroşise de furie, dar lui Theo puţin îi păsa.

— Nu.

— Ce naiba vreţi? Daţi-mi ceva. Oameni

mei strâng plasa chiar acum, şi am muncit cu toţii prea mult ca să vă lăsăm să culegeţi roadele. Trei ani…

— Mda, ştiu. Trei ani de zile. Okay. Vă dau douăsprezece ore, dar niciun minut mai mult. Dacă până atunci n-aţi arestat pe nimeni,

acţionez.

Harris se uită la ceas.

— E aproape ora nouă. Douăsprezece ore… Mda, să zicem că merge. Dumneata o iei pe doctoriţă acasă şi stai colo cu ea până diseară la ora nouă.

Întorcându-se spre Michelle, adăugă:

— Haideţi, să ne mişcăm. Unde începem să căutăm pachetul ăla?

Michelle o văzu pe Frances făcându-i un semn. Ţinea receptorul în mână.

— E sau pe jos pe undeva, sau sus, în blocul operator. Acum mă scuzaţi? Sunt căutată

la telefon.

Nu aşteptă permisiunea. În timp ce mergea grăbită spre telefon, strigă:

— Megan, du-te cu doamna detectiv Harris la chirurgie şi începeţi să căutaţi. Vin şi eu într-un minut, să vă ajut. Frances, tu bandajează-l

pe domnul Buchanan şi fă-i un vaccin antitetanic.

— Pe-aici, doamnă detectiv, spuse Megan, conducând-o pe Harris spre lift.

Michelle nu vorbi mult la telefon. Se întoarse spre Theo şi-i spuse:

— Doctorul Landusky a aflat că sunt în spital şi mi-a cerut să-i examinez un pacient. Ţi-a mai trecut amorţeala? Dacă te doare, pot să-ţi dau ceva.

— Merge.

— Vedeţi de hârtiile alea, domnişoară doctor,

mai spuse Frances, înainte de a ieşi.

Theo privea spre lift. Imediat ce uşile se închiseră, luă telefonul şi-i ceru lui Michelle numărul de-acasă al lui Mary Ann.

— De ce vrei să vorbeşti cu Mary Ann? întrebă ea, după ce i-l

spuse.

— Nu vreau.

Prietena lui Michelle răspunse la al treilea apel. Părea somnoroasă. Theo nu pierdu timpul cu conversaţiile.

— Dă-mi-l pe Noah.

Michelle rămase cu gura căscată.

— S-a dus cu Mary

Ann înapoi la New Orleans?

Primi răspunsul peste o secundă, când Theo spuse:

— Dă-te jos din patul ei şi treci în camera cealaltă, ca să putem sta de vorbă.

Noah căscă zgomotos în telefon.

— Sper să fie ceva important.

— Este, îi promise Theo.

— Mda, bine… Stai o clipă…

Michelle îşi auzi numele chemat şi se duse la telefon.

O soră îi cerea să consulte o fişă înainte

de a-i da pacientului medicamentele. Închise chiar când Theo încheia şi el conversaţia.

Îl auzi spunând:

— După ce verifici, vino aici. Îţi mulţumesc, Noah.

În secunda când Theo închise telefonul, Michelle îl întrebă:

— Ce faci? Te-am auzit promiţându-i poliţistei că-i acorzi douăsprezece ore şi până atunci nu mişti un deget.

— N-n…

— N-ai spus douăsprezece ore?

— Ba da. Deci, îţi dai seama ce înseamnă asta.

— Ce?
— Am minţit.

Capitolul 33

Căutau în altă boxă. Michelle trecu pe lângă biroul ei şi le găsi pe Harris şi Megar umblând prin lucrurile doctorului Landusky.

— Aţi căutat deja în boxa mea? o întrebă ea pe Megan.

— Credeam că aici aţi lucrat.

— Al meu e alături.

— O, iartă-mă, domnişoară doctor Mike. Tot timpul, de când m-am angajat aici, am crezut că aici era locul dumitale de muncă. Tot mereu te vedeam la biroul ăsta,

dictând sau scriind fişe.

— Foloseam boxa doctorului Landusky pentru că acolo îi pun surorile şi secretarele fişele, şi l-am înlocuit în timp ce era în concediu.

— Dar eu aici îţi lăsam lucrurile.

— Atunci, să continuăm, spuse

Harris. Poate că a fost lăsat aici din greşeală.

— S-ar putea să fie ăsta? întrebă Megan peste câteva secunde, dându-i lui Michelle un plic mic, galben.

— Nu, răspunse Michelle. Trebuie să albă eticheta de la Speedy Messenger

Service.

— Dar ăsta? continuă Megan.

Îi dădu lui Michelle un alt pachet. Harris aruncă o privire peste umăr, aşteptând-o pe Michelle să răspundă.

Pachetul era un plic de manila, format A-4. Michelle citi numele

unei firme de drept în colţul din dreapta, sus, chiar deasupra etichetei, şi i se tăie respiraţia.

— Cred că s-ar putea să fie, spuse ea, dându-i plicul poliţistei.

Harris îl luă ca şi cum ar fi fost o bombă, îl cântări uşor în mâini, apoi îl întoarse încet pe

partea cealaltă. Fără să se grăbească, dezlipi clapeta. Înăuntru se afla un alt plic de manila. Îl tăie cu un cuţit de desfăcut scrisori. Ţinând plicul de o margine, se uită pe birou.

— Asta merge, spuse ea, luând o agrafă mare pentru hârtie, de pe un

raft. Nu vreau să ating foile dinăuntru şi să stric amprentele.

— Vă pot aduce nişte mănuşi, se oferi Megan.

Harris zâmbi.

— Mulţumesc, e bine şi aşa.

Michelle se rezemă de perete, cu un teanc de dosare pe genunchi.

O privi pe poliţistă cum apuca colţul unei coli cu agrafa, trăgând-o afară.

— Ce scrie? întrebă ea.

Harris părea dezamăgită.

— E un fel de revizie contabilă, sau declaraţie financiară. Niciun nume pe pagina asta,

doar inițiale lângă niște rubrici care cred că sunt tranzacții. Și o mulțime de numere.

— Dar pe celelalte hârtii?

— Par să fie vreo douăsprezece pagini, dar unele sunt prinse după asta. E prea riscant să le scoatem.

Împinse încet hârtia la loc în plic.

— Am să le duc imediat la laborator. După ce examinează paginile, voi ruga pe cineva să mă ajute să înţeleg ce înseamnă toate numerele astea.

Michelle era foarte dezamăgită că nu ştia ce

însemnau cele scrise pe foi. Puse dosarele pe birou şi se ridică, în timp ce Harris se ducea la lift.

— Mulţumesc pentru ajutor, spuse poliţista. Am să vă ţin la curent.

— I-aţi promis lui Theo că-i arătaţi ce conţine pachetul.

Uşa ascensorului se deschise. Harris intră în cabină şi apăsă pe buton. În timp ce uşa se închidea, îi spuse lui Michelle, cu un zâmbet:

— Am să-i arăt hârtiile peste douăsprezece ore, niciun minut mai devreme.

Michelle rămase cu mâinile în şolduri, clătinând din cap. Megan veni în spatele ei.

— Ce te aştepţi să fie în plicul ăla? întrebă ea.

— Răspunsuri.

— Când o să se liniştească totul, îmi spui şi mie ce se

întâmplă?

— Sigur. *Dacă* voi afla vreodată ce se întâmplă, am să-ți explic cu plăcere.

— Prietenul dumitale e avocat. Probabil ştie ce înseamnă numerele alea, şi ştii că n-o s-o lase pe detectiva aia să treacă, fără să se uite. Eu

cobor la urgență. O iau
pe scară – nu vreau să
pierd spectacolul!

Michelle mai avea de
examinat un pacient și
termina.

— Spune-i lui Thec
că într-un minut vin și
eu, mai strigă ea,
pornind spre secție.

Harris nu-și asumase

riscul de a se întâlni cu Buchanan. Ieşi din lift la etajul întâi şi în continuare coborî pe scară. Urmând semnele spre ieşire, găsi o uşă laterală şi se strecură afară fără s-o vadă nimeni. Ocoli spitalul şi o luă la fugă spre parcare, strângând

plicul la piept. Auzi niște pneuri scrâșnind în spatele ei. Se răsuci în loc, chiar când Toyota gri se repezea spre ea.

Capitolul 34

Poliţista nu răspundea la telefonul celular, iar Theo era furios. Încercă de două ori, şi de fiecare dată se pomeni transferat la serviciul de mesaje.

Mesajele lui Theo erau scurte şi la obiect.

Voia pachetul – imediat. Îi mai lăsă un mesaj la secţie şi tocmai se pregătea să închidă telefonul, când Michelle ieşi din lift. Deşi Thec auzise de la Megan ce se întâmplase, o puse pe Michelle să-i povestească din nou.

— Dar n-ai văzut

hârtiile?

— Nu. Nu m-a lăsa să le ating. Se temea să nu stric amprentele.

— Se temea pe dracu'! replică răstit Theo. E hotărâtă să nu mă lase să mă amestec în ancheta ei.

— Doar pentru douăsprezece ore,

oricum.

Theo ridică receptorul.

— Cred că-i timpul să devenim duri.

— Theo?

În sfârşit, o privi.

— Da?

— Sunt frântă. Am nevoie de puţin somn, şi tu la fel. N-am putea

merge acasă, te rog?

— Mda, bine.

— Acordă-i douăsprezece ore. I-ai promis, adăugă Michelle, căscând. Ştiu că nu vrea să coopereze cu tine şi că asta te înfurie, dar cred că ar trebui să fii puţin mai îngăduitor. A muncit

trei ani la cazul ăsta.

— Nu-mi pasă nici dacă a muncit cinşpe, ripostă el. Eu nu mă las.

Acasă îi aşteptau John Paul şi Jake, care auzise de cele întâmplate şi voia să se asigure că fetiţa lui era bine. După ce Michelle

îl calmă, împachetă nişte haine şi articole de toaletă şi porniră spre casa lui, lăsând pe loc maşina, în caz că, dacă o vedea cineva, să presupună că Theo şi Michelle erau în casă.

Casa lui Big Daddy Jake era mare şi întinsă. Văzută din faţă, arăta ca

o machetă pusă pe o lespede de ciment. Ferestrele de la etaj, în spate, dădeau spre apă. Tot în spate mai exista o cameră anexă, construită în exterior după terminarea casei.

Theo mai văzu trei bărci mici legate de ponton.

Lui Jake nu-i plăcea aerul condiţionat. Avea două filtre în ferestre, dar niciunul nu funcţiona. Podelele erau vechi şi tocite, din lemn de esenţă tare, acoperite cu covoare ovale împletite. Ventilatorul din tavan se învârtea ţăcănind, astfel încât în

casă nu era zăpuşeală. Razele soarelui intrau pe ferestre, scăldând în lumină aurie mobila veche.

Pe Michelle o trezi din somn râsul bubuitor al lui Big Daddy Jake. Se sculă şi tocmai mergea spre baie, când

Theo apăru de după colţ.

— Te-a trezit? întrebă el.

Michelle clătină din cap şi-i făcu loc să treacă, dar Theo o lipi de perete şi o sărută.

— Aşa se-ncepe ziua – sărutând o femeie frumoasă, spuse el şi

reveni în living.

În timp ce Michelle se farda la oglinda de toaletă din dormitor, Theo veni să-şi ia ochelarii, vorbind din mers la telefon.

— Am înţeles… Mda, tatăl ei a primit scrisoarea acum o oră… Nu, Michelle nu ştie. Î

las pe Jake să-i spună.

— Cine era? întrebă ea.

— Ben. Aşteaptă raportul criminalistic.

— Ce trebuie să-mi spună tăticul?

— O veste bună.

— Mike, vreau să-ţi vorbesc! se auzi glasul lui Jake.

— Vin, tăticule.

Michelle şi Thec
intrară în living
împreună. Văzând
albumul de fotografii pe
masă, Michelle
murmură:

— Hait…

Melancoliile lui tăticul.

— Mie mi se pare că
arată fericit.

— Tot melancolie e. Nu scoate albumul de familie decât când îl apucă nostalgia.

John Paul stătea tolănit pe canapea, cu mâinile pe piept şi ochii închişi. Jake era aşezat la masa rotundă de stejar din bucătăria alăturată livingului.

— Nici acuma nu-ți pare rău că nu te-ai dus la incinerare? îl întrebă el pe fiul lui.

Fără să deschidă ochii, John Paul răspunse:

— Nu.

— Ar trebui să-ți pară. Vară-ta nu era aşa de nesuferită cum o

credeai tu.

— N-am zis că era nesuferită. Am zis…

Tatăl lui îl întrerupse.

— Ţiu minte ce-ai zis, da' nu vreau să repeţi de faţă cu lumea. Şi-n plus, ştiu c-acuma te simţi spăşit.

John Paul nu avu ce

să răspundă, aşa că scoase un mormăit.

— Vară-ta a ţinut la familie, la urma urmei. Mike, hai şi şezi jos la masă. Am să vă spui ceva important. Theo, şezi şi tu. Vreau să v-arăt neşte poze.

Theo îi trase un scaun lui Michelle, apoi

se aşează lângă ea. Jake luă mâna lui Michelle, privind-o în ochi.

— Pregăteşte-te, scumpo. O să ai un şoc.

— Cine-a murit?

Tatăl ei clipi din ochi.

— N-a murit nimeni. De vară-ta, Catherine Bodine, e vorba.

— Aia moartă, precizează John Paul.

— Normal că-i moartă. N-am avut decât o vară-n familie, din partea maică-tii.

— Ce-i cu ea? întreabă Michelle.

— Ne-a lăsat bani. O grămadă de bani, accentuă Jake, ridicând

din sprâncene.

Lui Michelle nu-i venea să creadă.

— Tăticule, trebuie să fie o greşeală. Catherine ne-a lăsat nouă bani, asta vrei să spui? Nu se poate.

— Ţi-am zis că ne-a lăsat. Ştiu că ţi-i greu de crezut, cum te-am şi

prevenit, da' ăsta-i adevărul. Ne-a lăsat bani.

— De ce să ne lase? Ne ura.

— Nu vorbi aşa, o dojeni tatăl ei şi, scoţându-şi batista din buzunar, se şterse la ochi. Vară-ta a fost o femeie minunată.

— Uite-aşa se rescrie istoria, murmură John Paul.

Neconvinsă, Michelle clătină din cap.

— Trebuie să fie o greşeală.

— Nu, scumpo, nu-i nicio greşeală. Nu eşti curioasă să ştii câţi bani ne-a dat?

— Sigur că sunt, răspunse ea, întrebându-se ce farsă le jucase Catherine. Dir câte auzise de la fraţii ei despre verişoara lor, femeia aceea avusese întotdeauna o undă de cruzime.

— Draga ta vară ne-a lăsat câte-o sută de mii

de dolari de căciulă.

Michelle rămase cu gura căscată.

— O sută…

— … de mii de dolari. Tocmai am vorbit la telefon cu Remy. L-am sunat pe frate-tău ca să-i zic şi a răspuns la fel ca tine şi John Paul. Am crescu

trei copii cinici.

Lui Michelle îi era greu să asimileze vestea.

— Catherine Bodine… ne-a dat… o sută…

John Paul râse.

— Te bâlbâi, surioară.

— Ia mai taci, John Paul, îl admonesta tatăl

lui. Vezi, scumpo? continuă el pe un ton mai blând. Catherine nu ne ura. Numai că nu prea avea de-a face cu noi. Era... altfel, şi-i aminteam de vremurile grele.

Dintr-o dată, Michelle îşi dădu seama că Theo nu avea idee

despre cine vorbeau.

— Verişoara mea avea vreo şapte, opt ani, când mama ei s-a măritat cu un om foarte bogat, pe nume Bodine. S-au mutat la New Orleans şi au cam rupt legăturile cu noi. N-am cunoscut-o niciodată pe Catherine, nici n-am

vorbit cu ea la telefon. Nu-mi vine să cred că ne-a lăsat ceva.

— Mama ei era sora nevesti-mii, explică John. O chema June, da toți îi ziceam Junie. Nu era măritată când s-a trezit borțoasă. Pe atuncea, un copil din flori stârnea mare zarvă,

da' oamenii au uitat cu timpu'. Taică-său însă n-a uitat niciodată, nici n-a iertat-o. A dat-o-n brânci afară din casă, asta a făcut. Ellie şi cu mine eram abia căsătoriţi, aşa că Junie s-a mutat la noi, unde-a şi născut. Era înghesuială, da' ne-am descurcat noi.

Pe urmă, Junie l-a cunoscut pe flăcăul ăla bogat şi s-a dus. A răposat când Catherine avea unspce anişori. N-am vrut ca fetiţa aia să uite că aicea-n Bowen avea o familie care-o iubea, aşa că am avut grijă s-o sun măcar o dată pe lună şi să mă

duc la ea în vizită. Niciodată n-avea multe de zis, iar eu mă tot lăudam cu voi, aşa că vă ştia din auzite. A fost foarte impresionată când a aflat că Mike voia să se facă doctoră. Tare mândră mai era de tine, scumpo. Numa' că n-a zis-o niciodată.

— Nici măcar nu te-a
invitat la nunta ei, îi
aminti Michelle. Şi ştiu
cât trebuie să te fi durut.

— Ba nu m-a durut.
Şi nici n-a fost mare
lucru, doar o ceremonie
mică, la tribunal. Chiar
ea mi-a zis.

Michelle îşi răsucea o
şuviţă de păr pe deget,

absentă, cu gândul la acea mană cerească. Era o avere. Mai mult decât avea nevoie ca să-şi renoveze clinica şi să angajeze o soră.

— Mă simt vinovată, spuse ea. Nu-mi trece prin minte niciun lucru frumos de spus despre Catherine, dar m-am şi

gândit cum să-i cheltuiesc banii.

Tatăl ei împinse spre Theo albumul gros de familie, cu copertă în pătrățele roşii şi negre. Theo începu să privească fotografiile, în timp ce Jake îi explica pe cine reprezentau. Michelle se scuză şi-şi

luă o Cola dietetică, aducând una şi pentru Theo. Acesta îşi pusese ochelarii şi avea un aspect foarte intelectual.

Punându-i mâna pe umăr, îl întrebă:

— Ţi-e foame?

— Mda, sigur, răspunse el şi mai întoarse o pagină.

— Tăticule, pe Theo nu-l interesează fotografiile noastre de familie.

— Ba mă interesează.

Michelle se întoarse spre fratele ei.

— John Paul, fă-ne ceva de mâncare, mie şi lui Theo.

— Vezi să nu, chicoti

Theo.

Mergând spre canapea, Michelle se aşează pe burta lui John Paul. Acesta ştia ce voia să-i facă şi se încordă.

— Dorm! se răsti el. Lasă-mă dracu-n pace!

Fără să-i ia în seamă bombănelile, Michelle îl trase de păr rezemându-

se de spătar.

— Îţi vine să crezi câţi bani ne-a lăsat Catherine?

— Nu.

— Pe mine m-a năucit.

— Mhm.

— Deschide ochii.

John Paul oftă zgomotos, apoi se

supuse.

— Ce?

— Poți găsi ceva frumos de spus despre ea?

— Sigur că da. Era o maniacă egoistă, obsedată, lacomă…

Michelle îl ciupi.

— Zi ceva frumos despre ea.

— E moartă. Mai
frumos lucru, nici că se
poate.

— Să-ți fie ruşine. Ți-
e foame?

— Nu.

— Ba ți-e. Ție mereu
ți-e foame. Vino să mă
ajuți. Când încercă să se
ridice, John Paul c
apucă de braț.

— Theo când pleacă?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

— Luni, şopti Michelte. Pleacă luni dimineaţa, cu prietenul lui, Noah.

— Ai fost o proastă, replică John Paul, tot în şoaptă.

Michelle dădu din

cap.

— Ştiu.

— Nu trebuia să devii atât de vulnerabilă.

— Ştiu şi asta.

— Atunci, de ce nu te-ai apărat. E străin de-ai noştri.

— Nu m-am aşteptat. Ce pot să spun? S-a

întâmplat… pur şi simplu.

— Şi?

— Şi ce?

— Şi când pleacă ce-ai să faci, ai să te prăbuşeşti?

— Nu, şopti ea.

Apoi repetă, mai tare:

— Nu.

— Mai vedem.

Theo nu le dădea atenţie. Tocmai întorsese o pagină a albumului şi se uita la fotografia îngălbenită a unei tinere. Stătea sub un copac, cu un buchet de margarete în mână. Purta o rochie de organdină, deschisă la culoare şi lungă până la

glezne, încinsă cu o panglică lungă. Părul scurt şi buclat îi încadra faţa angelică.

— Ea e Ellie a mea, spuse John. E drăguţă, nu-i aşa?

— Da, e foarte frumoasă.

— Mă uit la ăştia trei, şi-n fiecare din ei o văd

pe Ellie. Remy are râsu
ei, John Paul i-a
moştenit iubirea de aer
liber, iar Michelle,
inima.

Theo întoarse pagina
şi văzu o fotografie cu
Remy şi John Paul, când
erau mici, stând cu o
fată între ei. Băieţii
zâmbeau obraznic. Fata

nu zâmbea şi purta o rochie care-i rămăsese prea mică.

— Asta-i Catherine, spuse Jake. Mereu purta rochie, indiferent de ocazie. Asta era una din favoritele ei, fiindcă avea dantelă. Ţiu minte că o pisa pe maică-sa să-i tot coasă. Catherine

avea mare poftă de mâncare.

Michelle îi întrerupse, apropiindu-se de masă.

— John Paul încălzeşte gumbo-ul, spuse ea.

Theo ajunse la o fotografie a lui Catherine îmbrăcată

într-o rochie vizibil de căpătat, prea mică pentru trupul ei destul de împlinit.

— Sărăcuţa, după ce s-a măritat a început să se-ngraşe, remarcă Jake.

— De unde ştii? întrebă Michelle. Niciodată nu te-a primit în vizită.

— Mi-a spus servitoarea ei. Rosa Vincetti şi cu mine mai stăteam de vorbă, când răspundea ea la telefon. E o femeie foarte cumsecade. Se temea să n-o lase inima.

— Catherine era... începu Michelle.

— Sucită! strigă Johr

Paul din bucătărie.

— Şi tu nu eşti? replică Michelle.

— Pe dracu', eu nici nu mă compar cu ea.

— Tăticule, cum ai aflat că ne vin banii? întrebă Michelle.

— Tot nu mă crezi?

— N-am spus asta.

Jake se ridică.

— Am primit o scrisoare, acu’ vreo oră a venit.

Se duse la bufetul din bucătărie şi scoase plicul din bomboniera în formă de elefant.

— Uite dovada, doctoră Ştie-tot.

Clătinând din cap, Michelle zâmbi.

— Tăticul mi-a găsit atâtea porecle drăguțe…

Theo, râzând, aruncă o privire și văzu numele firmei de drept în colțul plicului.

— Asta e, șopti el.

Apoi bătu cu palma în masă, repetând mai tare:

— Asta e!

— Ce?

— Legătura. E aceeaşi firmă de drept. Fir-aş al…

Întorcându-se, smulse scrisoarea din mâna lui Jake.

— Îmi dai voie?

— Poftim.

— Dar nu mi-ai explicat… începu

Michelle.

Theo îi acoperi mâna cu a lui.

— Într-o clipă. Bine? Unde mi-s ochelarii?

— Pe nas.

— A, da. Dom'le, toate se leagă…!

Jake şi Michelle î privire lung în timp ce citea scrisoarea. Când

termină, se ridică de la masă,

— Trebuie să mă duc la New Orleans.

Michelle luă scrisoarea şi o citi repede. Conform instrucţiunilor primite de la Catherine, avocatul ei, Phillip Benchley, îi informa pe

beneficiari despre suma totală a averii şi cantitatea care-i revenea fiecăruia.

— Soţul ei primeşte doar o sută de dolari…? întrebă ea, uimită.

— Poate n-au fost fericiţi în căsnicie, presupuse Jake.

— Nu pe bune!

comentă John Paul, din
uşa bucătăriei.

— John trebuie să fi
semnat un acord
prenupţial, astfel încât
Catherine să rămână
stăpână pe banii ei,
spuse Michelle.

— Va încerca să
conteste testamentul,
interveni Theo. Cu ce se

ocupă?

— E avocat, răspunse Jake. Lucrează la o bancă mare din New Orleans. N-am vorbit niciodată cu el – mai mare ruşinea... Nici măcar la înmormântare n-am apucat – nu-i aşa, scumpo?

— Da, tăticule. Dar a

fost vina mea. Trebuia
să ajung repede înapoi
la spital.

Telefonul celular al
lui Theo sună,
întrerupându-i.

Era Noah.

— Unde eşti? îl
întrebă Theo,

— Tocmai am ajuns
în St. Claire.

— Vino la Jake acasă.
Ştii drumul?

— Mda. Ajung în
zece minute.

— Ce-ai aflat?
continuă Theo, ieşind
pe verandă.

Jake se aşezase la
masă, continuând să
răsfoiască albumul.

— Biata Catherine,

spuse Michelle. N-a avut mulţi prieteni. La incinerare... n-a venit multă lume. Singura persoană care a vărsat o lacrimă a fost servitoarea. Mai ţii minte, tăticule? Numai ea plângea după Catherine. Mă simt prost...

Îşi amintea mica procesiune – Rosa, plângând, cu rozariul în mână; John, în urma preotului, aruncând mereu priviri spre Michelle şi Jake. Întrucât nu-l întâlniseră niciodată, probabil se întreba cine erau. Un alt om se tot uita şi el la ei.

Mergea pe lângă John şi
era…

— O, Doamne, ăsta-
i… El era! exclamă
Michelle, sărind în
picioare.

Theo tocmai intra în
cameră, şi se ciocniră în
uşa verandei.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-am amintit

unde l-am mai văzut pe omul ăla... ţii minte? Ţi-am spus că mi-era cunoscut de undeva. E unul şi acelaşi...

— Ia-o mai încet, şi spune-mi totul de la început.

— Curierul care a vorbit cu mine la stadion. A fost la

înmormântarea lui Catherine. Mergea pe lângă John şi stătea de vorbă cu el.

Jake nu ascultase conversaţia. Auzi doar numele lui John. Şi strigă:

— Cred c-ar trebui să-i dăm un telefon la bărbatu' lui Catherine.

— O, nu, tăticule, să
nu faci asta! exclamă
Michelle.

— Nu! ordonă tăios
Theo, în acelaşi timp.

— De ce? întrebă
Jake. Se cuvine să-i
mulţumesc pentru bani.
A fost soţul lui
Catherine, trebuia să
aprobe şi el.

Michelle clătina din cap, în timp ce Theo mergea spre tatăl ei.

— Nu trebuie în niciun caz să-i spui nimic. Promite-mi că n-ai să-l suni.

— Atunci, zi-mi şi mie de ce, şi-am să-ţi promit. Da' vezi să fie un motiv serios.

— Okay, răspunse Theo.

Şi, pe cel mai calm ton din lume, continuă:

— A încercat s-o omoare pe fiica ta.

Capitolul 35

Big Daddy Jake primi vestea mult mai uşor decât John Paul. Fratele lui Michelle voia să se urce-n camionetă, să-l găsească pe ticălos şi să-i zboare creierii. N-avea chef să asculte de glasul raţiunii şi puţin îi

păsa de lege.

— Dacă ştii că el e omu' de la bază, atunci rade-l până nu mai are ocazia s-o omoare! ceru el.

Theo nu se lăsa influenţat de furia lui John Paul.

— Încă n-o pot dovedi. Toate probele

sunt circumstanţiale. Tocmai de-asta trebuie să mă duc la New Orleans.

Se auzi soneria, întrerupându-i. În timp ce Jake se ducea să-i deschidă lui Noah, Theo îi spuse lui Michelle:

— Promite-mi că nu

pleci de la Lebăda până
nu mă întorc eu. Nu
vreau să am şi grija ta
pe cap…

— Okay. Să ai grijă şi
tu de tine.

— Dacă se întâmplă
ceva, faci ce-ţi spune
Noah. John Paul, tu
păzeşte-l pe tatăl tău. Ai
înţeles?

John Paul dădu scurt din cap. Lângă uşă, Noah stătea de vorbă cu Jake. Întorcând capul spre Michelle, o privi cu ochi pătrunzători şi spuse:

— Am auzit că azi-noapte aţi jucat leapşa cu gloanţele.

Michelle nu se putu

abţine:

— Am auzit că şi tu
te-ai jucat azi-noapte.

— Corect. Prietena ta
îţi trimite salutări,
confirmă el, zâmbind.
Unde-i Theo?

— E pe verandă, cu
John Paul. Ajungi acolo
prin bucătărie.

Noah porni într-

acolo, dar Michelle îl mai opri o dată:

— Vrei să-mi faci o favoare, te rog?

— Sigur. Ce anume?

— Suportă-l pe fratele meu.

Noah râse.

— Eu mă înțeleg cu oricine.

— Pe pariu?

Păcat că nu pariase pe bani, pentru că ar fi câştigat. Nu trecură nici trei minute, şi începură răcnetele. Fratele ei striga cel mai mult, dar nici Noah nu se lăsa.

Theo intră în bucătărie, cu cheile maşinii lui Noah. Michelle se strâmbă,

când îl auzi pe fratele ei adresându-i lui Noah un epitet obscen.

Auzind şi el, Thec zâmbi.

— Ştiam eu c-au să se-mprietenească.

Michelle făcu ochii mari.

— Tu numeşti asta „prietenie“?

— Auzi vreo împuşcătură? Noah îl simpatizează pe fratele tău.

Imediat, Michelle î auzi pe John Paul ameninţându-l pe Noah. Folosea ur vocabular nu numai colorat, ci şi creator. După aceea, Noah î

ameninţă şi el pe John Paul, în propriul lui stil colorat şi creator. Amenințarea garanta că John Paul n-avea să facă niciodată copii.

— A, îmi dau seama să se-nnebuneşte după el.

— Au foarte mult în comun. Ce-am făcut cu

ochelarii?

— Sunt pe masă. Şi ce anume ar putea avea în comun?

— Amândoi sunt blânzi ca nişte şerpi, replică Theo, luându-şi ochelarii.

— Noah nu e rău. Zâmbeşte tot timpul.

— Tocmai de-asta e

cu atât mai periculos. Te ia pe nepregătite. Am auzit de la fratele meu nişte istorii, de te ia cu fiori, motiv pentru care te las în grija lui Noah.

— Nu mi-ai spus de ce trebuie să te duci la New Orleans.

— Mă duc să verific unele lucruri.

Se aplecă şi o sărută, atingându-i scurt gura cu a lui. Apoi îi zâmbi, închizând uşa după el.

Michelle rămase lângă fereastră, privind pe urmele lui până când maşina dispăru. Îl pusese pe John Paul să-l păzească pe Jake, iar Noah trebuia să aibă

grijă de ea. Şi-atunci, cine îl proteja pe Theo?

Clătină din cap. „Nu-ţi face griji“, îşi spuse ea. „Din clipă-n clipă, detectivul Harris trebuie să-i aresteze.”

Ce s-ar mai fi putut întâmpla?

Capitolul 36

Clubul Semănătorilor se adunase în camera de motel a lui John din St. Claire.

John răsfoia hârtiile, asigurându-se că erau toate, în timp ce Dallas, Cameron şi Prestor aşteptau în tăcere. În

sfârşit, ridică privirea râzând.

— Căţeaua a inclus până şi o copie a scrisorii pe care mi-a scris-o mie.

— Eu totuşi protestez, spuse Preston. Felul cum am luat hârtiile înapoi a fost prea riscant.

— Mai are vreo importanţă? Am scăpat.

Dallas nu era de aceeaşi părere.

— Nu înainte de a ne debarasa de Buchanan şi doctoriţă. Şi trebuie s-o facem la noapte, graţie unei noi rasoleli a lui Cameron.

— Ascultă, am intrat

în panică, e bine? L-am văzut pe Buchanan la fereastră şi am crezut că pot să-l lichidez, aşa că am tras.

— Hotărâserăm să procedăm prudent, îi reaminti Preston.

— Voiam cu disperare să-l dobor… spre binele clubului…

se bâlbâi Cameron. Şi-n plus, Buchanan nu ştie că eu am tras în el, şi-i clar că e urmărit. Dallas, tu l-ai verificat. Ne-ai spus că a primit ameninţări cu moartea.

Preston dădu din cap.

— N-avem timp de pierdut. Trebuie să-i

omorâm la noapte.

— Mă întreb dacă doctoriţa şi-a amintit unde l-a mai văzut pe Cameron, spuse Dallas.

Niciunul nu se uită la Cameron, în timp ce stăteau pe gânduri.

— Ţi-am spus că mă săturasem să tot aştept, aminti Cameron.

— N-ai avut niciun drept… începu Preston.

John ridică mâna.

— Lasă-l în pace. A trecut, iar Cameron îşi regretă greşelile – nu-i aşa?

Tonul pe care întrebase, plin de blândeţe falsă, îl făcu pe Cameron să înţeleagă

despre ce era vorba.

— John are dreptate, spuse Dallas. Cameron e prieten cu noi de prea mulţi ani ca să lăsăm câteva greşeli să distrugă totul. Uităm şi iertăm. Just, Preston?

Preston zâmbi.

— Mda, bine. Vrei să bei ceva, Cameron?

Acesta clătină din cap. Simţea fierea ridicându-i-se în gât.

— E timpul să pornesc înapoi spre New Orleans... doar dacă nu cumva te-ai răzgândit, John, şi vrei să rămân să te ajut.

— Cu ce să mă ajuţi?

— Cu Buchanan şi

doctorița. Ai să-i ataci la noapte, nu?

— Da, răspunse John. Dar amândoi ți-au văzut fața, așa că nu poți să vii. Du-te acasă și așteaptă. Am să te sun când termin, și vom merge să sărbătorim.

— Tu de ce rămâi aici? Doctorița te-a văzut

şi pe tine la înmormântare.

— Ca să coordonez.

Cameron se ridică.

— Unde-i Monk? întrebă el, abia stăpânindu-şi frica.

— S-a dus să cumpere nişte echipamente. De ce vrei să ştii?

Ridică din umeri.

— O să te-ajute să-l elimini pe Buchanan?

— Da, răspunse Dallas.

— Şi cum rămâne cu agentul F.B.I. Clayborne ăla?

— Lasă-l în seama noastră, răspunse calm John. Tu mai bine du-te

acum.

— Nicio grijă, adăugă Dallas. Totul c să meargă perfect.

Cameron ieşi şi închise uşa. John îi spusese să se ducă acasă şi să aştepte. Acolo avea să se întâmple, conchise el. Oare urmau să-l trimită pe Monk să-l

omoare, sau o să vină chiar ei?

Oricum, Cameron ştia că era ca şi mort. Porni pe şosea, uitându-se mereu în oglinda retrovizoare ca să se asigure că nu era urmărit de Monk. Într-un târziu, respiră prelung. Mâinile îi

tremurau, cu palmele umede. Făcu un efort să controleze volanul, în timp ce începea să plângă.

Trebuia să treacă pe-acasă, fiindcă ascunsese nişte bani sub podele şi avea nevoie de ei, la plecarea din oraş. Timp destul, îşi spuse. Aveau

nevoie de Monk ca să-i
ajute la lichidarea lui
Buchanan. Da, avea
timp. Cameron tremura
acum atât de tare, încât
ştia că numai o băutură
l-ar fi putut ajuta să se
calmeze. La următoarea
intersecție, părăsi
şoseaua şi începu să
caute un bar.

Capitolul 37

În clipa când auzi că Theo voia să discute despre un caz în care era implicat John Russell, Phillip Benchley îşi aminti imediat de bunele maniere, ba chiar zâmbi.

— Îl anchetaţi pe John Russell? O, ce-aş mai vrea să puneţi mâna pe licheaua aia! E de o aroganţă incredibilă. Când Catherine Russell mi-a cerut să schimb testamentul, am fost cât pe ce să chiui. Nici în ruptul capului n-ar fi

trebuit să se mărite cu el. Şi-acum, ia spuneţi-mi, cum vă pot ajuta să-l înfundaţi?

— I-aţi spus agentului F.B.I. Noah Clayborne că i-aţi trimis doctoriţei Michelle Renard un pachet de la Catherine. E adevărat?

Benchley dădu din

cap:

— Da, dar dacă vreţi să ştiţi ce conţinea, trebuie s-o întrebaţi pe doctoriţă. Catherine mi l-a dat lipit şi mi-a cerut să nu-l deschid.

— Plicul a fost luat înainte ca Michelle să se fi putut uita înăuntru. Catherine nu v-a spus

ce conţinea?

— Nu, dar trebuie să fi fost ceva exploziv. M-a asigurat că, dacă John afla, nu mai îndrăznea să conteste testamentul. Era foarte sigură.

— A semnat un angajament prenupţial?

— Da, dar e avocat şi n-ar lăsa să-i scape atâţia

bani printre degete. Va acţiona în instanţă.

— Aţi fost la funeralii?

— Numai la slujbă, nu şi la crematoriu.

— Michelle a spus că au venit foarte puţine persoane. Aţi văzut vreo cunoştinţă?

— Numai pe Rosa

Vincetti, menajera.

— Şi prietenii sau colegii lui John?

— Staţi să mă gândesc… Ţin minte că în fundul capelei stătea o femeie. Mi-a spus că era decoratoarea de interior a lui Catherine, dar redecorase şi biroul lui John. La plecare, mi-

a dat o carte de vizită. Mi s-a părut foarte nepotrivit şi, când am ajuns înapoi la birou, am aruncat-o. Ţin minte că l-am mai văzut pe Cameron Lynch. E prieten apropiat cu John.

— Vorbiţi-mi despre el.

— Este broker de acţiuni, răspunse Benchley. Un broker de mare succes. Cred că e alcoolic. Mirosea a băutură, şi avea ochii injectaţi.

— John v-a vorbit?

— Glumiţi? Se uita drept prin minte, mi-a venit şi să râd. Mă

dispreţuieşte şi nu mai pot de satisfacţie.

Theo mai puse vreo două întrebări, apoi îi mulţumi lui Benchley pentru ajutor şi plecă, după ce avocatul îi dădu adresele de care avea nevoie.

Trebuia să se asigure că omul pe care el şi

Michelle îl văzuseră în
noaptea trecută era
Cameron Lynch. Se
duse la firma de
brokeraj şi intră în hol.
De cum păşi pe uşă,
văzu o fotografie color a
lui Cameron Lynch pe
perete. Se opri locului.
Fotografia îi reprezenta
pe toţi brokerii din

firmă, cu Cameron în mijloc. Theo o privi pe recepţioneră. Aceasta vorbea în cască, dar îi zâmbea. Îi zâmbi şi el, apoi luă fotografia de pe perete şi ieşi.

Îl sună pe căpitanul Wells, cel care-l prezentase la ceremonia de premiere, şi-i ceru

ajutorul. Apoi se duse la adresa lui Cameron, aflată într-un cartier cam sordid de lângă districtul antrepozitelor. Parcă pe stradă şi aşteptă să sosească detectivii de la circumscripţia căpitanului. Cei doi opriră în spatele lui

peste cincisprezece minute. Detectivul Underwood, cel mai vârstnic, îi strânse mâna.

— Căpitanul ne-a spus că sunteţi omul care l-a prins pe Conte. E o mare onoare să vă cunoaştem.

Celălalt, detectivul

Basham, făcu un pas înainte.

— V-am auzit discursul la banchet.

Theo scoase fotografia din ramă. I-o dădu lui Underwood, spunând:

— Ăsta-i omul pe care-l vreau.

— Căpitanul a spus

să-l arestăm pe Cameron Lynch pentru tentativă de omor, şi că aveţi un martor, spuse Basham.

— Eu sunt unul dintre martori. Lynch a încercat să ne omoare, pe o prietenă a mea şi pe mine.

— Am dat un raid

prin cartier, iar maşina lui nu-i aici, spuse Underwood.

— Cum vreţi să procedăm? întrebă Basham. Căpitanul a spus că aveţi instrucţiuni speciale.

— Putem presupune că e înarmat şi periculos, răspunse

Theo. Citiți-i drepturile
și închideți-l într-o
cameră de interogatoriu,
ca să vorbesc cu el. Nu-i
băgați numele în
computer – deocamdată.

— Vom pune casa
sub observație. Vreți să
așteptați împreună cu
noi?

— Nu, mai am o

vizită de făcut, dar imediat ce-l prindeţi căutaţi-mă la telefonul celular, sau la un bar din Bowen numit Lebăda. Sper că nu veţi avea mult de aşteptat. Cred că e în drum spre casă.

— Aşa vom face, îi promise Basham.

— Mai staţi puţin.

Theo îşi scoase carnetul şi îi întrebă dacă-l puteau îndruma spre adresa pe care i-o dăduse Benchley.

Underwood îi indică drumul cel mai scurt, apoi îl preveni:

— Aveţi grijă. E un cartier rău famat.

Capitolul 38

Dumnezeu s-o binecuvânteze pe Catherine Russell şi obsesia ei cu dublurile. Theo mizase pe această manie când se hotărâse s-o viziteze pe Rosa Vincetti, iar Catherine nu-l dezamăgise. Într-

adevăr, făcuse încă o copie după documente şi i-o dăduse Rosei în păstrare.

— E un om râu, şopti Rosa. Când moare, o s-ajungă-n iad. Ştiţi, el a omorât-o.

— Pe Catherine?

— Da, el a fost. N-am nicio dovadă, se grăbi

ea să adauge. Da' ştiu, în adâncul inimii. Cei de la ambulanţă, care au venit s-o ia… unul dintre ei mi-a spus că a murit înecată cu caramele.

Clătină din cap.

— Atunci am ştiut adevărul.

— Cum aşa?

— Nu mânca niciodată caramele. Avea o punte dentară slăbită şi se tot temea să nu i se rupă. Domnul Russell îi aducea în fiecare seară câte o cutie de ciocolată, şi pe urmă pleca la târfele lui, dar Catherine mânca numai dulciurile moi.

De caramele nici nu se atingea. Theo nu se aşteptase la asta, dar apoi îşi dădu seama că nu era surprins deloc. Individul era capabil de orice. Copiile tuturor hârtiilor pe care Catherine i le trimisese lui Michelle erau pe scaun, lângă el. Ştia că

avea nevoie de două ore ca să descifreze codurile. Acasă la Rosa, le aruncase doar o privire, dar înţelesese destul ca să ştie că-l putea înfunda pe ticălos pentru evaziune fiscală, extorcare, fraudă, uz de informaţii confidenţiale şi multe altele. Hârtiile

erau pline cu descrieri ale tuturor tranzacţiilor. Suficiente ca să-l trimită pe Russell după zăbrele pentru tot restul vieţii.

Theo urma să adauge şi acuzaţia de tentativă de crimă, dar n-o putea dovedi… încă.

Oare John o omorâse pe Catherine, sau

angajase pe cineva? De-
asta venise detectivul
Harris în Bowen? Î
spusese că primise o
informaţie
confidenţială, că în oraş
era un ucigaş
profesionist. Monk o
ucisese pe Catherine, iar
acum îl ajuta pe John să
recupereze probele

incriminatoare?

Unde naiba era Cameron Lynch? Underwood promisese să-l sune în secunda când îl arestau. Theo decisese că el era cheia.

Dacă-l prindea, punea mâna pe toţi.

Se gândi iar la tranzacţiile care figurau

în documente. Lângă fiecare rubrică era câte o literă în paranteză, indicând persoana responsabilă de acea contribuţie, Exista un *C*, cel mai probabil Cameron Lynch. *J* era John Russell, dar cine erau *P* şi *D?* Clubul Semănătorilor, cum îl

numise Rosa. Ce denumire drăguță pentru micul lor grup corupt! Patru oameni care acumulaseră ilegal milioane de dolari.

— Doi jos, doi urmează, spuse el.

Izbucni în râs. Catherine făcuse o copie și după scrisoarea pe

care i-o scrisese lui John, iar Theo îşi imagina mutra soţului ei când o citise.

O, Catherine! Parşivă femeie ai mai fost!

Capitolul 39

Lebăda era ticsită. Mulţimea, în majoritate constând din pescari, era atât de deasă şi gălăgioasă, încât Michelle simţea podeaua tremurându-i sub picioare. Ea şi Nick lucrau la bar, servind

băuturi. John Paul făcea ordine la mese, iar Jake stătea la capătul barului, lângă uşa de la bucătărie, cu tichia de bucătar şi un pix. Toţi întârziaţii care voiau să se înscrie la concursul de pescuit formaseră o coadă care se întindea până-n parcare.

Veniseră şi câţiva străini din satele învecinate, iar Preston şi Monk se amestecaseră printre ei. La fel ca jumătate din ceilalţi, purtau şepci şi blugi şi beau bere, stând lângă tonomat.

John, Dallas şi Preston hotărâseră că

era mai sigur şi mai uşor dacă îl atacau pe Theo şi Michelle în acelaşi timp. Plănuiau să-i atragă afară, apoi să-i împuşte în mlaştină. Cameron nu intra în combinaţie.

Monk fusese instruit deja să-l urmărească înapoi la New Orleans,

după ce termina treaba
din Bowen. Întrucât toţi
cei din firmă ştiau cât de
deprimat era Cameron
din cauza divorţului,
Dallas bănuia că Monk
avea să însceneze o
sinucidere, folosind
propriul lui pistol.

John şi Dallas erau
într-o maşină închiriată,

la o intersecţie de la opt sute de metri distanţă. Aşteptau apelul lui Preston. John trase o duşcă dintr-o sticlă de apă.

— Orice-ar fi, facem treaba în seara asta. Nu-mi pasă cine mai pică. Dacă va trebui să-i împuşcăm pe toţi din

barul ăla, atunci, pe cinstea mea, aşa facem. Avem mijloacele, şi vreau să se termine mai repede. De ce nu sună odată Preston?

— Ai văzut maşinile din parcare. Pândeşte ocazia, răspunse Dallas.

Era aproape ora nouă, când sună

telefonul din bar. Era Cherry Waterson, care sunase de la spital. Michelle abia înţelese ce spunea şi până la urmă îi ceru să cheme o soră. Peste treizeci de secunde, după ce-i dăduse primele instrucţiuni, închise telefonul şi alergă la

Noah.

— Trebuie să mergem imediat la spital.

— Care-i problema? întrebă John Paul, urmându-i pe amândoi în bucătărie.

— Pe John Patrick l-a lovit o săgeată. I-a rămas înfiptă în piept.

Trebuie să alerg!

John Paul îi aruncă lui Noah cheile maşinii.

Din mers, Michelle luă telefonul lui Noah şi sună la radiologie. În timp ce închidea uşa, Noah îi mai strigă lui John Paul:

— Sună-l pe Theo. E pe drum încoace.

Spune-i unde ne ducem.

Preston ajunsese lângă Jake Renard, unde se prefăcea că citea lista de înscrieri prinsă pe perete, străduindu-se să audă ce-i spunea John Paul. Când află că Michelle era în drum spre spital, iar Theo

urma să vină şi el acolo,
îşi lăsă paharul pe bar şi
porni spre uşă. Monk îl
urmă, cu mâna în
buzunarul vestei.

— Unde s-au dus aşa
grăbiţi?

— La spital, răspunse
Preston. Iar Buchanan e
şi el pe drum. Îi putem
lichida acolo. La ora asta

nu-i aglomerat, majoritatea chirurgilor operează dimineaţa.

Când Preston îl sună şi-i dădu vestea, John schimbă planul, spunând:

— Dallas şi cu mine vom aştepta în parcarea spitalului şi-l radem pe Buchanan când soseşte.

Dacă ajunge acolo
înaintea noastră, Dallas
o să intre ca să-l atragă
afară. Tu şi Monk intraţi
şi staţi cu ochii pe
doctoriţă. Când o
prindeţi singură, puneţi
mâna pe ea şi pe urmă
ne-ntâlnim aşa cum am
plănuit.

— Un căcat! strigă

Preston. L-am auzit pe frate-su zicând c-o să opereze un copil. Cred că acolo trebuie s-o lichidăm. Iar dacă agentul ăla F.B.I.se-nvârte pe lângă ea, îl frigem şi pe el.

John scrâşni din dinţi.

— Ţi-ai pierdut

minţile? Ştii câţi au să
fie acolo cu ea? Pentru
numele lui Dumnezeu,
foloseşte-ţi capul. Vrem
să pară un atac
profesionist asupra lui
Buchanan, ai uitat? Iar
poliţia şi F.B.I.-ul
trebuie să creadă că
doctoriţa a-ncasat-o
numai fiindcă era cu el.

— Şi Clayborne?

După câteva secunde de gândire, John răspunse:

— Dacă agentul vă stă-n drum, va trebui să-l omorâţi şi pe el.

— Dumnezeule, dacă ne-aude cineva…! exclamă cu furie Dallas.

— Gura, mârâi John,

apoi îşi continuă conversaţia cu Preston. Ce fel de maşină are doctoriţa?

— O camionetă veche, roşie.

John închise telefonul, în timp ce Dallas mormăia:

— Încetineşte. Spitalul e după colţ.

Dându-şi seama că gonea prea repede, John reduse viteza.

— De ce te-ai certat cu Preston? întrebă Dallas.

— Voia să dea buzna înăuntru trăgând.

— Cum dracu' am ajuns să ne-ncurcăm aşa? Era vorba să

omorâm doi, cel mult trei.

— N-avem încotro.

— N-avem pe dracu'! Putem să ne facem bagajele şi să fugim în Caymans. Scoatem banii, îi împărţim pe din trei şi dispărem.

— Avem nevoie de certificatul de deces al

lui Cameron, ca să luăm şi banii lui.

— Nu-l poate obţine Monk?

— Cum de te simţi vinovat că omori străini, dar n-ai nicio mustrare de conştiinţă în legătură cu Cameron?

— A devenit prea periculos.

— Exact. Iar Buchanan şi gaşca lui sunt şi ei periculoşi. Hai, să terminăm totul în seara asta.

— Eu cred c-ar fi mai bine să contramandăm totul.

— Nu! strigă John.

— A scăpat de sub control! strigă şi

Cameron. Şi numai tu eşti de vină, nenorocitule!

Lui John îi venea să scoată pistolul, să i-l pună lui Cameron la tâmplă şi să apese pe trăgaci. Trase adânc aer în piept, ca să se calmeze.

— Să nu-ndrăzneşti

să clachezi tocmai acum, spuse el. Uite, acolo-i maşina lui Preston. Înseamnă că el şi Monk sunt deja înăuntru.

— Opreşte lângă duba aia mov, în spatele copacilor.

Dallas luă de pe bancheta din spate un hanorac negru şi îl

îmbrăcă. În buzunar avea un mic pistol semiautomat.

— Încerc să mă gândesc la toate posibilităţile, spuse Dallas. Cu Buchanan ş doctoriţa n-ar trebui să fie prea greu. Mai problematic e cu Clayborne. E antrenat şi

o s-o caute cu lumânarea. Dacă iese nasol, şi Preston, Monk şi cu mine va trebui să-i atacăm înăuntru, o să cadă trăgând, şi-o să-ncerce să ne ia şi pe noi după el.

— Atunci, pe el îl dobori primul. Nu uita, factorul surpriză va fi

de partea ta. N-o să se-aştepte.

— Dar o să… anticipeze.

— Trebuie să-l poţi ademeni pe Buchanan afară.

— Nu spun decât că, dacă ceva iese prost…

— Ascultă, îl întrerupse nervos John,

Monk gândeşte la fel ca
tine. Poate reuşiţi să-l
prindeţi pe Clayborne la
mijloc. Preston se poate
ocupa de Buchanan.

— Japiţă. Ar trebui să
vii şi tu cu noi.

— Doctoriţa ştie cine
sunt. E prea riscant. Ar
putea să stea în hol şi să
mă vadă imediat. Nu,

mai bine aştept aici.

Dallas întinse mâna şi smulse cheia din contact. John îi aruncă o privire jignită.

— Ce, crezi c-am să fug?

— Dacă auzi împuşcături, s-ar putea.

Capitolul 40

Theo se oprise la un magazin Pak Mail, copiase la xerox hârtiile primite de la Rosa, apoi îl sunase pe superiorul lui din Boston ca să-i spună ce se întâmplase. Îi trimisese hârtiile prin fax, după care le faxase

şi la secţia locală F.B.I Şi, pentru că era obosit şi se simţea cam paranoic, trimisese un fax şi la el acasă.

Când ajunse la periferia oraşului St. Claire, semnalul telefonului celular slăbea deja. Bateria era pe terminate.

Când intră în curtea spitalului, îi ieşi în întâmpinare un infirmier.

— Alo, domnu', nu e voie de parcat aicea. O să v-amendeze.

— Maşină F.B.I. replică Theo.

— La dracu'! mormăi John, când îl văzu

parcând lângă clădire şi intrând.

Dallas deschise portiera maşinii.

— Cheamă-i pe Preston şi Monk. Spune-le că ne întâlnim pe scară, în partea dinspre nord. Vreau să ne sincronizăm perfect, în caz că Buchanan îmi

face probleme.

După ce Dallas trânti portiera şi porni în fugă, John dădu telefon. Apoi îşi luă laptopul de pe bancheta din spate. Deschise torpedoul, scoase al doilea set de chei, pe care-l ceruse când închiriase maşina, şi băgă cheia în contact.

Dallas începea abia acum să-şi piardă încrederea în el, îşi spuse John, zâmbind. Cu toţii – până şi cinicul Cameron – cu toate ilegalităţile lor, erau naivi în ceea ce privea capacităţile lui John. Chiar credeau că nu putea să obţină banii

fără ei. Cel mai mult îl amuza faptul că albinele lui lucrătoare credeau că avea de gând să împartă averea. Ah, încrederea – ce armă minunată!

Imediat ce uşile liftului se închiseră, Noah se apropie de Theo.

— Mama copilului pare în stare de şoc.

— Cât de grav e? Ştii cumva?

— Arăta rău dar, cinstit, nu ştiu ce să spun. Era o nebunie acolo. Mă uitam la Mike prin fereastră. Toţi strigau şi se agitau, numai ea nu. Era calmă

şi rece ca o adiere de vară, comentă el, plin de admiraţie.

Theo dădu din cap.

— La fel a fost şi azi-noapte, când zburau gloanţele în jurul nostru.

— Apropo de gloanţe, ai rezolvat ceva la New Orleans?

— A, da. N-o să-ţi
vină să crezi ce-am
găsit.

Şi îi povesti despre
Clubul Semănătorilor şi
milioanele de dolari
depuse într-un cont din
Insulele Caymans. Când
termină de relatat
etapele care-l duseseră
la Cameron şi Rosa, îşi

auzi numele chemat prin staţie. Văzu un telefon pe perete, chiar în faţa liftului, şi se duse să răspundă. Imediat ce se prezentă, centralista îi făcu legătura cu detectivul Underwood.

Conversaţia fu foarte interesantă. La sfârşit, Theo spuse:

— Sigur, aştept. Să mă anunţaţi.

Închise şi se întoarse spre Noah.

— *Preston* şi *Dallas*.

— Zău? Repede a mai mers.

— Unul dintre detectivi a aflat numele de la fosta amantă a lui John. O femeie pe

nume Lindsey. Încerca
să intre în casa lui John,
spunea că-şi lăsase acolo
nişte haine. A spus că-l
cunoscuse pe John, dar
pe ceilalţi nu, însă l-a
auzit pe John vorbind la
telefon şi a reţinut
numele *Preston* şi *Dallas*
fiindcă vorbeau des.

— Nume de familie

nu?

— Încă nu. Şi, ia ghici: o dată, a sunat unul care întreba de Dallas. Se numea Monk John vorbea foarte deferent, aproape ca şi cum s-ar fi temut de el.

— Interesant, comentă Noah. Lindsey asta a vorbit vreodată cu

el sau cu unul dintre ceilalţi?

— Nu. N-avea voie să răspundă la telefon, John i-a spus că nu voia ca oamenii să ştie să se dădea-n bărci cu ea atât de curând după moartea neveste-sii. Cică era vorba să se mărite, dar acum două nopţi John a

venit acasă şi i-a spus să-şi facă bagajele şi s-o şteargă.

— Motiv pentru care acum e atât de vorbăreaţă?

— Exact. Cred că până la miezul nopţii au să pună mâna şi pe Preston şi Dallas.

Theo căscă sonor,

frecându-şi ceafa.

— Am nevoie de nişte cafeina.

— E cafea, în sala de aşteptare.

— Bine. Mai întâi mă duc să văd ce face Michelle. Pot să intru aici? întrebă el, arătând cu capul uşa dublă deasupra căreia scria cu

litere mari şi roşii
„TRECEREA OPRITA“.

— Sigur. Poţi să te
uiţi pe fereastră şi s-o
vezi pe Michelle. Vrei
să-ţi aduc eu cafeaua?

— Nu, am să mi-o
iau singur.

Era gata să deschidă
uşa, când deodată se
opri, întorcându-se.

— Auzi, Noah, ştii ce mi se pare cel mai ciudat?

— Ce?

— Canalele pe care le-a folosit Catherine… A trimis hârtiile la o rudă pe care nu o cunoscuse niciodată, şi care nu bănuia nimic.

— John Paul a spus

că era o sucită.

— Aşa era.

— Poate că asta-i explicaţia.

— Mda, poate…

Totuşi, nu era deloc convins.

Theo putea înţelege de ce o alesese Catherine pe Michelle. Ştia cât de inteligentă

era verişoara ei. Dar de
ce nu trimisese al doilea
exemplar la poliție, ci la
Rosa?

Dintr-o dată,
răspunsul îi sări în ochi.
Fiindcă Rosa nu s-ar fi
adresat niciodată
poliției. Iar asta
însemna…

— Fir-aş al dracu'…!

şopti el.

Îşi reproşa faptul că înţelesese atât de târziu. *Iartă-mă, Catherine, sunt bătut în cap, e bine?*

Abia aştepta să-i spună lui Noah. Se repezi în hol şi, în grabă, lovi un cărucior cu materiale şi echipamente,

împingându-l de perete.

Un teanc de prosoape căzu la picioarele lui, când prinse cărucior ul ca să nu se răstoarne. Tocmai aduna prosoapele de jos, când auzi semnalul ascensorului, urmat de fâsâitul uşilor care se deschideau.

Detectivul Harris ieşi din alcovul liftului. Porni în partea opusă, îndreptându-se spre sala de aşteptare. Mergea repede, cu tocurile ţăcănind pe linoleum ca nişte castaniete. Theo porni pe urmele ei, strigând-o:

— Ei, doamnă

detectiv, pe mine mă căutaţi?

Harris ajunsese aproape de uşă. Surprinsă, se răsuci în loc, cu mâna în buzunar, apoi zâmbi.

— De unde-aţi apărut?

Noah apăru în hol, în spatele ei, în timp ce

Harris se grăbea spre Theo.

— De la chirurgie, răspunse acesta. Vin imediat, am doar de dat un telefon.

Se întoarse spre aparatul de pe perete, formă centrala şi vorbi încet. Apoi închise, zâmbind din nou.

— Cum aţi aflat că sunt aici?

— Sunt detectiv, ştiu să găsesc oamenii. Îmi prezint scuzele că am întârziat puţin. Cele douăsprezece ore au trecut, dar am fost reţinută. Totuşi, m-am ţinut de cuvânt.

— Sunt impresionat.

Nu mă aşteptam să mai apăreţi.

— Am făcut copii după hârtiile din pachet, pe care vi le dau să le citiţi din bunătate sufletească. Numai un lucru să nu uitaţi – e ancheta mea, adăugă ea repede.

— N-am să mă ating

de ea, îi promise Theo. Deci, unde-i dosarul lui Monk?

— Probabil nu m-aţi crezut când v-am spus că alerg după el de trei ani. Am două cutii pline, în portbagaj. Cum vreţi să procedăm? Le mutăm acum în maşina dumneavoastră,

sau preferați să vi le las undeva?

— Le-am putea transfera acum, ca să încep să le studiez la noapte.

— Cum doriți.

— Ați apucat să arestați pe cineva?

Ochii femeii se îngustară uşor. Era clar

că întrebarea o irita.

— Nu încă. A scăpat – ca de fiecare dată. I-am dat de urmă într-un motel din St. Claire. Maşina lui era parcată în faţa uşii, dar el dispăruse. Totuşi, n-a avut timp să-şi facă bagajele. Sper ca oamenii mei să aibă

noroc de data asta şi să găsească o amprentă.

— Credeţi c-aş putea să arunc şi eu o privire?

— Sigur, cu condiţia să nu interveniţi.

— Am promis deja că nu mă amestec.

— Bine, puteţi să vă uitaţi. E St. Claire Motel, pe Fourth colţ cu

Summit.

Harris apăsă pe butonul liftului şi aşteptă. Era aprins beculeţul etajului cu numărul patru. Aşteptară amândoi câteva secunde, apoi Harris apăsă iar pe buton.

— Haideţi s-o luăm

pe scară, propuse ea. Vreau să ajung mai repede înapoi la New Orleans.

Se răsuci în loc, şi deodată se opri. Noah stătea în faţa ei, cu mâinile la spate.

— Bună seara, salută el prietenos.

— Aici erai, spuse

Theo. Aş vrea să te prezint detectivului Harris. Doamnă detectiv, el e Noah Clayborne, continuă, punându-i femeii o mână pe umăr. Noah lucrează la F.B.I., dar mi-e şi bun prieten.

Trecu în spatele ei, în timp ce Noah spunea:

— E o mare plăcere să vă cunosc, doamnă detectiv. Eu tocmai…

Theo mai făcu un pas înapoi.

— Auzi, Dallas… spuse el.

Femeia se întoarse instinctiv. În aceeaşi clipă, îşi dădu seama ce se întâmplase. Făcu

ochii mari şi dădu s-o ia din loc, dar era prea târziu. Theo o îmbrânci spre uşa liftului, cu faţa înainte, împiedicând-o să tragă cu pistolul pe care-l avea ascuns în buzunar.

Noah păşi înainte, îi răsuci braţul la spate, apoi o lovi cu putere

peste încheietura mâinii. Arma căzu pe jos, iar Theo îi dădu un şut.

— Unde ţi-s complicii? întrebă Theo, slăbind apăsarea pentru a o sili să se întoarcă.

Dallas profită de ocazie şi, cu o înjurătură, se răsuci în

loc, încercând să-l
lovească pe Noah cu
genunchiul între
picioare.

— Cuminte! o
atenţionă acesta,
ferindu-se. Unde ţi-s
complicii? repetă el
întrebarea, pe un ton
mult mai puţin
prietenos.

Femeia refuza să răspundă.

Cu buzele strânse şi fălcile încleştate, îl privea pe Noah cu ură.

Theo se uită din nou la numerele etajelor. Cel de la patru era aprins în continuare.

— Sunt pe scară, spuse el. Probabil au

blocat liftul, ca să coborâm pe jos. Probabil nu ştiu că eşti aici.

— Aşa e? o întrebă Noah pe Dallas, ţinând-o cu o mână de beregată.

Întorcând capul spre stânga, Dallas răcni din răsputeri:

— Preston!

Apoi, răsucindu-se la dreapta:

— Monk! Acum!

Pumnul lui Theo c amuţi. Ochii i se închiseră într-o clipă şi, când Noah îi dădu drumul, se prăbuşi la podea, leşinată. În timp ce o căuta de arme, rapid, Noah arătă cu

capul spre hol şi spuse:

— Fii gata.

Găsi Glock-ul îr teacă şi îl scoase. Tocmai se pregătea să-şi verifice teaca de la gleznă, sub pantaloni, când auzi scârţâitul slab al unei uşi. Arătă spre sala de aşteptare, indicându-i lui Theo direcţia.

Theo auzise şi el. Luă
de la Noah Glock-ul lui
Dallas, ca să aibă câte o
armă în fiecare mână.
Cu ţevile spre tavan,
aşteptă, ascuns în nişa
liftului.

Se auzi ţăcănitul slab
al unei uşi închizându-
se, dinspre ieşirea aflată
dincolo de sala de

aşteptare. Monk. Apoi
încă un ţăcănit, din
direcţia opusă. Acolo
trebuia să fie Preston.
Unde era John? În lift?
Sau pe scară?

— Ambuscadă, şopti
Noah. Îi aşteptăm aici.

Theo clătină din cap.
Nu putea să aştepte.
Dacă Michelle sau c

soră ieşea din sala de operaţie, ar fi omorât-o.

— Michelle, murmură el.

Noah dădu din cap, semn că înţelesese.

Theo îşi vârî un pistol la subsuoară, luă unul dintre pantofii lui Dallas şi-l aruncă pe hol. Preston deschise

focul imediat. Trei împuşcături. Apoi, din nou linişte.

Auziră vaietul unei sirene apropiindu-se.

— Poliţia? întrebă Noah.

Theo dădu din cap, apoi şopti:

— Nu mai putem aştepta.

Făcu un pas spre culoar. Noah îl opri.

— Spate în spate, şopti el, Singura cale. La trei?

Cu pistoalele ridicate, traseră aer în piept. Noah se întoarse cu spatele spre Theo şi şopti:

— Unu…

Cu coada ochiului, Theo o văzu pe Dallas mişcându-se. Încerca să se ridice în genunchi. Ajunsese la pistolul pe care el îl îndepărtase cu piciorul şi se pregătea să-l ochească pe Noah.

Theo trase. Detunătura zgudui nişa liftului. Glonţul o lovi

pe Dallas în adâncitura de sub gât. Cu ochii holbaţi, căzu pe spate. Peste o secundă, ochii i se închiseră şi muri, rezemată de uşa liftului. Capul îi căzu în piept.

Noah abia dacă-i aruncă o privire, continuând numărătoarea:

— Doi…

— Hai acum… şopti Theo.

— Hai!

Se repeziră amândoi în hol. Fiecare îşi găsi ţinta, ochi şi trase.

Noah îl nimeri pe Monk, dar ucigaşul nu căzu. Uşa era deschisă, iar Monk se aruncă în

casa scărilor.

Noah o luă la fugă, se lipi de perete, apoi se întoarse spre scară şi trase din nou. Monk îl aştepta. Trase în acelaşi timp. Glonţul muşcă din uşă, în timp ce Noah sărea înapoi. Urmă o grindină de gloanţe, ciuruind

peretele de vizavi şi împrăştiind în aer o ceaţă de tencuială spulberată.

Zgomotul era asurzitor. Lui Noah i se păru că auzi ţipătul unei femei. Aruncă o privire peste umăr, îl văzu pe Theo alergând şi trăgând din mers, în

timp ce omul pe care-l urmărea se ascundea după uşile blocului operator.

Ia-o la dreapta, la dreapta! Nu spre Michelle!

Glock-ul din mâna stângă i se golise. N-avea timp de pierdut cu reîncărcatul. Uşile

batante ale unității de terapie intensivă se balansau, Preston era acolo, așteptându-l.

Theo văzu o umbră trecând prin dreptul ferestrei și trase. Îi răspunse un alt foc, iar glonțul trecu pe la un centimetru de fața lui. O soră ieși din sala de

operaţie, ţipând.

— Înapoi! strigă Theo, în timp ce înlocuia încărcătorul.

Sora dispăru în sala de operaţie, iar Theo se lipi cu spatele de perete. Auzea un cântec cu Willie Nelson.

Atinse întâmplător comutatorul şi lumina

se stinse, chiar când cântecul se sfârșea. Unde dispăruse Preston? Și poliția, unde naiba era? *Haide, Ben. Mișcă-ți fundu-aici! Salvează situația!*

N-ai să treci de mine, Preston. Nicio șansă. Stai înăuntru, Michelle. Nu ieși până nu se

termină.

În spatele lui Theo era o targă. Întinse piciorul înapoi, până o atinse, apoi agăţă bara metalică şi trase brancarda spre el.

Hai. Hai. Atacă.

Michelle tocmai aplicase ultima copcie şi

aştepta prima tuse de după ce anestezistul scotea tubul de oxigen. Copilul suportase operaţia ca un campion. Dacă nu interveneau alte complicaţii, John Patrick urma să se cațere iar în copaci, peste o lună.

— Hai, scumpule,

şopti ea. Tuşeşte.

Auzi un mic geamăt, urmat de o tuse seacă.

— Gata, spuse anestezistul, scoţându-şi masca. Norocos băiat!

— Excelentă treabă, felicită Michelle echipa.

Deodată, pe culoar răsunară împuşcături. Imediat, se declanşă

haosul. O soră țipă și
alergă la ușă să vadă ce
se întâmpla, apoi
Michelle îl auzi pe Theo
strigându-i să se ducă
înapoi.

— Theo! E rănit?
întrebă ea.

— Nu știu! Ce
Dumnezeu se întâmplă?

— Dacă cineva trage

cu pistolul aici, putem
sări în aer cu toţii, şopti
Landusky. Tuburile de
oxigen, şi…

— Ş-ş-ş-ş, şopti
Michelle, conştientă de
pericol.

Ce sunet slab, ca un
sfârâit, se auzea? O,
Doamne, banda cu
Willie Nelson se derula

automat. Iar când ajungea la capăt, avea s-o ia de la început. Casetofonul era pe o masă de lângă perete, dincolo de uşă, acoperit cu o folie sterilă.

Unde era Noah? De ce nu-l ajuta pe Theo? Oare erau împreună, afară? *Theo, unde eşti?*

Theo stătea adunat în spatele tărgii pe rotile, pregătit. Îl simţi pe individ, mai degrabă decât să-l audă venind, şi împinse brancarda din răsputeri, chiar când Preston apăru de după colţ. Trăgea spre mijlocul coridorului. Targa îl izbi în plin, dar

nu-l încetini. Preston o
blocă uşor cu braţul,
apoi o împinse înapoi
spre Theo, trântindu-l
de perete.

Theo căzu. În timp ce
Preston încerca să dea
targa la o parte ca să
poată ochi, Theo se
rostogoli sub masă şi
trase. Glonţul îl nimeri

pe Preston în coapsa stângă.

Nici asta nu-l făcu să încetinească.

Încărcătorul gol căzu pe jos, şi tocmai introducea altul în armă când Theo, mugind ca un taur furios, ridică targa cu umărul, o prinse cu o mână şi, folosind-o ca

pe un berbece de asalt, îl împinse pe Preston înapoi. Trase prin pernă, iar Preston pivotă, cu umărul atins de glonţ.

Ticălosul nici nu clipi. Ce naiba, nimic nu-l dobora? În timp ce Preston dispărea după colţ, Theo ochi şi trase

din nou. Clic! Nu se întâmplă nimic. Încărcătorul se golise. Scoase altul din buzunar, îl vârî în pistol, apoi se trânti la podea, când Preston deschise focul asupra lui.

Un glonț atinse razant fruntea lui Theo.

Câte cartuşe îi mai rămăseseră? Cu puţin noroc, poate două. Trei, maximum. Simţi o durere arzătoare în braţ, când sări iar la pământ ca să iasă din linia de foc.

Targa zăcea pe o parte – slavă Domnului! Se târî în spatele ei.

Preston se repezi înainte, dar Theo întinse piciorul, lovindu-l în genunchi. Nu căzu nici acum. Se clătină doar, trăgând în tavan.

Deodată, uşile de după colţ făcură explozie. Preston nu se uită să vadă cine venea. Se repezi în blocul

operator, sperând să găsească o ieşire prin cealaltă parte.

În întuneric, miji ochii, ascultând. Se întoarse spre Michelle, cu ţeava pistolului în direcţia ei.

Michelle îi auzi gâfâitul. Era prea aproape. Încă un pas, şi

avea să se ciocnească de ea.

Avea nevoie de o diversiune. Ceva… orice, ca să-i distragă atenţia, apoi să-l lovească.

Willie Nelson îi veni în ajutor.

— „Tuturor fetelor pe care le-am iubit…“

În clipa când începu, Preston se răsuci şi trase de mai multe ori în casetofon. Michelle ridică extinctorul şi i-i trânti în falcă.

— Cazi odată! strigă ea, în timp ce Preston se împleticea înapoi, pe culoar. Porni după el, izbindu-i din nou, într-

o latură a capului. A doua lovitură îşi făcu efectul. Preston zbură înapoi, ciocnindu-se de perete.

Michelle se opri. Chiar în timp ce Prestor ridica pistolul, Theo sări în faţa ei. Trase şi-l nimeri în abdomen.

Preston căzu în

genunchi, în timp ce Noah alerga spre el, strigând:

— Aruncă pistolul!

Întorcându-se spre Noah, Preston ochi. Nu apucă să apese pe trăgaci, Noah trase. Un singur glonț, drept în tâmplă. Preston căzu cu fața la podea. O băltoacă

de sânge începu să se formeze în jurul lui.

Michelle îl împinse pe Theo la o parte din drum, în timp ce pornea spre uşa sălii de operaţie, ca să anunţe:

— E-n regulă. Duceţi pacientul la reanimare!

Theo se rezemă de perete, lunecând încet

în jos, pe când Noah se ghemuia lângă Preston şi-i lua pistolul din mână.

Toţi începură să strige şi să vorbească în acelaşi timp. Theo închise ochii, trăgând adânc aer în piept. Auzea scârţâitul rotilelor, în timp ce

surorile împingeau patul rulant cu John Patrick, ocolindu-l pe Preston.

Michelle îngenunche lângă Theo. Îşi scosese mănuşile şi-i examina zgârietura de sub ochi.

— Sunt prea bătrân pentru jocuri din-astea… mormăi el

— E-n regulă? întrebă Noah, vârând pistolul în teacă.

— Da. L-ai prins pe Monk?

— Nu.

— Nu?! strigă Theo, încercând să-l privească pe lângă capul lui Michelle.

— Nu ştiu cum a

reuşit, dar a scăpat. Ştiu că l-am atins, spuse Noah. Toate ieşirile sunt blocate, iar poliţia trece tot spitalul prin ciur, dar individul a plecat de mult.

— N-ai de unde să ştii.

— Un pacient de la patru se uita pe fereastră

şi a văzut un om fugind peste un rond de flori, în susul pantei. A zis că alerga îndoit de mijloc.

— Şi John Russell?

— Niciun semn.

— Ţi-ai rupt cusăturile, spuse Michelle.

— Ce?

În sfârşit, Theo îi

privi faţa. Când îi văzu
lacrimile şiroind pe
obraji, fu uimit. Deci,
nu era chiar atât de
dură, în fond… Nu cu
el, cel puţin,

— N-am făcut-o
intenţionat, iubito.

Încercă să-i şteargă o
lacrimă de pe obraz.
Michelle îi dădu mâna

la o parte.

— Va trebui să te cos din nou.

Tremura ca un alcoolic care nu şi-a băut doza zilnică.

— Uită-te la mâinile mele. Tremură.

— Atunci, va trebui să mai aşteptăm, până să iei acul şi să-ncepi să mă

cârpeşti la loc.

— Te-ai aruncat în fața mea, ca să te nimerească pe tine. Îți ardea să faci pe eroul, nesimțitule. Putea să te omoare.

Nu-i mai dădu mâinile la o parte, când Theo îi cuprinse fața între palme, şoptind:

— Da, şi eu te iubesc.

Capitolul 41

Să ai întotdeauna un plan de rezervă.

Când două mașini de poliție trecură în viteză pe alee, spre spital, urlând din sirene și cu girofarurile aprinse, John înțelese că era timpul să plece.

Aşteptă până-i văzu pe poliţişti repezindu-se în spital, apoi scoase încet maşina din parcare, o întoarse şi ieşi pe poartă. Puţin îi păsa dacă prietenii lui erau vii sau morţi. De ce l-ar fi interesat? Indiferent ce se întâmpla, planurile lui rămâneau

neschimbate.

Chiar dacă-i aresta poliţia şi scotea de la ei totul, era prea târziu. John avea destul timp să transfere banii în contul din Elveţia pe care-l deschisese cu ani în urmă. Îşi luase laptopul la el şi nu trebuia decât să ajungă la un telefon

şi să introducă pe computer câteva comenzi, ca să fie aranjat pe viaţă.

În timp ce mergea încet pe drumul de serviciu din spatele spitalului, îl văzu pe Monk urcând şontâc-şontâc colina spre şosea. Se ţinea cu o mână de

coastă. Fusese împuşcat? Aşa părea.

John chicoti. Era o ocazie prea bună ca s-o lase să-i scape. Nu era nimeni prin preajmă, să-l vadă. Îi datora lui Monk o grămadă de bani.

— Hmm, murmură el.

Fă-o! îi strigă un glas în minte. *Fă-o acum!*

Cotind, trecu peste bordură şi acceleră. Monk îl auzi şi se întoarse. Când văzu că era John, se opri, rămânând în aşteptare.

Crede că vin să-l iau. În timp ce se apropia, mări viteza. Expresia lui

Monk, când îşi dădu seama ce se întâmpla, fu comică. Era de-a dreptul şocat.

John, însă, calculase greşit. Crezuse că Monk avea să sară la stânga, şi trase de volan, ca să-l lovească în plin. Dar Monk se aruncă în partea opusă, iar maşina

îl atinse doar în trecere.

Nu îndrăzni să se întoarcă pentru a încerca din nou.

— Mă rog, face omul ce poate, spuse el, în timp ce ieşea pe carosabil. Ajunse pe şoseaua principală, la şase intersecţii distanţă de spital, şi ştiu că era în

siguranţă.

Luă telefonul celular, îl sună pe pilotul pe care-l angajase cu luni în urmă şi-i spuse că urma să ajungă la aeroportul municipal peste patruzeci şi cinci de minute. Nu se mai putea întoarce în New Orleans, fireşte. Chiar

dacă avea o identitate nouă – paşaportul era în aceeaşi geantă cu computerul – ştia că niciodată n-avea să mai revină în Statele Unite.

Nicio pagubă. În fond, avea milioane de dolari cu care să fie fericit. John nu era omul care să se umfle în

pene. Dar acum nu se putea abţine. În fond, tocmai scăpase basma curată după o crimă.

Capitolul 42

Michelle coborî treptele spre camera de urgenţă, unde-l lăsase pe Theo. Când intră, acesta închise telefonul şi se întoarse spre ea.

— Detectivii Underwood şi Basham l-au arestat pe Cameron

Lynch, o anunţă el. Avea mare chef de vorbă. Primul lucru pe care l-a spus, după ce i-au citit drepturile, a spus că nu-şi asumă răspunderea pentru asasinarea soţiei lui John. Cică au omorât-o din milă.

— Şi asta le drege pe

toate? întrebă ea, clătinând din cap.

— Nu ştiu ce susţine el, dar esenţialul e că motivul au fost banii.

— Sper să putrezească în închisoare.

Theo dădu din cap.

— Underwood presupune că Monk are

fler.

— Ce înţelegi prin „fler”? întrebă Michelle.

Îl văzu pe Theo strâmbându-se şi-i puse pachetul de gheaţă pe genunchi.

— Mereu pune un trandafir lângă victimă, de obicei pe pat, fiindcă preferă să omoare

noaptea.

— Deci, Harris n-a minţit.

— Era deşteaptă. A spus adevărul atât de mult cât era prudent, ca să n-o putem prinde cu minciuna.

— De unde-ai ştiut că făcea parte dintre ei?

— De la Catherine. A

fost o femeie inteligentă, şi până la urmă mi-am dat seama de ce complicase atâta lucrurile. Nu i-a cerut avocatului să predea hârtiile la poliţie, pentru că ştia că unul dintre membrii Clubului Semănătorilor era detectiv. I-a dat copia de

rezervă Rosei, ştiind că menajera avea oroare de poliţie.

Căscă, adăugând apoi:

— Oricum, îngustasem unghiul la Preston şi Dallas, convins că unul dintre ei era poliţist, când a apărut Harris, cu geaca

pe ea, deşi afară era o zăpuşeală înăbuşitoare. Când am văzut-o ducând o mână la spate, ca să descheie teaca pistolului, în timp ce pe cealaltă o ţinea în buzunar, am înţeles că era înarmată până-n dinţi.

— Tare-aş vrea să

ştiu unde se ascunde
John Russell, spuse
Noah.

Theo dădu din cap.

— Până la urmă, o să
punem mâna şi pe el.

Apoi căscă din nou.

— Hai să mergem
acasă.

— Abia aştept, fu
Michelle de acord.

Se prăvăliră în pat
împreună şi făcură
dragoste. Apoi, Theo c
ţintui pe saltea, cu
mâinile imobilizate
deasupra capului, şi-i
spuse toate cuvintele
iubitoare pe care avea
nevoie să le rostească,
iar Michelle avea nevoie

să le audă. Apoi veni rândul ei.

— Zi, şopti Theo.

Michelle vru să fie practică.

— După ce-ai să ajungi înapoi acasă, şi-ai să-ţi reiei programul…

— Zi, insistă el.

— Toată povestea asta o să-ţi pară o…

aventură trecătoare.

— Acum o să ne certăm pentru prima oară?

— Nu, doar…

— Zi.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— Ne cunoaştem numai de…

— Zi.

— Te iubesc, şopti Michelle.

Theo fu atât de mulţumit încât o sărută. Apoi se întoarse pe-o parte şi o strânse la piept. Michelle plângea, iar el ştia de ce. Credea că avea să se întoarcă la Boston şi să-şi vadă de viaţa lui… fără ea.

S-ar fi înfuriat, dacă nu şi-ar fi adus aminte că femeia pe care o iubea habar n-avea de bărbaţi. Aşa că aşteptă să termine cu plânsul şi sughiţurile, după care, mângâindu-i spatele, spuse:

— Am fost împreună cu Rebecca un an, până

s-a mutat la mine. Am mai trăit împreună un an, înainte de a ne căsători – şi ştii ceva?

Michelle înălţă capul, ca să-l privească în faţă.

— Ce?

— Niciodată n-am cunoscut-o aşa cum deja te cunosc pe tine. Viaţa e prea scurtă, Michelle.

Vreau să ne-o trăim împreună. Vreau să fii soţia mea.

Michelle dorea cu disperare să-l creadă. Ştia că spunea adevărul, dar mai era convinsă şi că, după ce se întorcea la Boston, unde-l aşteptau prietenii, familia și slujba, avea

să-şi dea seama că acolo-i era locul.

— Mărită-te cu mine, Michelle.

— Trebuie să te întorci la Boston. Dacă peste şase luni ai să rămâi la aceleaşi sentimente, caută-mă.

— Nu pot sta fără tine atâta timp.

— Vreau să judeci cu mintea limpede. Şase luni, repetă ea.

Theo n-o mai contrazise. Avea altele pe cap. Începu s-o sărute, în timp ce-i desfăcea picioarele.

— Bine, iubito, ai câştigat. Şase luni.

Capitolul 43

A rezistat trei săptămâni lungi şi mizerabile.

Apoi şi-a scos bărcile la vânzare, şi-a încărcat portbagajul maşinii şi a plecat la Bowen.

Acasă.

La Michelle.

I-a bătut la uşă şi, când i-a deschis, a cuprins-o în braţe şi i-a spus, fără niciun echivoc, că n-avea de gând să stea şase luni fără femeia pe care o iubea.

S-au căsătorit peste trei.

Fraţii lui Michelle,

Remy şi John Paul,erau
Cavaleri de onoare, iar
surorile lui Theo,
Jordan şi Sydney,
domnişoare de onoare.
Fratele lui, Nick, era
primul cavaler, iar Mary
Ann era prima
domnişoară de onoare a
lui Michelle.

Big Daddy Jake voise

să închirieze o sală de
bal într-un hotel scump
din New Orteans, dar
Theo şi Michelle nici n-
au vrut s-audă. Voiau ca
recepţia să aibă loc la
Lebăda.

Întrucât nu acceptau
niciun compromis,
tăticul a cedat, hotărând
să folosească puţin din

moştenirea primită de la Catherine ca să renoveze localul. A lăsat pasărea de pe acoperiş la locul ei, considerând că aripa legată cu sârmă sporea farmecul clădirii, dar a asfaltat parcarea, a închiriat un cort alb mare şi l-a umplut cu flori şi mese acoperite

cu fețe de masă albe.

A angajat şi o orchestră, dar în ultimul moment fratele lui Theo, Zachary, a trebuit să-l înlocuiască pe toboşar, Elton Spinner, care spălase putina imediat ce auzise câţi ofiţeri aveau să participe. Se părea că

Elton încă mai era dat în
urmărire.

Theo stătea lângă
fratele său, Nick,
privind-o pe Michelle
cum dansa cu tatăl lor.
Laurant, soţia lui Nick,
dansa cu micul John
Patrick, Noah şi Mary
Ann se legănau în
ritmul muzicii, lipiţi

unul de altul, în timp ce
Big Daddy Jake c
învârtea pe mama lui
Theo.

— Vreo veste despre
John Russell? Sau
despre Monk? întrebă
Nick. Noah mi-a spus
că urmăresc toate
pistele…

— Se apropie. Nu

mai e mult, şi-au să-i prindă pe amândoi.

— Eşti optimist.

— Auzi, asta-i ziua nunţii mele! Am şi eu voie să fiu optimist.

Nick trecu la un subiect mai plăcut:

— Noah şi Jake au câştigat concursul ăla?

— Mda, l-au câştigat.

Au donat banii echipei de fotbal. Toţi jucătorii primesc echipamente noi, iar Jake caută o cale de a face reclamă la Lebăda, imprimând sloganul pe pantofi.

Nick zâmbi.

— Deci, acum mai eşti şi antrenor de fotbal, pe deasupra,

hmm?

Theo nu-şi putea lua ochii de la frumoasa lui mireasă. Fără să-şi privească fratele, răspunse:

— Da – ca să vezi…

Nick râse.

— Va fi plăcut să avem o doctoriţă în familie. Ia spune-mi, îi

ceru el, înghiontindu-şi fratele ca să-i atragă atenţia.

— Ce?

— Cum s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple?

— Cum ai ajuns antrenor?

Theo zâmbi.

— Într-o zi, un

puşti…

Capitolul 44

Era o nouă noapte sublimă în paradis. Aerul era curat şi răcoros; cerul strălucea de stele care scăldau în sclipirea lor oraşul auriu.

Îmbrăcat într-un halat de mătase, cu

papuci din piele de căprioară în picioare, John stătea pe terasa apartamentului său din mansarda ca un palat, privind în noapte. Viaţa nici nu putea să fie mai frumoasă. Sorbi din cupa de cristal plină cu brandy cald şi oftă mulţumit. Miresmele

dulci ale nopții se învolburau în jurul lui.

Era o utopie. Avea o viață nouă, o identitate nouă, şi atât de mulți bani încât nici nu trebuia să se atingă de depozit. Putea trăi regeşte numai din dobânzi. Iar asta îi plăcea şi mai mult decât

împrejurimile.

Auzi în spatele lui un foşnet de haine şi ştiu că femeia se îmbrăca. Îl strigă. John aruncă o privire înapoi, tocmai la timp ca s-o vadă suflându-i o bezea şi ieşind pe uşă. Fusese mai bună decât toate celelalte şi ştia că urma

s-o mai aibă. Era atât de inventivă în pat, fără nicio inhibiţie. Poate că avea s-o cheme a doua zi – dar apoi îşi aminti de blonda pe care o programase. Cum o chema? Nu mai ţinea minte. Îşi amintea doar că-l intrigase. Îi aducea aminte puţin de Dallas,

poate că tocmai de-asta o dorise. O amintire din trecut. Clubul Semănătorilor. Părea să fi trecut o viaţă de-atunci, şi totuşi erau doar şase luni de când se urcase în avion. Dallas şi Preston erau morţi. Citise despre ei în ziar şi adeseori se

întrebase cum anume muriseră. Oare Buchanan îi împușcase, sau celălalt? Cum îl chema…? Clayborne. Da, aşa era.

Era o ironie că supravieţuise tocmai cel mai slab membru al clubului. Bietul Cameron! John ştia câ

de claustrofob era. Se
întrebă cum îi plăcea
viaţa în detenţie, apoi
zâmbi. Oare înnebunise
deja?

Probabil că Monk era
mort. John îi văzuse
sângele pe cămaşă. N-ar
fi riscat să ceară
asistenţă medicală, aşa
că poate se târâse în cine

ştie ce văgăună, ca un animal rănit, să-şi aştepte moartea ascuns.

Îşi termină brandy-ul şi puse paharul pe masă. Căscând, trecu prin living şi porni pe culoar. Femeia îl obosise, iar a doua zi era ocupat.

Voia să se scoale

devreme, că să ajungă pe iaht la ora nouă. Ultimele bagaje pentru croazieră avea să şi le împacheteze dimineaţă.

Deschise uşa dormitorului, intră şi aprinse lumina. Simţi parfumul femeii. Zâmbi din nou. Într-adevăr, viaţa nici nu putea fi

mai frumoasă.

Întorcându-se spre pat, îşi întinse alene braţele şi-şi desfăcu halatul. Făcu un pas, apoi sări înapoi.

— Nu! strigă el. Nu!!!

În mijlocul aşternutului de satin îl aştepta un trandafir roşu, cu coadă lungă.

Sfârşit